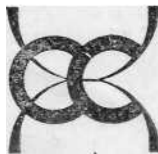

Colecția Clepsidra

IOAN STOICA

VAZA DE CRISTAL

EDITURA EMINESCU

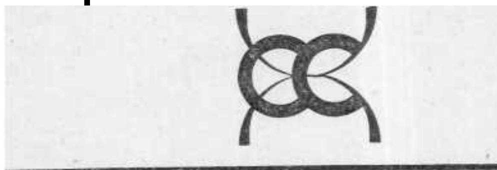
Coperta de
Aurel
Bulacu

lom TOioi

WGhD€ CROC

€DITURfl
€mm€8CU

Colecția
Clepsidra

Vaza de erisias

1

Pe o porțiune din circuitul .obişnuit, autobuzele de pe linia ,.33" îşi schimbaseră traseul. Din cauza lucrărilor pentru metrou, nu mai treceau peste podul Haşdeu, ci, de la Gara de Nord, mai bine zis de la prima stație după gară, coteau la dreapta şi parcurgeau strada Ştefan Furtună, traversau podul Cotroceni, iar de la Grădina Botanică virau la stingă, încă o dată la stingă şi apoi la dreapta, reintrînd pe traseul normal abia la Stadionul Republicii. Era aproape de ora optsprezece, vreme la care nici măcar linia „33" nu este prea aglomerată. La gară se urcară intr-un autobuz cîteva persoane. Nici una nu se remarca prin ceva deosebit. Un bărbat şi o femeie, ambii în vîrstă mai înaintată, un alt bărbat în jur de cincizeci de ani şi o fetişcană cam de douăzeci şi cinci-douăzeci şi şase căreia, la o examinare mai atentă, i-ai fi dat mai mult. Tunsă scurt, băiețeşte, cu un corp frumos armonizat, înaltă şi dreaptă, îmbrăcată însă simplu, ca şi când ieşise sau urma să intre intr-un schimb la vreuna din multele întreprinderi bucureştene. O notă aparte aveau ochii, care parcă tot timpul rîdeau.

Autobuzul a ajuns în stația „Calea Dudeşti". între timp au mai urcat, au mai coborît femei, bărbați, copii. De

la gară pînă la stația amintită au mai rămas dintre primii pasageri doar fata şi omul în vîrstă de cincizeci de ani. O coincidență, o întîmplare sau poate intenționat, fapt este că amîndoi au coborît la aceeaşi stație. Fata prin uşa din mijloc, iar bărbatul prin cea din față. Fata şi-a luat o îngheţată de la chioşcul din colț, în timp ce bărbatul, controlînd intersecția, parcă pentru a se orienta, s-a ho- tărît în cele din urmă să se îndrepte spre stația tramvaiului „19“. Fără a se lipsi de dulceața îngheţatei, fata supraveghea, discret, întregul cîmp vizuaL

Privirea i se opri spre o stație de taximetre, dar numai o clipă. Erau acolo trei autoturisme.

Bărbatul se urcă în primul tramvai, la remorcă, fapt ce nu-i scăpă fetei. Ea luă unul din cele trei taximetre, arătă o legitimație şoferului, şi-i spuse cîteva cuvinte. Pe parcurs, încercînd să fie cît mai neobservată pe bancheta din spate a autoturismului, urmărea cu mare atenție persoanele care coborau în stații, mai ales că între taximetru şi tramvai se interpusese altă maşină. La a treia stație îşi văzu „omul“ dîndu-se jos şi aşteptînd parcă tramvaiul următor. Fata ceru imediat şoferului să co- tească la dreapta pe o străduță cam cu o sută de metri înainte de stație. Plăti şi se îndreptă în grabă spre Calea Dudeşti. Privi în direcția ce o interesa şi nu zări persoana urmărită. Traversă pe partea cealaltă şi se îndreptă spre intersecția unde oprea tramvaiul. Pe drum simțea că i se accelerează bătăile inimii şi paşii i se zoresc involuntar. Ajunsă la colț, începu să cerceteze împrejurimile : cîteva prăvălioare, un chioşc de ziare şi o plăcintărie. Trecu strada perpendiculară pe Calea Dudeşti şi intră într-o cabină telefonică. Ieşi, făcu cîțiva paşi şi se aşeză în dreptul unuia din stîlpii ce susțin firele electrice ale liniei de tramvai. înțepenise aproape în poziția de drepți pe care o adoptase. îşi amintea de nenumăratele exerciții pe care ie făcuse in şcoală.

O dată, fiind pusă într-o asemenea situație, era cit pe-aci

să spună că nu mai rezistă. Vroia să fie sinceră cu profesorul, cu ea însăşi. Mai vroia să-şi verifice capacitatea de a se depăşi, de a ajunge să-şi impună voința, să se autoeduce, aşa cum i s-a spvs de la începutul cursurilor. Şi a reuşit...

Acum însă, deşi era abia la începutul lunii iunie, simțea că transpiră. Simțea cum îi zvîcnesc tîmplele. „Nu de stat în poziția aceasta, începu ea să se liniştească. «Personajul» este de vină. Deci, atenție la el şi nu la mine."

După încă vreo cincisprezece minute, cel în cauză ieşi din plăcintărie şi traversă strada, merse puțin înainte şi făcu semn unei maşini care mergea „la pas". Se urcă, vehiculul făcu o manevră de întoarcere şi începu să se deplaseze în direcția în care individul pornise inițial cu tramvaiul. Fata făcu semn unui alt autoturism, o „Dacie-1300", o luă ca din mers şi porni pe urmele celeilalte.

Cursa s-a oprit în apropierea unuia din blocurile de pe Şoseaua Colentina. Un singur amănunt a mai reuşit să rețină fata : Scara „D". Ridică microreceptorul telefonului din maşină şi raportă : „Sublocotenenta Vlădescu... individul a intrat în blocul «X», Scara «D», de pe Colentina ; aştept dispoziții". După cîteva clipe, i s-a răspuns : „Peste 20 de minute, dacă nu pleacă de acolo, revii la sediu".

îşi privi ceasul. Simțea că îi e foame, ar fi vrut măcar un covrig. Nu îndrăznea să-i spună nici şoferului ce gîndea. Se uita mereu în jur fără a scăpa din vedere scara „D". Fete de vîrsta ei, mai mult sau mai puțin frumoase, se plimbau pe stradă, priveau vitrinele, singure sau în

grup. însoțite de tineri sau părinți. „O nostalgie bolnăvicioasă — îşi reproşă. Am eu timp de aşa ceva ?“

După timpul fixat, maşina demară, îndreptîndu-se spre sediu.

Pe drum se gîndea la individul pe care--l urmărise. „Ce hram o purta ?“. Nu cunoştea amănunte şi, deşi era curioasă din fire, se abținea întotdeauna să ceară precizări. Aşa învățase în şcoală : să execute exemplar ordinele, cu certitudinea că tot ceea ce făcea era în interesul statului, al poporului. Ştia din cazurile anterioare că, la urmă, cînd se pune punctul final, toți cei ce colaboraseră la rezolvarea unui „caz“ află ceea ce trebuie să ştie, unii alegîndu-se cu laude, alții cu critici, şi din unele şi din altele avînd de învățat fiecare.

O obseda încă gîndul la un covrig bine rumenit şi cînd intră în clădire, înainte de a merge în birou, se opri la bufet şi luă o baclava. Nu erau covrigi.

t

O încăpere mai puțin obişnuită. în primul rînd pentru că era situată la al doilea subsol al clădirii. Apoi, de-a lungul pereților, erau înşirate dulapuri metalice.

Neobişnuit era şi accesul în încăperea cu pricina : un lift metalic, îngropat într-unul din pereții marginali, - în care nu puteau încăpea doi oameni, făcea legătura direct cu etajul întîi, şi ultimul, de fapt, al imobilului. Ieşirea sau intrarea, dacă vreți, în acest ciudat lift, se făcea la etaj printr-un dulap obişnuit de haine şi încălțăminte, a cărui uşă glisantă dădea într-un culoar. Un ochi, chiar atent, nu ar fi putut distinge porțiunile din fundul dulapului în care era încastrată uşa liftului, deoarece aceasta se închidea şi deschidea automat,

fie din dulap, fie din lift şi era mascată de nişte întărituri care brăzdau în chip diferit întregul perete din spate al comunului dulap de haine şi încălţăminte.

Cel de-al doilea subsol al clădirii cuprindea şase asemenea încăperi. Fiecare cu dulapurile ei metalice, închise prin cifruri, şi cu liftul respectiv, care corespundea tot cu primul etaj al imobilului, dar în cu totul altă parte.

Clădirea era obişnuită, apropiată chiar ca înfăţişare şi aşezare de cele din jur. Situate într-unul din cartierele alese ale unui orăşel occidental, vilele acestea erau, poate mai sîntj reşedinţe ale unor oameni de afaceri. Văzute de la cîteva sute de metri înălţime aveai impresia că sînt construite de acelaşi arhitect. Şi este posibil să fie aşa. Fiecare era aşezată în mijlocul unui parc cu mulţi arbori şi ronduri de flori, chiar mici sere. Asemănarea o dădeau şi construcţiile anexe (garaje, locuinţele personalului de serviciu etc.) plasate pe una şi aceeaşi parte a proprietăţilor. Diferite erau doar gardurile împrejmuitoare : unele din zid, mai mult sau mai puţin înalte, altele din grilaje de fier. Porţile erau toate metalice şi aproape toate acţionate automat. Legătura cu marea arteră de intrare în oraş se făcea prin'cîte o alee străjuită de castani, ceea ce conferea clădirilor o notă de sobrietate şi distincţie.

In fiecare din cele şase încăperi de la cel de-al doilea subsol, intra una şi aceeaşi persoană. De ani de zile, mereu aceeaşi oameni. Aparent, se putea presupune că erau funcţionarii unei firme sau ai unui patron. Erau însă cîteva lucruri care-i deosebea de această noţiune. Se cunoşteau între ei după nume şi înfăţişare, aveau acelaşi stăpîn, ştiau că se îndeletnicesc cu aceleaşi treburi, dar nu se întâlneau niciodată laolaltă, nici măcar cîte doi în biroul şefului sau în altă parte ; veneau şi plecau la

ore diferite, nu-şi cunoşteau reciproc încăperile în care-şi petreceau zile şi chiar nopți întregi, nu ştia unul ce face celălalt. Nu erau ciudățenii de maniac, ci o organizare şi un stil de muncă proprii unei anumite activități.

...Luna mai. Intr-o zi, spre seară, în încăperea descrisă, intră un individ. înalt, blond, cu o chelie pronunțată, nedespărțit de ochelarii cu multe dioptrii, în jur de cincizeci şi cinci de ani. Aprinse lustra, cu multe becuri, şi puse în funcțiune instalația de aer condiționat. Simțea marea deosebire între aerul de afară şi cel din încăperea în care-şi petrecea o bună parte din viață însă era convins că aici, la al doilea subsol, se cîştigă bani mai mulți decît într-un birou somptuos de la al nu ştiu cîtelea etaj al unui mare bloc.

Zeci de minute privi patru fotografii, înfățişînd acelaşi chip. Două din față, alte două din profil. Un bărbat tînăr, douăzeci şi cmci-douăzeei şi şapte de ani, şaten, în prima, fără, în cea de-a . doua, cu mustăcioară şi altă pieptănătură, în prima mai apropiat, de adolescență, în cea de a doua mai matur. Era desigur o diferență în timp : un an, un an şi ceva. Asemănările erau vagi. Doar înălțimea corpului şi culoarea ochilor n-au putut fi schimbate, încolo, totul, printr-o operație plastică, îl deosebea. O privire mai atentă ar putea constata că nasul era mai cîrn, că în cea mai recentă sprîncenele erau mai subțiri iar maxilarele mai proeminente. Cel ce-1 examina mai ştia un amănunt : între prima şi a doua fotografie, tînărul rămăsese fără inelarul mîinii stingi. Toate, pentru unul şi aceiaşi scop.

închise ochii cîteva minute, revăzu mintal totul, îşi răspunse la întrebările puse de mii de ori în legătură cu omul ce şi l-a pregătit cu atîta migală aproape nouă luni, asigurîndu-se, încă o dată, că fizic şi tot pe atîta şi psihic —■ „creația“ lui va fi la înălțimea aşteptărilor. Ridică io

microreceptorul singurului telefon de pe masa-birou, şl aşteptă să i se răspundă. Nu formase nici un număr pentru că nu avea decît un singur corespondent — şeful.

— „791“ vă deranjează ; peste cinci minute ar trebui să mă prezint la dumneavoastră cu situația agentului „1.11.-17“. Mă puteți primi sau a intervenit ceva ?

— -Poți veni !

în aceste două cuvinte, „791“ revăzu fără să vrea chipul fizic dar mai ales moral al şefului : un individ la aproape şaizeci de ani, rotofei, cu un cap mare, păr rar, alb, cu firele lipite de țeastă, cu o față brăzdată de vinişoare stacojii. Privirea lui, exprimată de doi ochi a căror culoare nu putea fi definită între verde şi căprui, o privire fixă, de gheață, care vedea întotdeauna omul ca ceva imaterial, nu deosebea viața de moarte cînd era voi'ba de un semen, nu distingea dacă are în față un om sau zece, un stîlp de lemn sau de beton. întotdeauna, aceeaşi.

„791“ închise fişetul unde depuse actele lui „I.R.-17“, stinse lumina şi se urcă în lift. Ajuns la etaj, intră şi ieşi din dulap fără nici o teamă că ar putea fi văzut de cineva, dealtfel nici nu avea de cine — şi se îndreptă pe nişte culoare spre biroul şefului, situat în centrul etajului. Văzu lumina albastră de deasupra uşii şi intră fără să bată sau să se mai anunțe în alt fel. Receptînd privirea şefului, care deşi nu-şi schimbă direcția în care se îndrepta, înțelese că-1 vede, simți ca de fiecare dată aceeaşi furnicătură pe şira spinării. Păşi însă calm spre fotoliul în care ştia că trebuie să se aşeze şi aşteptă.

— Spune !

— Conform celor stabilite, „I.R.-17“ urmează să plece peste zece zile spre România. Este pregătit fizic, psihic şi material şi afirm că-şi va îndeplini misiunea. îmi asum întreaga răspundere.

— Mă opresc la ultima dumitale afirmație, începu să

vorbească sacadat şeful. Te informez că un „foarte bine pregătit“ agent al lui „790" a eşuat. Abia ajuns în țara iui de baştină, s-a predat poliției de acolo. „790“ nu mai există nici ca cifră, nici ca om. Lucrezi cu mine de patru ani. Spune mai departe.

— Ştiu ce risc şi repet : răspund de el.

— Nu mă interesează cheltuielile dar vreau informații precise, aşa cum ți-am mai spus, despre experimentul „Menumorut“... Este o reuşită sau un eşec ? La această întrebare aştept răspuns.

— Totul e pus la punct şi sper să obțin confirmarea dorită. După ultimele informații ce le-am primit, racheta urmează a fi experimentată in următoarele cincisprezece-douăzeci de zile.

— „Trimisul“ dumitale să ştie că verificăm orice informație. Mai ai ceva de spus ?

— Nu.

„Privirea“ îi dădu să înțeleagă lui „791“ că se poate retrage. Coborî la parter şi ieşi în curte. Se urcă în „Mus-tang“-ul său şi opri pentru o clipă la poartă, care se deschise automat. Demară şi, încetinind doar viteza, se angajă în şosea, îndreptîndu-se spre oraş. Peste douăzeci şi cinci de minute opri în fața unui hotel. Convingîndu-se că pe drum n-a fost urmărit, intră în hol şi, parcurgîndu-1 încet, examină pe toți din jur. Urcă în lift şi se opri la etajul nouă. Cu aceeaşi atenție se apropie de camera „315“. Şi aici intră fără să se anunțe.

întins pe sofa, şedea un tînăr. Cel din fotografiile examinate cu o jumătate de oră înainte de el. Aştepta de mai bine de o oră sosirea omului care-1 scosese din încurcătură cu zece luni înainte.

Avusese timp. încă o dată, să-şi rememoreze viața. Recunoscuse şi de această dată că este un spirit aventurier.

Dorise de mic să cunoască, să umble prin lume. în ţară fiind, vroise să devină marinar, minat de gîndul să ră- mînă undeva „în afară“, să-şi încerce capacitatea, voinţa de a ajunge un om şi jumătate, dacă s-ar fi putut, doi. Se visa, pe atunci, armator, poliţai, fermier, artist, orice, numai să fie un bărbat preferat de femei. Adevărul este că femei, fete mai ales, găsea şi în România, dar nici una parcă nu semăna cu cele din filmele şi revistele străine. Pe acestea şi le închipuia ca fiind plămădite dintr-un aluat cu totul deosebit, cu o piele catifelată, care cere numai mîngîieri şi sărutări. Dacă ar fi ştiut ? ! Dintr-o excursie luată în joacă şi cu o hotărîre pripită a ajuns... străin printre străini. Nu avea nici o leţcaie cînd l-a întîlnit pe „791“', care şi-a dat numele de Ion Bătrînu, român get-beget. Plecat din ţară cu treizeci de ani în urmă, în anumite împrejurări, Ion Bătrînu a ajuns între timp om cu o situaţie bună, îi căuta pe concetăţenii săi pentru a-i ajuta. Cu aceste informaţii s-a înfiripat legătura între ei. îi găsi tînărului fără căpătîi loc la o pensiune, unde avea asigurată masa şi cazarea. în schimbul unor mici servicii, fără importanţă, timp în care „791“ îşi studia, sub aspect psihic, tînărul racolat, Nicu Priboi primea anumite sume de bani, e adevărat — destul de modeste. Sesizînd unele trăsături de caracter ale protejatului său, care-i conveneau, şi mai ales o inteligenţă nativă, lipsa de scrupule, egoismul, stăpînirea de sine. „791“ începu să-i inoculeze şi să-i cultive, cu tact şi răbdare, idei care derivau din înclinaţiile şi visurile celui pe care, la început, l-a ajutat în mod „filantropic“. Au urmat două serii de testări într-un laborator bine utilat, motivate ca fiind necesare pentru o viitoare activitate în domeniul electronicii.

Se va încadra., i se spusese, după ce va învăţa cît de cit limba ţării respective.

Se Intîlneau, cu regularitate aproape, la două zile.

Discutau mult şi despre multe. Cu deosebire, discuţiile se *învîrteau în* jurul „adevăratului umanitarism“, al „libertăţii depline a persoanei“, al „dreptului fiecărui individ de a dispune cum doreşte de capacităţile şi înclinaţiile sa:e[1;], al „posibilităţilor de realizare a visurilor tineretului de azi într-o ţară sau în alta“. Nu lipseau exemplificările, argumentele concrete, bine alese, pentru un anumit mod de viaţă.

Priboi începu să înţeleagă că „altfel“ stau lucrurile decît crezuse el. întrezărea noi perspective în faţa lui, superioare dorinţelor pentru care se hotărîse să rămînă „în afară“ — femei frumoase şi bani. Determinat de noile sale „crezăminte“ şi mai ales de o declaraţie pe care o semnase ¦şi prin care se angaja să facă tot ceea ce i se cerea, în schimbul bunăvoinţei cu care a fost ajutat, începu să cutreiere localităţile turistice, pentru a intra în relaţii cu excursionişti români care vor să rămînă „în afară“ sau pentru a obţine de la ei — folosind metodele şi mijloacele ce i se puneau la dispoziţie — informaţii de orice natură.

La început mai stîngaci, apoi tot mai sigur pe el, Priboi, întotdeauna bine îmbrăcat şi dispunînd de bani şi obiecte, care mai de care mai atrăgătoare, acosta excursionişti români. Uneori, prin întrebări bine meşteşugite, obţinea ceva informaţii care, de regulă, erau publice în ţară dar el nu avea de unde să ştie. De fiecare dată primea cîte o recompensă, cîteodată, destul de substanţială.

După şase luni, mai semnă o declaraţie prin care recunoştea că a făcut spionaj în rîndul cetăţenilor români şi se obliga să servească în acest scop şi dacă va fi trimis în ţară.

Au urmat pregătiri intense, meticuloase şi foarte va-iriate. Era pus în fel de fel de situaţii şi odată cu satisfacţia reuşitei, căpăta mai multă încredere în talentele lui.

Şi astfel „ajutat“, el —■ Nicolae Priboi — „tînăr cu perspectivă“, cum îl apreciaseră colegii săi din şcoala

profesională, a ajuns pe un drum cii... sens unic.

Putea da înapoi ? Avea de ales ? Nu găsea răspuns la asemenea întrebări. De fapt, acum şi le punea mai mult de formă. Nu mai aveau aceeaşi rezonanță ca în lunile trecute. începu să zîmbească. I se părea că se despărțise, se delimitase de cel ce fusese botezat „Nicolae Priboi".

îşi reaminti totodată că a încercat de mai multe ori să folosească avantajele create de Ion Bătrînu pentru a-şi face un rost, însă de fiecare dată ajungea tot la punga acestuia. Recunoştea acum deschis, ba era chiar convins că singura lui posibilitate de afirmare era spionajul în propria-i țară, avînd după aceea deschise porțile nu numai spre femei frumoase ci şi spre un viitor — închipuit cînd a plecat din țară — conturat acum.

Se ştia tînăr, aproape frumos, un singur lucru îi lipsea : banii. îi va avea. I se promiseseră de atîtea ori. Va face ceva, indiferent ce, nu-1 interesa, şi apoi va avea ce dorea : banii ! Cit de mult contează banul ! Banul îl face pe om, om !

Auzind uşa deschizîndu-se, se sculă şi-l întîmpină pe binefăcătorul, pe salvatorul său. Se purtase cu el destul de frumos. Totdeauna îi vorbise înțelegător, chiar afectuos. Nu-i ceruse mai mult decît îi da. Suficient însă pentru a-1 face să înțeleagă că banii se pot cîştiga nu numai prin muncă fizică. Iar cu bani, aici, în acest oraş, în această țară, ce nu poți face ? Orice ! Cei pe care *i-a* cîştigat, e adevărat, i-a cam risipit. Nu-şi cumpărase nimic din ceea

ce se gîndise cîndva. în schimb s-a distrat. Mai ales cu femei. Şi ce femei ! A găsit între ele şi cîteva aşa cum le visa, aşa cum dorea, aşa cum le văzuse în filme, în reviste.

Interceptînă plivirea celui ce-1 întreținea de alîta timp. înțelese că s-a ivit sau s-a schimbat ceva. Un gînd negru îi întunecă pentru moment mintea. îl alungă însă imediat. „Nu poate fi nimic rău de la un asemenea om“, îşi impuse el un început de calmare. Distanța, răceala chiar, neobservate pînă atunci în relațiile dintre ei, îl puse din nou pe gînduri. Le anulă însă intr-o clipă, cînd văzu că prietenul său mai virstnic îi întinde rnîna şi-l întreabă cum se simte la hotel. Dar şi strîngerea mîinii era alta. Parcă mai tare, mai afectuoasă.

— Pot spune că bine. Ca şi pînă acum. Dar...

— Dar, c-e ?

— Am avut pentru un moment impresia că sînteți schimbat. S-a întîmplat ceva neplăcut, mi-aduceți vreo veste tristă ?

— De ce neapărat tristă ? ! Poate fi şi o veste plăcută. Nu ?

— înseamnă că, totuşi, mi-aduceți o veste, insistă el,

— Da, poate fi numită şi veste, răspunse Bătrînu, aşezîndu-se pe unul din cale două fotolii. O veste pe care cred că o aştepți şi tu : vei pleca în țară !

Bătrînu se opri şi încercă, fără să-şi privească interlocutorul, să înțeleagă ce se petrece în mintea acestuia. Priboi tăcea. Poate chibzuia. în cele din urmă răspunse.

— Şi eu vreau aceasta ! Pricep despre ce este vorba, mai bine zis m-ați ajutat dumneavoastră să înțeleg şi să nu mă sperii de nimic, domnule Bătrînu. Fac orice-mi cereți. De fapt, în acest sens m-am obligat şi în scris...

3

în aceeaşi frumoasă zi de primăvară şi, aproximativ, Ia aceeaşi oră cînd se consuma discuția între Bătrînu şi Priboi, la cîteva mii de kilometri distanță, într-o casă din Bucureşti, mult mai modestă decît cele descrise pînă acum, avea loc un alt dialog. Protagonişti : două femei ; mamă şi fiică. Mama, în jur de patruzeci şi cinci de ani, potrivită de statură, destul de zveltă, cu trăsături de femeie încă frumoasă. Un păr negru, ondulat, încadra o figură puțin ovală, cu un ten alb-sidefiu. Gura păstra poate cel mai mult atractivitatea tinereții. Buzele fragede, pline şi senzuale mai trădau încă dorința de a fi sărutate. Doar ochii, ochii contrastau cu întreaga față. Culoarea lor căpruie bătea spre spălăcit, spre o apă tulbure. Femeia şedea pe un scaun, cu cotul sting întins pe masă, privind mileul simplu, mic, ce încerca neputincios să acopere petele multe, chiar arsuri, de pe placa cîndva lucioasă a mesei. Dealtfel, întreaga mobilă din cele trei camere exprima lipsa de confort, a strictului necesar. Sprijinindu-şi bărbia în palma brațului întins peste masă, mama îşi privea fiica aşezată pe un fel de divan, în realitate o simplă canapea de o persoană — patul ei.

— De ce taci, Silvia ? Mi-ai adus ceva bani ?

— Nu, mamă. N-am avut de unde să împrumut. Crede-mă...

Ochii mamei se injectară şi începură să arunce scîntei spre făptura eăreia-i dăduse chiar ea viață în urmă cu douăzeci şi unu de ani. Obişnuită cu astfel de scene, fata se făcu mică pe marginea divanului, îşi aşeză coatele pe *genunchi* şi-şi prinse capul in palme,

n

tfi

3

— Ți-am spus aseară şi ți-am repetat şi azi-dimineață că am nevoie de bani ; de bani ! M-auzi ? Iar tu nici nu mă bagi în seamă...

Tonul ridicat şi cuvintele rostogolite că nişte pietre 0 *înfiorară pe fată. Ştia că, în clipe de furie,* mama nu se mai controla, devenea pur şi simplu o fiară. Şi era mama ei. Singura ființă mai apropiată pe lume.

— Taci, nu zici nimic. De unde iau eu bani acum ?

— De ce-ți trebuie bani, mamă ? Avem ce mînca...

— Mă întrebi de ce ? Nu-ți este ruşine ? Vrei să mă jigneşti, vrei să mă înfurii ?

— Nu, mamă, nu vreau nimic. Lasă-mă, sînt obosită. La servici nu stau nici cinci minute jos.

— Să te las ? Te las cînd mi-i cădea moartă din mîinile astea ! țipă femeia răsfirîndu-şi degetele şi în- tinzînd brațele agitate spre capul fetei în semn că ar vrea s-o sugrume.

Simțind că lucrurile iau o turnură tot mai gravă, fata-şi ridică fața din palme şi-şi privi mama în ochi. Îşi dădu seama că femeia aceea din fața ei, căreia îi mai spunea încă mamă, se află sub influența alcoolului. Va încerca şi de data asta s-o înfrunte. Ultima dată a reuşit s-o învingă. De aceea, fără să clintească, continuă s-o privească cu toată dîrzenia de care era în stare şi, în momentul în care mama era pe punctul de a deschide gura şi a se scula de pe scaun, îi spuse cu o voce răguşită silabisind cuvintele :

— La — să — mă ; îți spun la-să-mă !

— Te omor, azi, acum, te omor !

— Omoară-mă şi termină o dată cu mine ! Se sculă în picioare, însă nu se feri deloc. Omoară-mă, criminalo, aşa cum l-ai omorît şi pe tata !

— Cuum ? îndrăzneşti să..,

Femeia, mama, mai mult căzu pe scaunul de pe care se ridicase şi, cîteva clipe, nu mai schiță nici un gest. Fata rămase în picioare, privindu-şi mama şi aşteptînd ca aceasta să sară din moment în moment asupra ei. Nu-i mai spusese

niciodată că o considera vinovată de moartea tatălui. Nu i-ar fi reproşat nici acum dacă nu i-ar fi fost teamă pentru viața ei. „Şi-apoi e bine să ştie, raționă ea, ce cred eu în realitate despre cauza adevărată a morții tatei.“

Cu o voce mai liniştită, dar cu o privire şi mai tulbure, privindu-şi fata, mama o întrebă. Pe măsură ce rostea cuvintele, acestea deveneau țipete şi fața i se învinețea.

— Cum ai spus ? Eu l-am... eu l-am omorît pe tat-tu ?

Păstrînd aceeaşi ținută, fata continuă s-o înfrunte :

— Da, dumneata l-ai omorît !

— Cum poți să spui aşa ceva, năpîrco ? Ştii la fel de bine ca şi mine că s-a omorît cu mîinile lui...

— Da, cu mîinile lui, dar cu voința dumitale. Ştiai cît este de bolnav şi în loc să-l menajezi, să-l fereşti, să-l ajuți, prin comportarea şi atitudinea dumitale din ultimii ani, i-ai grăbit sfîrşitul. Asta ai făcut. Crezi că nu ştiu, că nu am ştiut şi pînă acum ? !

— Ai ştiut ? Ce-ai ştiut ? Nimic, minciuni scoase din capul ăla tîmpit al tău. Nimic nu este adevărat... Nimic, Silvia... Ştia că nu are voie să facă eforturi şi el a ridicat, a ridicat în ziua aceea blestemată...

Căutînd parcă o explicație cît mai clară, argumente pentru a se dezvinovăți de greaua acuzație ce i se adusese, tonul se înmuie, cuvintele ieşeau mai greu din gură, ținuta războinică, trufaşă se transformă intr-o postură de om ispăşit, gîrbovit de gînduri, de necazuri.

Silvia înțelese că-şi rănise mama. N-ar fi vrut, ținea la ea atît cît mai putea, îi dăduse doar viață. Dacă s-ar fi *condus după* sentimentele ce le avea pentru tatăl ei, de mult ar fi trebuit să-şi închidă sufletul. Dar ființa aceasta era mama ei. De cîte ori îşi învinsese pornirile de moment sau îndelung chibzuite cu aceste cîteva cuvinte ! Era mama ei, deşi nu o mai simțea, nu o mai iubea ca pe o mamă. Şi totuşi...

O vedea cum se ghemuia în ea, cum se făcea tot mai

mică, îi căuta privirea care părea şi mai rătăcită. Mâinile, mîinile acestea care o păruiseră de atîtea ori, o pălmuiseră, păreau acum fără vlagă, fără pic de putere. Se apropie de dînsa, o cuprinse cu mîinile pe după umeri şi o ajută să se scoale, conducînd-o în camera alăturată şi. aşa cum era, cu capotul pe ea, o întinse ca pe un copil în pat. Un zvîcnet convulsiv era singurul semn că nu doarme. O acoperi, stinse lumina şi închise uşa în urma ei.

...Săptămîna aceasta lucra în tura de dimineață. Mîncase ceva la cantina spitalului şi, intenționînd să ajungă cit mai tîrziu acasă, stătuse de vorbă mai pe îndelete cu fetele din schimbul doi, le dăduse cu lux de amănunte explicații privitoare la doi bolnavi internați în ziua aceea şi părăsi spitalul pe la orele cincisprezece. Vroise inițial să se în-, drepte spre stația tramvaiului, apoi se răzgîndise. O luase încet pe jos şi după puțin timp intrase pe poarta Grădinii Botanice. Era locul ei preferat, atîta linişte, pe aleile cunoscute doar de ea întîlnea puțină lume şi, ca un făcut, ca şi cînd toată lumea ar fi ştiut, jumătatea din banca pe care ea se aşezase prima dată o găsea mereu neocupată. Ce păcat că nu putea sta şi după ora şapte. Dar avusese suficient timp pentru a-şi incinta ochii cu minunățiile grădinii. Ce n-ar fi dat să aibă acasă cîteva din florile pe care le îndrăgise aşa de mult !

...îşi schimbă rochia cu capotul şi, încercând să-şi recapete stăpînirea de sine, se întinse pe divan, aprinzînd veioza aşezată pe un scaun de bucătărie, de lingă capul paiului.

Se împlineau în ziua aceea şase luni de la clipa incredibilă cînd tatăl ei, omul care însemnase totul pentru ea, cel ce-i oferise atîtea zile frumoase, fusese coborît în groapa aceea hidoasă, săpată în pămîntul nemilos. Era noiembrie...

Dăduse la medicină şi reuşise fără loc. La sfatul tatălui,

în toamnă, a dat şi a intrat la şcoala postliceală de asistenţi medicali. „După absolvire îţi garantez că ai să reuşeşti la medicină“, îi spusese tatăl ei. L-a ascultat, aşa cum îl asculta întotdeauna. Se convinsese nu o dată că tot ce-i spunea era adevărat, că fiecare sfat era bine gîndit. în anul absolvirii însă, lucrurile erau mult schimbate faţă de cu doi ani în urmă.

...Cînd era prin clasa a unsprezecea, auzise primele discuţii în casă. La început mai voalate, apoi mai clare. Visa, avea vîrsta viselor frumoase. Plinătatea vieţii de elev, grija *ce* i-o purta tatăl, scurtele dar neasemuitele plimbări cu el o făceau să treacă neobservată animozitatea dintre părinţi. Ştia că mama fusese pensionată pentru o gravă afecţiune a sistemului nervos. Tatăl, inginer dotat, se dăruise muncii sale de cercetător ştiinţific. în puţinul timp cît şedea acasă, căuta să-şi liniştească soţia, să-i aducă de toate, tot ce dorea, s-o ajute ca s-o crească pe ea — singurul lor copil — în spiritul principiilor în care el credea cu toată puterea fiinţei sale... Intr-o seară, ţipetele mamei ajunseră pînă în camera ei. I se întipăriseră în minte. „Ce, te-ai însurat cu armata ? Ai ajuns mare cercetător ! Cu ce mă încălzesc titlurile şi decoraţiile tale ? Eu vreau, cite zile mai am, să trăiesc bine, să mă distrez... Sînt încă tînără şi chiar frumoasă... De ce nu mă priveşti ? N-ai curaj ?... Mergem din an în paşte la un teatru sau film... N-avem prieteni, nu ne vin musafiri decît rar... Uită-te la Anişoara ! Cornel e tot inginer militar, dar primesc în fiecare săp- tămînă musafiri. Sau se duc ei în vizită. Ai văzut ce veselă, ce tacîmuri au ? Şi ce *pregătiri face* Anişoara / Şi el e numai maior ! Tu dai banii pe cărţi şi pe poftele Silviei tale adorate !“ Din cuvintele tatălui nu reţinuse decît atît : „Ştii că sînt bolnav şi că am nevoie de linişte... Lucrez la ceva deosebit de important şi am răspunderea unui colectiv... Cornel are altă muncă...“ Ceea ce nu i se va şterge niciodată din memorie a fost replica mamei : „Dacă ştiai că te

îmbolnăveşti, de ce te-ai însurat ?“...

In ziua cînd ea şi-a luat diploma de absolvire a şcolii postliceale, tatăl ei — la cerere — ieşise din spital. Fusese internat pentru a doua oară, în criză, după infarctul suferit cu un an în urmă. Vroise să fie cu ea, lingă ea, să sărbătorească în doi evenimentul şi s-o convingă să continue pregătirea pentru medicină. Ea-şi dorise şi tatăl ei la fel, ca ea să devină medic.

A luat-o de la şcoală şi s-au dus la o cofetărie, apoi în Grădina Botanică. I-a promis, da, în ziua aceea, i-a promis ferm că se pregăteşte şi se prezintă la concurs. Pentru moment, se va încadra la Spitalul Militar, unde a fost repartizată, şi va începe pregătirea. De fapt şi-o va completa. Timp mai era puțin dar avea, acum, aşa cum îi spusese tatăl ei, mai multă încredere în ea. Promisiunea i-a făcut-o pe jumătatea de bancă din Grădina Botanică, atît de căutată de ea.... după aceea.

într-o seară, cînd venea de la pregătirea ce o făcea la facultate, l-a găsit pe tatăl ei în fotoliul preferat, citind o hîrtie.

— Ce faci, tuțule, ce citeşti acolo ?

Cumva surprins, neauzind intrarea fetei în casă, tatăl îşi desprinse privirea de pe hîrtie şi se uită la ea. Fata îl sărută şi îi luă hîrtia din mină. Abia atunci îşi dădu seama că ea nu trebuia s-o vadă şi încercă să i-o ia.

— Dacă nu vrei tu, n-o citesc, tuțule. Dar eu vreau.

— Nu-i ceva interesant, Vica, încercă tatăl s-o facă să renunțe.

— Repet, dacă nu vrei, nu citesc, răspunse ea, numind o bosumflare.

— Este un banal bilet de ieşire din spital.

— Atunci ? Ce-i secret în el, sau ți-a scris doctorița vreun catren, încercă ea să întoarcă vorba spre glumă.

■—■ Lasă-1 draga mea, hai să ne plimbăm jumătatea noastră de oră, să-mi povesteşti ce-ai făcut toată ziua.

— îmi dai voie, tăticule ?

El lăsă privirea în jos, îşi dădu seama că făcuse o greşeală lăsîndu-se surprins cu biletul în mină, însă nu mai avu tăria să se opună.

— Uită-te, draga tatei, şi-ai să-ți dai seama că nu este nimic important.

Fata parcurse prima pagină dintr-o privire, înțelese ce cuprindea pentru că în timpul practicii văzuse multe asemenea bilete de policlinică şi spital, căută însă rubrica „recomandări“ : concediu medical... tratament medicamentos... le ştia de la tatăl ei. Dar nu-i spusese şi abia acum afla că i se recomanda „neapărat“ o cură de optsprezece zile, la şase luni, în stațiunea Covasna.

Rămase tăcută, îşi privi atent tatăl în ochi, apoi, pentru a nu se da de gol, începu să zîmbească.

— Ei, te-ai convins, Vica ?

— Da, nimic deosebit față de ce mi-ai spus tu. Hai să ne plimbăm.

S-au îmbrăcat şi au plecat să-şi facă plimbarea obişnuită. Cîte nu i-a povestit despre consultațiile la care participase, despre actualii şi probabilii colegi. Verva ei, puțin artificială, nu scăpă atenției tatălui.

în ziua următoare, sub pretextul participării la o consultație, se duse la spitalul unde făcuse ultima practica în calitate de elevă a şcolii de asistenți. Ştia că şeful secției a doua de boli interne era *un* renumit cardiolog. A primit-o, a recunoscut-o, deşi n-au stat niciodată de vorbă în timpul practicii, şi a ascultat-o.

— Da, fetițe. Cîți ani ai ?

-— Douăzeci.

— Putem discuta deschis ? Te întreb pentru că nu te cunosc şi nu ştiu in ce măsură...

— Pentru asta am venit la dumneavoastră.

— Ce meserie are tatăl ?

— Este ofițer.
— Am reținut că e în concediu medical.
— Da.
— Ia medicamentele ?
— Da.
— Fumează ?
— Nu.
— Are motive de enervare, de supărare, îl frămîntă ceva ?
— Mama.
— Nu e bine. nu e bine deloc, fetițo ! Dar se întîmplă. Şi poate lucrurile se schimbă.

Medicul se opri, îşi trecu degetele prin păr şi-şi scoase ochelarii pe care, după ee-i aburi, îi şterse cu o bucățică de piele de căprioară prinsă întotdeauna în buzunarul port-ochelarilor. O obişnuință căpătată cle-a lungul anilor, înainte de a pune un diagnostic sufletesc. Fata, nefiind străină de asemenea ticuri, intră la bănuială. Medicul vroise să tatoneze mai bine „terenul", să nu dea greş. In cele din urmă, se hotărî şi-i spuse fetei ceea ce ea intuise.

— Starea tatălui nu-i deloc bună. Nu vreau să te sperii, aşa cum mai facem uneori cu bolnavii sau cu familiile.
— Vă rog să fiți sincer cu mine.
— Am să încerc. Afecțiunea pe care o are şi pe care dumneata o cunoşti s-a născut pe un fond nervos. Cea

mai puternică „otravă", ca să mă exprim aşa, este mediul, atmosfera în care trăieşte. Ca un termen de comparație, aş spune că nici tutunul, pe care-1 dezaprob total în asemenea afecțiuni, nu este atît de nociv, în acest caz, ca supărarea, enervarea, inhibiția, nesiguranța. Nu ştiu ce este în familia dumneavoastră, nu-mi permit să intru în amănunte, dar un lucru este cert : echilibrul în viață, în societate şi familie, contează în asemenea boli tot atît, sau chiar mai mult — în anumite cazuri —- decît medicamentele sau intervențiile chirurgicale.

Silvia privea covorul cu desene în romburi şi nu realiza pe deplin ce i se dădea de înțeles. Medicul, medicul-om o lăsă în gîndurile ei. în cele din urmă, fata îşi exprimă sau încercă să-şi exprime frămîntarea.

— înțeleg, tovarăşe doctor. Dar vă rog din suflet, învățați-mă ce să fac.

— Recomandarea pentru cura de trei săptămîni la Covasna este foarte indicată. Acolo există şi tratament adecvat şi constituie şi o ieşire din „mediu“, ceea ce, după părerea mea, este absolut necesară în cazul tatălui dumitale. Dacă vrei, pot să-l văd şi eu. Deşi nu este bine ca un bolnav de inimă să-şi bage în cap că este grav, idee pe care tatăl dumitale ar putea să şi-o adîncească dac-ar vedea că fiica iui, o fetiță încă, îl duce la medic.

— Vă înțeleg, vă înțeleg, tovarăşe doctor. Fata rămase din nou pe gînduri. Nu mai ştia ce să spună. Mintea i se răvăşise. Se sculă de pe scaun şi rămase în picioare, privind şi neobservînd. Apoi, poate inconştient, se aşeză din nou. Medicul, om de suflet, încercă s-o scoată din starea în care cuvintele sale o aduseseră.

— Nu vreau să intru, repet, în intimitatea familiei dumitale. Dar trebuie făcut ceva, trebuie — şi cred că tatăl dumitale este *în* stare să înțeleagă că în concediul ce i s-a dat

este bine, aş spune obligatoriu, să facă tratamentul şi cura ce i s-au recomandat.

— Se întîmplă următorul fenomen, tovarăşe doctor. Eu mă pregătesc pentru medicină, iar tata este în stare să nu plece un minut din Bucureşti, pînă ce nu ştie ce fac, *Ce am făcut eu. Este o fire greu* de înțeles, nu se iubeşte deloc pe el. Am impresia că niciodată, nici în muncă, nici în căsnicie, nici în viața socială n-a trăit o clipă pentru el... S-a dăruit altora tot timpul, a muncit şi a trăit pentru ca viața de la serviciu, de acasă, din oraş, din țară, să meargă bine, aşa cum a înțeles-o el, aşa cum s-a format el ca om. Nu o dată l-am văzut, l-am auzit indignîndu-se cînd un lucru nu era bun la el la serviciu, cînd citea în ziar sau vedea la televizor fel de fel de treburi care nu-1 priveau direct dar nu erau corecte. Dar aşa este tata : se frămîntă, se necăjeşte, se agită pentru toți din jur, pentru toate nesăbuințele altora. Şi este incorigibil... Vi l-am descris, tovarăşe doctor, cit m-am priceput. Ce mă sfătuiți ?

— Fată dragă, n-aş vrea să greşesc cu nimic. în viața mea de medic am văzut multe tragedii. Mi-am făcut şi-mi fac reproşuri pentru cele în care n-am fost ascultat eu sau alți colegi de-ai mei. Deşi n-ar trebui să spun, pe undeva mă asemăn cu tatăl dumitale. Te-ai gîndit, de pildă, cum ar putea fi convins să urmeze cura la Covasna ?

— Nu, nu m-am gîndit la aşa ceva. *

— Mama dumitale ce este ?

— E farmacistă, adică a fost. Acum e pensionară.

— Oricum, a fost cadru medical. N-ar putea să-l determine să plece singur sau cu dînsa la tratament ?

— în nici un caz. Mama mea este o femeie deosebită. Deosebită, nu în bine, vreau să zic.

■— Atunci, dumneata.

— Eu ?

— Să-l convingi dumneata să plece.

■— Nu cred că sînt în stare, gîndindu-mă la ceea ce v-am spus. Vrea să fie lîngă mine. Nu pentru că n-ar avea încredere în seriozitatea cu care mă pregătesc, ci pentru că,, dacă aş rămîne numai cu mama, s-ar teme de nereuşita mea.

Medicul îşi dădu seama că fata nu înțelesese ceea ce încerca să-i sugereze. Nu-i venea deloc uşor să-i spună direct. Căuta, pe cît putea, să menajeze sufletul acesta tînăr, destul de plăpînd. la început de drum în viață. Se temea totodată că soluția la care el se gîndise îi va schimba cursul vieții şi n-ar fi dorit aşa ceva. Se sculă de pe scaun, lungind în mod vădit tăcerea, şi se îndreptă spre fereastră. Spera că fata îi va veni în ajutor.

La rîndul ei, Silvia, se frămînta. Nu vedea nici o ieşire. Deci tatăl ei trebuie să plece la Covasna. Cum să-l convingă ? Ce argumente să folosească ? Se uită spre medic. Omul acesta i-a venit în ajutor. Dar numai pe jumătate. Ba, mai mult, a pus-o pur şi simplu în încurcătură. Cum i-a spus ? „Să-l convingi dumneata !"

Urmărindu-i parcă gîndurile, doctorul o întrebă fără să se întoarcă de la fereastră.

— Frați, surori mai are tatăl dumitale ?

— Nu, tovarăşe doctor. Numai pe noi două, adică... mai precis, pe mine.

Din nou se aşternu tăcerea. După un timp, medicul se întoarse spre fată şi-i văzu lacrimi pe obraji.

— înseamnă că ai înțeles, fată dragă. Aşa-i ?

— Cred că da. Cred că trebuie să renunț la facultate..!

Oftînd adînc, medicul îi confirmă gîndurile.

— Anul acesta. E mai scumpă viața tatălui dumitale decît admiterea. Şi să-ți mai spun ceva. Te-ai gîndit la emoțiile prin care vrînd-nevrînd, cu, dar mai ales, fără reuşită, va trece ? Mi-e greu să-ți explic pe îndelete procesele ce *se* produc Ia nivelul miocardului datorită unei emoții puternice. Uneori nici o inima sănătoasă nu rămîne fără

urmări, darmite una suferindă.

Silvia plîngea de-acum de-a binelea. Medicul se apropie de ea şi începu să o mîngîie pe păr. Cu o voce specifică *medicilor cardiologi, „omul în halat alb“ încercă* să-i ostoiască suferința.

— Ne-am înțeles că sîntem oameni tari, că vrem să ajutăm un bolnav, că putem discuta deschis. Linişteşte-te şi să privim lucrurile aşa cum sînt în realitate.

Simțindu-se puțin ruşinată, fata ridică privirea spre fața omului de lingă ea şi-şi şterse obrajii cu mîinile, uitmd de batistă. Reuşi să îngaime :

— Vă rog să mă iertați, dar...

— Cum procedăm ?

— Nu ştiu nimic în clipa aceasta. Credeți-mâ, totul se înyirte în capul meu.

— Iartă-mă, dar nu ți-am reținut numele.

— Silvia, Silvia Spătaru, tovarăşe doctor.

— Silvia dragă, tata poate face rost de bilet la Covasna- ?

— Ştiu eu ? Cred că da. E doar bolnav.

— Da, ai dreptate. Dar uite ce-ți propun. Ştii că şi biletele acestea sînt planificate, de la cerere şi pînă la obținere trece cîtva timp. Acum e sezon plin, multă lume. Iar în cazul nostru nu prea putem aştepta. Întîmplător, eu am un coleg medic acolo. Am să-i dau un telefon mîine dimineață şi-l voi ruga să ne ajute. Poți să treci mîine pe la mine sau să-mi dai un telefon ?

Graba cu care trecuse de la soluție la procedura de îndeplinire i s-a părut nefirească, puțin brutală chiar. Aşa gîndea însă că e mai bine. Dorea sincer să o ajute şi considera că nu trebuie să-i mai lase timp de gîndii’e. Totul, absolut totul trebuia îndreptat acum, neîntîrziat, spre

sănătatea tatălui. N-o credea egoistă, nu-i ştia felul, dar aşa a socotit necesar să procedeze.

Fata înțelese că trebuie să plece. Nu se putea aduna. Nu ştia ce să-i spună omului din fața ei, care o privea nu cu milă, nici cu răceală, poate cu multă afecțiune.

•— Nu vă supărați că vă întreb, tovarăşe doctor. Aveți copii ?

— Am şi eu o fată, mai mare ca dumneata, am şi un nepot, răspunse medicul.

— Le doresc sănătate.

—.Mulțumesc, Silvia, am să le transmit.

— V-am întrebat pentru a'putea să vă pun o a doua întrebare. Dacă dumneavoastră ați fi în locul tatălui meu, ce-ați face ?

Medicul n-a prevăzut o asemenea întrebare sau, cel puțin, lăsa să se înțeleagă acest lucru, arătîndu-se vădit încurcat. Fata înțelese că a dovedit lipsă de politețe, dar pentru ea întrebarea era capitală. Se uita insistent la medic, care-şi împreună mîinile şi-şi încrucişă degetele. Ridică apoi privirea şi-i răspunse celei a fetei.

— Mi-i crede, nu mi-i crede, în locul tatălui dumitale aş respinge încercarea fiicei mele de a se sacrifica pentru mine.

— Deci ? Credeți că tatăl meu n-ar face la fel ?

— Ştiu eu ? Răspunsul ce ți l-am dat s-a referit la fata mea, care n-ar fi în stare să mă convingă. Mă înțelegi, Silvia ?

Fata plecă ochii. înțelese că trebuia să fie tare. Trebuia să fie tare şi să-l convingă pe tatăl ei; Va putea, nu va putea ? !

•

Ajunsă în acest punct al amintirilor, Silvia izbucni în plîns. încerca să-şi înăbuşe clocotul năvalnic din piept insă nu reuşea. Simți la un moment dat că mama ei se aşază lingă ea, încercînd s-o îmbrățişeze. Instinctiv se scutură, îndepărtînd brutal brațele ființei ce căuta să i se apropie. Plîngea, în continuare, dezlănțuit.

— Ce-i *CU tine,* Silvia ? Te rog... n-am vrut... iartă-mă, ştii că eu...

Din nou, mîinile ce le azvîrlise se aşezau, domoale, pe umerii ei, pe cap... Nu le mai refuză. încet, încet se linişti.

— Hai să mîncăm ceva, fetiţa mamei. Uite, eu pregătesc, tu du-te şi spală-te puţin pe ochi. Eşti obosita...

4

„791“ îşi programă progenitura la ultima testare. Rezultatul obţinut îi dădu o certitudine : va face orice pentru bani. Instruirea, la concret, mai dură cîteva zile. îl chestiona, îl corecta, îi inocula ceea ce dorea. Ştia cum să procedeze. Miza pe intuiţia lui care, din trei acţiuni, reuşea într-una. Era totuşi o performanţă pentru care şeful îl aprecia. Este adevărat că pînă acum s-a ocupat de alte domenii. La un moment dat începuse să bănuie că nu i se maijLCordă încredere, fiind pus să obţină informaţii din sectoare fără importanţă, după părerea lui. Nu ştia, nici nu avea cum, că ce „vîna“ el servea pentru propagandă. Era primul lui caz cînd i se cereau informaţii din domeniul militar.

'Mai greu i-a fost să-l instruiască pe Priboi în manevrarea aparaturii fotografice cu care era înzestrat ca „fotoreporter“ şi a celei de înregistrare, pe care trebuia s-o încredinţeze persoanei desemnate pentru a o folosi.

...La începutul lunii iunie l-a condus la gară. Mai bine zis, în apropierea gării. Opri maşina la o parcare. îşi privi prin lentilele ochelarilor însoţitorul şi se uită la ceas.

— Mai ai patruzeci şi cinci de minute pînă la plecarea trenului. Nu ţi-am spus pînă acum, Nicule, dar ■*— în mod sincer — aş dori să reuşeşti. Nu atît pentru mine, cît pentru

tine. Sigur, şi pentru mine contează, dar aş vrea să înțelegi că, în primul rînd, pentru tine. E păcat să devii un ratat în țara ta, pentru că asta ți-ar fi soarta, cînd poți deveni cineva aici, lîngă mine... Am planuri mari cu tine... Şi-apoi, nu uita, reuşita acestei misiuni îți asigură nişte condiții pe care nu le poți obține nicăieri. De astea am mai vorbit şi nu e cazul să mă repet...

Priboi, tăcea. Gîndea, în imagini materiale, la momentul reîntoarcerii sale. Absorbit de acestea, nu spuse nimic. Bătrînu continuă :

— Tu nu eşti născut pentru munca „de-acoîo". întruneşti, cum la puțini se întîmplă, trăsături care te deosebesc, te „scot din comun", cum se spune. Ar fi păcat, mare păcat să nu te foloseşti de ele în viață.

— Tocmai la asta mă gîndeam şi eu, domnu Bătrînu. Viața e un unicat şi trebuie trăită după gust, după dorință... Am şi eu planuri... Recunosc însă că sînt legate de ale dumneavoastră...

Mulțumit de răspuns, Bătrînu îşi privi din nou ceasul.

— Mai e puțin. Bagajul îl cunoşti, ai tichetul în buzunar. Ultimele recomandări : fă totul să pari natural ; ai fost, cred, bine pus la punct ; nu uita că este un al doilea după tine, pe care tu nu-1 cunoşti, şi vom şti zilnic ce-ai făcut ; nu este neîncredere, ci necesitatea de a ne informa dacă nu ai „capotat" ; pentru situațiile critice ştii la cine să apelezi ; reține — numai în cazuri de „forță majoră" ; un ultim sfat : *cînd îți dai seama Că'* eşti Ifl „clipa supremă" — fiolele ! Fără ezitare ! Altfel...

3

— Nu vă faceți probleme, domnu Bătrînu. Ştiu foarte bine ce am de făcut. M-am convins că lucrați bine, ştiți ce vreți şi, mai ales, vă pricepeți cum să realizați ceea ce vreți. Ne vom vedea la termenul stabilit. Sper că o să vă *ținеți de cuvînt ca şi pînă acum.*

Nemulțumit cumva de insinuarea omului său, „791“ rămase puțin pe gînduri şi-apoi, reținîndu-se să nu fie prea aspru, îi replică :

—■ Cred că timp de zece luni ți-ai dat seama cine sînt şi ce pot. Vei vedea şi mai departe. Totul însă depinde de tine.

Simțea nevoia să-i mai spună o dată de „fiole“. Renunță, amintindu-şi că a fost unul din momentele-obsta- col în pregătirea tînărului de lîngă el. Acesta a înțeles greu sau, altfel spus, a acceptat după multe insistențe ideea de a purta implantate în gingiile exterioare ale maxilarelor inferioare cîte o fiolă minusculă, plată, cu otravă extrem de puternică. Se temea că, lovindu-se din greşeală sau chiar în somn, dormind pe un obraz sau altul, s-ar putea sparge vreuna din ele şi totul se termină. A fost nevoie de experiențe care să-l convingă că pentru spargerea acestora era necesară o lovitură sau o apăsare puternică în locurile unde erau fixate.

Tăceau. Bătrînu îl privea din cînd în cînd pe Priboi. Ştia că-1 cuprind emoțiile şi pentru a i le risipi, îi spuse zîmbind :

— Am impresia că începi să aî emoții. E normal şi o să mai ai. Principalul este să le sesizezi începutul şi să ie controlezi. Ai văzut ce-a spus psihologul : nu eşti o fire emotivă şi, în orice situație, te poți stăpîni. E un lucru foarte - important, o calitate indispensabilă pentru treaba care ți s-a încredințat.

— Asta şi fac în acest moment şi văd că izbutesc. Cum mă gîndesc la altceva, plăcut, nu mai simt creşterea pul-
sulul şi nici a încordării. Mi-au folosit mult lecțiile pe care le-am primit.

— Eşti un tînăr capabil, înzestrat cu multe calități, un om de nădejde şi de viitor. Reținut, calculat, poți fi îndrăzneț,

curajos în momentele cheie.

Era pentru a patra sau a cincea oară cînd domnul Bătrînu îi sublinia nişte calităţi, pe care el era sigur că le are. îi făcea însă plăcere să i le remarce cineva.

— Cu astfel de trăsături şi cu planul pe care l-am conceput împreună putem obţine ce ne interesează. Ai avut timp suficient să reflectezi asupra modului în care urmează să acţionezi. Vezi vreo fisură, crezi eă mai e ceva de pus la punct, de corectat ?

— Sincer să fiu, nu. Poate, la faţa locului, aeţionînd. însă mi-aţi dat, cred, suficiente soluţii de rezervă. Principalul este să găsesc persoana pe care mi-aţi indicat-o...

• — Nu te grăbi. Ai timp suficient. Pentru autorităţi ai o calitate oficială — fotoreporter al revistei care ţi-a dat legitimaţia şi ţi-a întocmit tematica fotoreportajelor ce o interesează. Pentru persoana în cauză — tehnician electronist. Nu fi prea galanton să nu trezeşti curiozităţi.-

— M-am obişnuit de-a cum cu rolurile. Ore întregi, zile de-a rîndul mi le-am imaginat în evoluţia acţiunii şi cred că şi noaptea, de m-ar scula cineva, ştiu cine sînt, ee caut şi ce fac.

— Ce să-ţi mai spun ? Ai grijă de vaza de cristal. A fost exportată de curînd în România în cantităţi destul de mari, probabil ai s-o vezi şi prin vitrinele magazinelor.

Priboi se uită la ceas, apoi la mentorul său.

—■ Cred că e timpul să ne despărţim. Vă mărturisesc că plec cu încredere în reuşită.

— Şi eu am încredere, Nicule, mă bizui pe inteligenta şi *pregătirea ta,* Viitorul tău depinde de treaba pe care ai s-o faci.

Luîndu-şi scurta de fîş şi geanta cu aparatura foto de pe bancheta din spate, Priboi întinse mina bărbatului de la volan.

— Rămîneți cu bine, domnule Bătrînu.

■— Drum bun şi multă baftă, Micule. *Te aştept* pe tine şi vaza.

Tînărul părăsi autoturismul, îndreptîndu-se în pas grăbit spre intrarea în gară.

5

— Bună dimineața... începem tratamentul ?

Cu aceste cuvinte erau obişnuiți pacienții din rezerva şapte. Şi nu numai ei. Le auzeau în fiecare dimineață, aproximativ la aceeaşi oră. Cînd erau rostite însă de „tovarăşa asistentă Silvia“, lucrurile se schimbau. Cei patru pacienți, mereu patru dar nu totdeauna aceiaşi, zîmbeau, unii fără să vrea. Timbrul plăcut al vocii, drăgălăşenia fetei îi făceau să uite de usturimea unor injecții, de gustul amar sau sălciu al unor medicamente. Păcat că şedea puțin în rezervă. O aşteptau alți bolnavi şi pentru fiecare avea acelaşi zîmbet, acelaşi timbru mîngîietor al vocii.

— Cred că nu mai există o a doua asistentă ca tovarăşa Silvia, spuse în şoaptă un ostaş către vecinul lui. E bună de pus pe rană. .

— De bună ce e, uite că se ofileşte, răspunse tot în şoaptă colegul. Eu stau de două săptămîni aici şi am impresia că cineva sau ceva o supără. Uneori, dimineața, cred că se forțează să fie amabilă. Ba, am văzut-o chiar şi cu lacrimi în ochi. Are ceva.,.

— Crezi cu adevărat ?

— Fii atent cum reacționează la întrebarea mea : mai veniți la mine la aerodrom, tovarăşa Silvia ?

Asistenta se întoarse către cel ce-i adresase întrebarea, se încruntă pentru o clipă şi apoi schiță o umbră de zîmbet. Răspunse totuşi imediat.

■— Dacă nu-i prea departe, poate am să vin.

—■ Nu-i departe, dar acolo e vînt puternic, ştiți, turboreactoarele provoacă adevărați nori de praf şi mai ales vîrtejuri de aer care te doboară dacă nu eşti cît de cît solid sau bine înfipt în pămînt...

— Mai lasă-ne măi fruntaşule cu turbinele tale. Ai zăpăcit-o pe tovarăşa asistentă. Crezi că numai avioanele au succes la fete ? Eu ştiu că mai mult şi mai mult îi plac tunurile. Mi-a spus că la parada de la 23 August vrea să mă vadă defilînd. O să-i scriu cu ce tun defilez, să se uite numai ia mine.

— La tine, măi Andrei ? Păi, tu în cîteva minute apari şi dispari. Dacă vrea să vadă ceva frumos, să admire ceva, o să se uite la sportivi, la noi care facem piramidele...

— Au, mă doare !, țipă răsfățat cel căruia i se făcea o injecție.

— „Aumădoare“ a fost învățător la clasele I—IV ai
uitat ?

— Nu, dar vroiam să nu-i mai ascultați pe palavragiii ăştia. Se laudă cu armele lor, cele mai grozave... chipurile.

— Ia te uită, Vasile, unde era „regina“ !

— „Regină“, „neregină“, infanteria a fost şi rămîne baza fundamentului temeliei, aşa şă ştiți !

— Nu vă certați, întrerupse discuția vocea liniştitoare, calmă, a asistentei. La paradă o să vă văd pe toți la... televizor. Ai luat pastilele acelea mici, albastre, *tovarăşe* soldat ?, întrebă fata pe infanteristul care încercase să țină piept celorlalți.

— Da, le-am luat. Pot să mă duc prin curte ?

— Cu o condiție : să fii punctual la vizită.

— Sigur, nu vă faceți griji.

— Eu, în locul dumneavoastră, mi-aş face. Este singurul dintre noi care nu vă prea *caută ..vorbă*

— Şi-o fi găsit altă... „vorbă“ !

— L-am şi văzut prin curte discutînd cu tovarăşa brunetă de la laborator.

— Lăsaţi băiatul în pace, ori sînteţi geloşi ?

— Geloşi sîntem dar nu pe el, ţinu să precizeze grănicerul cu piramidele sportive.

— Dar pe cine ?

— Pe dumneavoastră, interveni aviatorul.

— Şi pe ce motiv, mă rog ?

— Staţi prea puţin cu noi şi mai mult în salonul vecin.

— Da, aşa e, recunoscu fata. Dar acolo am mai multe tratamente de făcut...-

■— Şi un marinar, tovarăşa Silvia.

— Vă place albastrul marin mai mult decît bleosielul cerului, tovarăşa asistentă ?, interveni din nou guralivul aviator.

— Îmi place că sînteţi bine dispuşi. Cine o să plece primul, v-aţi gîndit ?

— Eu, răspunse artileristul.

— Nu cred.

— O să vedeţi ! Raportez tovarăşului doctor să-mî dea drumul, mă duc la unitate, fac raport să mă mute ia marină, mă îmbolnăvesc şi vin la spital ca marinar...

Izbucniră cu toţii în* rîs. Fata nu ştia cum să-i mai liniştească. Simţea, ştia că-i simpatizată, că militarii o îndrăgesc, unii ca pe o soră, alţii ca pe o fată drăguţă. Oricum, îi făcea mai multă plăcere să stea între bolnavi decît între colege, care ba bîrfeau, ba discutau fleacuri,

despre pantofi, despre rochii şi farduri, şi ea nu avea ce să spună.

Trecu în rezerva opt unde, datorită unui băiat bolnav mai grav, atmosfera era alta. Respectul pentru colegul mai suferind impunea o anumită reținere. Şi aici s-ar fi găsit unul, doi, dornici de glume, de un schimb de cuvinte cu fata aceasta cuminte şi drăguță, însă nu îndrăzneau.

Terminînd şi cu ultima rezervă, Silvia Spătaru îşi luă trusa şi, ieşind pe culoar, se îndreptă spre camera asistentelor. Pe drum se întîlni cu locotenentul-major Pristavu.

— Tot supărată, Silvia ? întrebarea porni involuntar, văzînd-o pe fată mergînd încruntată, cu privirea în jos şi absentă. Ea tresări, se opri şi încercă să-şi adune gîn- durile. Arborînd apoi masca bunei dispoziții, răspunse :

— Nu, tovarăşe doctor. N-am motive..

— Ştiu eu ?, poate vreo neîmplinire, vreun necaz, vreun sentiment... deosebit, spune-mi. Ți-am mai spus acum vreo săptămînă că te-ai schimbat mult față de cum arătai cînd ai venit la noi. Şi te-am rugat, văd că fără rezultat pînă acum, să-mi spui şi mie ce te frămîntă.

— îmi vorbiți în calitate de secretar al organizației U.T.C. ?

— Nu numai, Silvia. Eşti o fire afectivă, simt că te preocupă ceva şi, pe mine, mă necăjeşte faptul că nu-mi voi'beşti despre tine. Ca între colegi, între prieteni. Şi de ce nu, ca între utecişti. E mai bine, crezi, să te închizi în tine ? Te-a supărat cineva clin personalul secției ? Vreun bolnav ?

— Nu, dimpotrivă.

— Atunci, vreun prieten, cineva din familie ?

— N-am prieteni, tovarăşe doctor. Sînt singură...

— Poate singurătatea e de vină. Am *impresii! Că* fugi de *noi, de* colege...

— Nu fug, dar trebuie să fiu singură.

•— Nu înțeleg !

— Cîndva o să vă spun.
— M-ar bucura să fiu primul confident.

Fata îl privi o clipă pe tînărul medic, acesta reținu o anumită undă din privirea ei, fără însă a o putea defini. Dealtfel, Silvia se şi îndepărtă în lungul culoarului.

•

Şi în după-amiaza aceea, Silvia ajunse tot în Grădina Botanică, pe banca ei preferată. Era îngîndurată. Privea în jur, fără a vedea nimic. Vedea doar înăuntrul ei, în viața ce i se părea tot mai întunecoasă. Ce-o mai aşteaptă acasă ? Ar fi preferat să stea tot timpul la spital. Se simțea bine. Şi-aici în grădină. Urmărea din cînd în cînd grupuri de fete şi băieți, uneori perechi, pe toți şi-i închipuia studenți, vis pe care ea nu reuşise să-l realizeze.

Cuvîntul „student“, trecut prin memorie, îi aduse aminte de punctul unde firul amintirilor fusese rupt în seara trecută de plînsul acela aproape isteric.

...Nu, n-a fost capabilă să-şi înduplece tatăl. îl rugase cu cerul şi cu pămîntul să plece amîndoi la Covasna, ur- mînd să-şi amîne prezentarea la concurs pentru anul următor. Avea doar douăzeci de ani, era încă timp pentru o pregătire mai serioasă... Puteau fi împreună, numai ei, amîndoi, timp de trei săptămîni. Orice încercare se lovea de refuzul categoric al tatălui. Mai mult decît atît, încercase s-o convingă el pe ea. Şi reuşi întrucîtva, arătîndu-i şi explicîndu-i ultima electrocardiogramă şi aprecierea medicului că evoluția bolii este favorabilă. îi mai spusese că peste puțin timp îşi va relua activitatea. O perioadă — program redus, apoi normal.

La rugămințile Silviei, tatăl se lăsase consultat şi de medicul cardiolog recomandat de ea. îl vizită, singură, în ziua următoare. Vroia să ştie precis, deschis, care-i adevărul.

— Intr-adevăr, Silvia, afecțiunea este în regres. însă pericolul există. Din cele ce mi-ai spus acum, înclin să cred, repet —■ înclin, că poate-i mai bine să-l asculți. Mi-a făcut

impresia unui om matur, echilibrat, sensibil dar tenace, şi este posibil să-l afecteze mai mult renunțarea ta în favoarea lui, decît rezultatul, hai să zicem negativ, al concursului.

...Se prezentă la concurs destul de bine pregătită. Din primul moment, citind subiectele, şi-a dat seama că le cunoaşte şi că le poate rezolva. Dar tot în clipa aceea începu să se inhibe. Gîndindu-se că pot fi mulți care le stăpînesc şi le dezvoltă mai bine. ca ea, că din nou va eşua şi că prin aceasta îi va face rău tatălui ei, nu se mai putu concentra. încercă să se calmeze, să-şi adune gîndurile, toate eforturile fură însă zadarnice. I se umeziseră palmele, simțise că sala se învîrte cu ea, că văluri negre i se aşază pe ochi şi-şi pierdu cunoştința...

Spre mirarea ei şi chiar a medicului-prieten, tatăl suportă destul de bine întîmplarea nefericită prin care trecuse. Era mai îngrijorat de starea sănătății ei decît de a lui. Primind o săptămînă concediu medical. Silvia plecă împreună cu tatăl ei la Breaza. A fost o săptămînă reconfortantă pentru arnîndoi. S-au plimbat mult, au discutat toate problemele ce-i preocupau, şi-au mărturisit reciproc gîndurile, frămîntările. Atunci, în săptămînă aceea, aflase ea multe lucruri despre tatăl şi despre mama ei...

îşi reluă serviciul la spital iar de la întîi septembrie începu activitatea şi tatăl ei. Totul decurgea normaL Într-o sîmbăfă seara, la începutul lunii noiembrie, Silvia

auzi o discuție mai aprinsă în camera părinților. Din frînturi de cuvinte, înțelese că lucrurile ajunseseră intr-un punct critic. Nu dormise toată noaptea. A doua zi, dimineața, era de serviciu la spital. îşi luase la revedere de la amândoi, ca şi cînd n-ar fi ştiut sau auzit nimic. în dimineața acelei zile, părinții s-au apucai *să schimbe* dispunerea mobilelor din cele trei camere, în aşa fel ca să doarmă despărțiți. Cînd au ridicat bufetul, tatăl căzu ca fulgerat... A aflat toate acestea cînd ajunse acasă. Fugi repede • la „Urgență“, însă inima tatălui ei, a celei mai iubite ființe pentru ea, încetase să mai bată...

Au urmat zile negre, nopți albe, gînduri, multe gîn- duri triste, toate contopindu-se într-o prematură îmbătrânire sufletească.

...Pierderea tatălui îi îndepărtase ideea unei noi încercări la admitere. Dealtfel, nici timp de pregătire nu mai avea, mai bine zis nu mai avea liniştea necesară. O frămînta doar gîndul cum să facă să o mulțumească pe mama ei, să-i asigure ce îi era necesar. Pe fondul bolii de care suferea, şocul produs de moartea soțului o dezechilibrase complet. Avea cînd stări de furie, cînd depresiuni, şi unele şi altele greu de suportat. Nu se mai putea controla. Şi nu aveau nici o rudă, nu putea apela la ajutorul nimănui. Se frămînta singură. „Dacă ar fi o femeie sănătoasă, cit de cit capabilă să înțeleagă realitatea, cu pensia ei şi cu ce cîştig eu, ne-am ajunge, am trăi bine. Dar cu cine să te înțelegi ?“

împlinise de curînd douăzeci şi unu de ani. Ce vîrstă frumoasă pentru o fată ! N-a felicitat-o nimeni, n-a primit măcar o floare. A plîns în ziua aceea. A plîns gîn- dindu-se cum sărbătoreau colegele de serviciu astfel de zile. A plîns mai mult la gîndul că, dacă trăia tatăl .ei, avea parte măcar de un sărut şi de o felicitare. Poate, aşa cum o obişnuise, şi de un cadou inimos, De ce ; este aşa de crudă soarta cu unele ființe ? De ce nu i--a fost dat şi ei să se bucure de un cămin părintesc ca celelalte fete ? Nu de huzur, nu de lux, nu de

răsfăț, cum aveau unele dintre ele, ci de căldura, de afecțiunea celor dragi, a celor ce au zămislit-o. Nu era invidioasă pe acele fete care aveau totul din belşug, nici pe cele frumoase care-şi găsiseră fericirea în anturajul tinerilor medici-sau al unor bolnavi cu care cîteva se şi căsătoriseră. Nu aspira la aşa ceva. Totul în mintea ei se învîrtea în jurul mamei, în perimetrul umbrei de familie ce-i mai rămăsese. îi era necaz că mintea n-o ajută să găsească o soluție, să iasă din acest impas. Tot ce gîndea, oricît se frămînta, ajungea la acelaşi subiect : mama. Ce să facă cu ea ? S-o părăsească, s-o lase în voia soartei ? E bolnavă de atîția ani...

Ar fi nedreaptă să spună că n-a fost şi nu este curtată de băieți, unii, era sigură, cu intenții serioase. îşi aminti de un student în ultimul an. A întrebat-o deschis, după puțin timp de cînd s-au cunoscut : vrea să se căsătorească cu el ? Nu i-a răspuns imediat. Cînd a luat examenul de stat, i-a spus că peste cîteva zile se logodeşte cu „alesul inimii ei". Pe unde o fi Valerică acum ? Dureroasă întrebare ! | -

...Se sculă de pe bancă şi porni către ieşirea din grădină. Singură, cu durerea şi frământările ei. Nu vedea nimic în jur, nu privea pe lingă cine trecea. ____________________,

§

Pe şoseaua Pipera, puțin mai încolo de intersecția cu artera care duce la Băneasa, este o pădurice tînără, cu multă verdeață şi intrinduri unde poți sta liniştit la UDlPra» *bTă* **aproape de amiază şi din această cauză,** în **ziua aceea, nu erau decît două maşini distanțate mult pe marginea** şo**selei, care-şi aşteptau cuminți stăpînii răspîndiți prin pădure.**

Pe două scaune pliante, cu o măsuță între ei, doi **bărbaţi jucau. şah.** La început, piesele se mutau pe tăcute, aşa **cum**

se cuvine la un asemenea joc. Cina era cazul se **auzea** „gardă !“. Simplu, fără emfază, fără ton ridicat. Aşa decurgea jocul de mai bine de zece minute. La a optsprezecea mutare, bărbatul mai vîrstnic întrerupse liniştea :

— Şi chiar nu eşti „iubit“ de nimeni ?

Celălalt, mai suplu, între două vîrste, dar mai apropiat de a doua, privi spre tabla de şah, apoi spre partener, prelungi tăcerea şi, în cele din urmă, răspunse :

— Cred că nu. Sîn't sigur că nu ! M-am verificat de fiecare dată cu cea mai mare atenție. Sînt la o 'etate cînd am început să mă iubesc singur ; am un țel precis — sugerat de dumneavoastră. — şi pe care vreau să-l ating. Dacă ceea ce mi-ați promis au fost gogoşi, nu **voi** pierde eu !

— Ce vrei.să spui ?

— N-o luați ca o amenințare. Dar să ştiți că vreau să ajung acolo unde mi-ați spus. Altfel...

— Altfel ? îl întrerupse mai vîrstnicul, încruntîndu-se **şi** adîncindu-şi astfel şi mai mult cutele de pe frunte.

— Altfel, nimic, se resgmnă celălalt. Poate...

— Poate, ce ?

— Poate... nu ştiu...

— Le-am spus şefilor că mi-ai făcut impresia unui schizofrenic, că nu pun bază pe dumneata, dar să ajungi pînă ia asemenea afirmații este totuşi o diferență...

— Gardă !

■— Gardă ? La ce ? La nebun ?

— Nu, vă iau regina,

— Ia-o, că eu îți iau regele !

Pădurea frumoasă, liniştită, şoptea în zumzetul ei obişnuit. Din cînd în cînd, se auzea cîte o maşină trecînd în fugă pe şosea.

începură o nouă partidă. Nici unul nu mai era atent la joc. După o deschidere şablon s-au oprit.

— Domnule Marinescu, fac orice, v-am mai spus, pentru a răsplăti grija ce i se poartă fiului meu şi pentru a ajunge şi eu lingă el. Ştiți foarte bine că, de cînd m-ați angajat, am

făcut tot ce am putut... Despre moartea colonelului Spătaru, cercetător într-un institut sau laborator militar, eu v-am informat. Mi-ați dat atunci, e drept, o sumă frumușică. Dar ați uitat la cîte înmormântări am „luat“ parte pînă la el *1*

— A fost singura dumitale „reușită“, domnule Radu, pe care a trebuit s-o completăm din alte surse...

— Singura ?... Dar nu știți prin ce clipe am trecut atunci, pe marginea gropii, cînd l-am „tras de limbă“ pe maistrul militar care plîngea ca un copil și am aflat despre „Menumorut“ — premieră în tehnica militară pe plan mondial —, concepția colonelului !... Singura ? Dar despre fata colonelului, care venea în fiecare zi la mormînt, nu tot eu v-am spus ? Vă străluceau ochii de bucurie atunci...

— Fac parte din aceeași informație, amice... Și am plătit-o gras. Dar altceva, ce ne-ai mai dat ?

— M-am străduit mult, domnule Marinescu. Adevărul este — vă spun cinstit — că nu pot să-i „descos“ pe militari. I-am mai ascultat eu prin trenuri pe navetiști, prin restaurante, dar nu mi-e la-ndemînă să-i „provoc“. Am încercat și n-am reușit... Fac orice altceva, dar asta nu pot. N-am tactul necesar, n-am metodă, mi-e și teamă, vă spun deschis.

Reluară jocul, **dar** tot **atît de absenți** la mutările pe care **Ie** făceau.

— Ai fost urmărit, domnule Radu.

— Nu, vă garantez că nu.

■— Eu ştiu că da.

— Cînd, unde ? întrebă precipitat numitul Radu.

— în seara cînd trebuia să te întîlneşti cu amicul dumitale de la „tancuri"...

— De unde ştiţi ?... Am procedat ca întotdeauna. Am plecat cu autobuzul pînă la Chitila, de unde am venit cu trenul, ca orice navetist. De la gară, am luat tramvaiul 26, am schimbat la „Tunari“ cu troleibuzul 88... M-am controlat tot timpul... Este imposibil...

Urmară alte câteva mutări pe tabla de şah.

— Amicul dumitale, în aceeaşi noapte, a plecat dar n-a mai venit. M-am interesat şi am aflat că a fost arestat.

■— Minciuni, vreţi să mă speriaţi !

— Ia-o cum vrei. Am băgat un om la „pîrnaie“ fără să fi scos ceva de la el, am pierdut o „sursă“...

— Nu promitea cine ştie ce, domnule Marinescu. în după-amiaza aceea, l-am aşteptat pînă la orele nouăsprezece şi am stat la el pînă la douăzeci şi unu, fără să fi putut obţine...

— Şah, domnule Radu.

— Şah ?, cum...

■— Nu te mira. Fii atent la ce urmează.

■— Adică ?

■— La începutul cunoştinţei noastre, după ce ai ieşit de la... şi ai acceptat condiţiile ce ţi le-am pus, ţi-am precizat clar că noi nu ne jucăm, că orice gest, orice fapt îl taxăm : în bine sau în rău. Cu bani şi alte mijloace sau cu gloanţe şi otravă. Ţi-aminteşti ?

— --Da, dar domnule Marinescu, eu nu am făcut nici o greşeală...

■— Ba da ! Securitatea poate fi pe urmele noastre şi nu avem nevoie de aşa ceva. E clar ?

— Şi-atu nci ?

— Fii atent la şah ! Am impresia că vei pierde şi de data asta.

Mai vîrstnicul jucător, privindu-şi atent cîteva clipe partenerul, care nu făcea altceva decît se uita tembel la tabla cu cele şaizeci şi patru de pătrățele, scoase o pastilă şi o puse într-un păhărel cu puțină apă, din termosul aflat la îndemînă, şi-l avertiză pe amicul său :

— Dacă ştiam ce „partener“ mi s-a recomandat, renunțam de la început la dumneata. Dacă ştiam că n-o să pot face ce mi se cere, nu mă băgăm într-o asemenea afacere. Dacă ştiam că o să ajung aici, beam eu paharul acesta... Ți-am spus toate astea în loc de liturghia popii...

— Nu-nțeleg, domnule Ma... Eu nu sînt credincios, sînt...

— Adică, ai fost !

— Am fost ? Mai sînt... sînt...

•— Ai fost, domnule Radu,- Pentru noi, ai fost. E clar ?

— Nu !

— Bine, îți explic. Ți-am dat pînă acum cincisprezece mii de lei, plus o asigurare pe viață într-o țară la alegere dintre cele trei pe care noi ți le-am propus. Ai acceptat totul. Dar, ce-ai făcut ? Ne-ai furnizat nişte fleacuri... A fost nevoie să apelăm la un om „din afară“, bineînțeles mult mai bine pus la punct... Tot român, sînge din sîngele dumitale, domnule Radu, dar de o cu totul altă factură. Cu el n-o să avem probleme cum am avut cu dumneata...

— Fiul meu ? îngăimă cel ce se încumetase să joace şah cu un „maestru“.

— Da, fiul dumitale, care va ajunge acolo unde dutîl-neata n-ai fost în stare.

Omul care în viața de zi cu zi, după ispăşirea pedepsei, era aparent liniştit, respectuos cu vecinii, cu lumea din jur, corect şi disciplinat la locul de muncă, omul care privea în trecut dar şi în viitor, oare ştia că fiul său, rămas „în afară“ cu prilejul unei excursii, a fost ajutat să se califice intr-o

meserie frumoasă şi bănoasă, pe care spera, dorea să-l revadă, părea că intr-adevăr nu înțelege ce i se spune, nu era în stare să recepționeze nişte semnale venite parcă de undeva, dincolo de real.

— Tot nu-nţeleg, domnule Marinescu. Sau, dacă vreți, refuz să iau de bune vorbele, să cred că...

— E greu, domnule Radu. Dar, în aceste momente, îmi permit luxul să fiu galant cu dumneata, să-ți dau nişte amănunte. Fiul dumitale nu este ceea ce ai crezut, ci unul de-ai noştri. A făcut o şcoală specială şi promite mult. E din alt aluat decît dumneata. Va veni în curînd în țară şi va face „planul" şi pentru tatăl lui.

Numitul Radu rămase împietrit. Parcă-5 dăduse cineva cu o măciucă în cap. Mintea i se învălmăşise. „Fiul meu — unealta lor ? A apucat pe acest drum fără întoarcere ? Ce să fac, cum să-l scap, să-l previn..."

— Şi nu este'totul, domnule Radu, îi tăie firul gîn- durilor „maestrul". Povestea cu amicul de la „tancuri" am inventat-o doar ca pretext pentru a te lichida. Adevărul, crudul adevăr — trebuie, să recunosc — este că nu vrem ca fiul dumitale să te găsească în viață şi să ne încurcați planurile. De aceea trebuie să dispari. Mă înțelegi acum ?

Omul ce-şi pierduse firea începu să devină lucid. înțelegea mai mult decît ar fi dorit. înțelegea neaşteptata realitate. Ştia **că** nu are scăpare. încercă **să** prelungească

agonia şi să afle răspunsuri la întrebările, nenumărate, ce-I treceau prin minte.

— Dar mi-ați spus că în schimbul serviciilor ce m-am angajat să vi le fac, fiul meu urmează un curs de electronişti. mai tîrziu că s-a angajat la un patron, că şi-a format o familie, câ are şi un copil...

— Nu contest, însă scopul scuză mijloacele, domnule Radu. Noi nu avem scrupule, nu ştiai ?

— Dacă vine, o să afle că am. fost...

— O să afle că te-ai sinucis, fiind bolnav de nervi. O să-l informăm noi, nu altcineva. Şi n-o să aibă curajul, în postura în care vine, să facă cercetări. Cam asta-i totul, fostul meu amic...

Cel ce răspundea la numele de Radu, omul care avusese o identitate, înțelese acum destul de bine cum stau lucrurile. Înțelese tot atît de bine că nu poate, că nu are ce să mai facă.

Fără să trădeze cea mai mică emoție, aşa-zisul Marinescu îi întinse partenerului de joc păhărelul.

— Ce-ți dau să bei este o vitamină...

— Refuz otrava ! aproape strigă celălalt.

— Otravă ? Marinescu bău el paharul pînă la fund şi începu să rîdă în hohote. A fost o vitamină, domnule Radu. Noi nu ne pierdem oamenii aşa cum ai înțeles dumneata. Dimpotrivă, îi prețuim... Vrei să te convingi ?

Puse apă din nou în pahar şi o pastilă asemănătoare celei pe care o folosise pentru el.

— O vitamină, domnule Radu, care te va- întări în aceste clipe...

Convins că totul este un joc al adversarului de şah, numitul Radu luă *paharul şi-l bău. în* mai puțin de trei minute, Petru Priboi îşi dădu duhul.

Î

Gara de Nord din Bucureşti este aceeaşi de zeci de ani.

Puține, prea puține schimbări i s-au. adus. O melodie, în semn de prevenire a anunțurilor, cărucioare individuale de transportare a bagajelor, cîteva micromagazine şi cam atîtea sini; noutățile ultimilor ani. Cit priveşte întîrzierea sosirii unor trenuri, mai ales a celor cu traseu lung, nu s-a petrecut nici o minune. Vară, iarnă, unele dintre ele, chiar interne, mai întîrzie. Cei ce-şi aşteaptă rude, prieteni, fumează cîte zece-cincisprezece țigări sau se plimbă de zeci de ori prin fața peroanelor pînă să vadă persoana mai mult sau mai puțin dorită.

Pe peronul liniei nouă, într-o seară de început de iunie, erau foarte mulți nerăbdători. Trenul fusese anunțat însă nu se zărea. Bărbați, femei, familii cu copii, persoane cu cîte o floare sau buchete chiar aşteptau acceleratul două sute doi. La oprirea trenului, mulți din cei de pe peron începură să alerge de la un vagon la altul, scrutînd ferestrele, căutînd o figură cunoscută. Fiecare, din tren sau de pe peron, gîndea ce plăcut este să fii aşteptat sau să întrezăreşti cu o clipă mai devreme persoana aşteptată !

Uneori, mai bine zis adeseori, este foarte neplăcut să aştepți sau să soseşti într-o gară unde nimeni nu vine sau nimeni nu te aşteaptă.

în acea seară de iunie, cu acceleratul două sute doi sosea în Bucureşti şi Nicolae Priboi. Un tînăr de statură către înalt, plăcut la înfățişare. Nimic de pe figura lui nu atrăgea atenția în mod deosebit, în mina dreaptă cu o va- îijoară, o scurtă de fîş în cealaltă. îmbrăcăminte obişnuită — o bluză de flanel, un pantalon de catifea reiată,

luni, nişte pantofi fără şiret. Tunsoare normală, bărbierit proaspăt, atitudine de călător obişnuit al căii ferate.

Mergea pe peron şi se revedea cu ani în urmă. Avea aproape patrusprezece ani. Venea în Bucureşti pentru prima dată, de la bunicii care-1 crescuseră. N-avea mamă. Murise cînd l-a născut. Atunci, pe peron, îl aşteptase tatăl, îi spusese, mai pe ocolite, ca să nu-1 sperie, că în Capitală e inundație, dar să n-aibă teamă că o să-l ducă în brațe pînă la tramvai. Nu prea înțelesese bine, privirea-i fugea spre ceea ce nu văzuse pînă atunci. Becuri lungi, fluorescente, gălăgie, lume multă, anunțuri la megafoane, forfotă. O gară mare cu multe peroane, pe care încercase să le numere dar nu reuşise. Vroia să-l audă şi pe tata, care mereu spunea cîte ceva, dar mintea lui se împrăştia în jur, în tumult, şi nu putea să se adune, să înțeleagă, să se oprească la ceva...

Revedea acum aceeaşi gară, poate acelaşi peron, dar copilul de atunci era departe de el. Păşea pe dalele peronului, ale gării, un om tînăr, cu alte vederi, cu alte dorințe. Modestul copil de odinioară era acum un adult nu venit din nu ştiu ce colț de țară ci „din afară“, de undeva unde totul se dă pe măsura „talentului“ de a fi în stare, de a fi capabil să o iei înainte, măcar cu o clipă, colegului, prietenului tău. Indiferent dacă acesta şi familia lui au sau nu au ce mînca. Iar cînd e vorba să-ți trădezi patria, banii nu se numără cu zgîrcenie. Asta ştia. Şi o ştia foarte bine. Atît de bine incit n-a stat în cumpănă nici o clipă cînd binefăcătorul lui i-a pus în față alternativa : ori una, ori alta !

...Şi-a scos cele două valize de la vagonul de bagaje şi le-a depus pe toate ia „bagaje de mină“. Porni spre „Nord- Hotel“ şi se opri la barul acestuia. *înainte de a intra, se* gîndi ce atitudine să ia : de străin — ştia aproape bine o limbă de largă circulație ; de român — venit de undeva din provincie ? Alese prima variantă.

Chibzui, cit timp bău un păhărel de coniac, şi se hotărî. Va lua o cameră la unul din hotelurile situate în

apropierea gării. Aşa şi făcu. Se înapoie la gară, de unde îşi aduse bagajele. *

...In următoarele două zile se plimbă prin oraş cu un aparat de fotografiat, de profesionist. înregistra pe peliculă cîteva imagini ale unor clădiri sau intersecții, îndelung studiate în prealabil.

în bazarul din „Matache“ sînt multe tonete, mici prăvălioare. Mărfuri, dintre cele mai variate, din abundență. Bani să ai că tentații... Vînzătorii te invită, te îndeamnă.

La „Gomturist“ nu prea erau clienți, în schimb — două vînzățoare : o fată blondă, drăguță, cealaltă aproape brună, mai puțin atrăgătoare.

— Viorico, spuse cea brună, cred că ne desființează Nu vezi ce vînzare avem ?

— Ne reprofilăm, Mioaro, răspunse veselă blonda. Fie la flori, fie la artizanat... Sîntem calificate...

— Om fi noi calificate, dar ți-am mai spus eu, Viorico, mai bine era în producție.

— Comerțul e pulsul vieții, dragă. Fabriea...

—■ Fabrica ? ! Nu ştiu cum să-ți zic, dar acolo faci ceva concret. Mai bine, mai rău, dar faci ceva. Rău îmi pare că nu l-am ascultat pe unchiu Nelu...

■— Unchi-tu Nelu ! M-ai omorît cu unchiul ăsta. Nu, fată. Comerțul e comerț ! Ce-ți trebuia ? Sudură, lăcă- tuşerie, țesătorie ! **Tu** ştii ce înseamnă să schimbi **un** bec în casă ?

Mioara vru să mai spună ceva dar se abținu. Începu să aranjeze în alt mod obiectele dintr-o vitrină. Viorica îşi scoase rujul din poşetă şi se apucă să-şi „dreagă“ conturul buzelor.

— Sărut-mîinile, domnişoarelor, se auzi o voce de bărbat în pragul uşii deschise.

Amîndouă vînzătoarele îşi părăsiră preocupările şi păşiră în întîmpinarea clientului. Un tînăr înalt, drăguț, fără alură de „don Juan“, oricum se părea că vrea să cumpere ceva.

— Ce doriți ? întrebară amîndouă deodată.

— Caut, dacă-mi puteți oferi, un cadou pentru o fată de vîrsta dumneavoastră, dar care... nu este nici blondă, nici brună, răspunse zîmbind tînărul.

— Atunci e şatenă, deduse bruna.

— Sincer să fiu, nu ştiu precis dacă se apropie mai mult de şatenă sau de brună. Sigur e însă că are ochii verzi...

— E şireată, tovarăşe, spuse a glumă blonda. Ştiți vorba : ochii verzi...

— Nu, nu cred... Dar vă rog să stați nemişcată, domnişoară ! Pe fundalul acela de lampadare îmi păreți foarte interesantă...

Pregătindu-şi aparatul de fotografiat, tînărul cumpărător spuse :

— Sînt fotoreporter şi orice mă frapează sau mi se pare interesant imortalizez pe peliculă...

— Nu vă grăbiți... nu sînt fotogenică... mi-a spus cineva...

— Acel „cineva“ avea nevoie de dioptrii...

— Stați să-mi aranjez părul...

— Ce să aranjați ? ! Părul dumneavoastră *e mtilU"* nat aşa !

Cîteva declanşări ale aparatului le-au flatat pe cele două fete, mai ales cînd au auzit că una dintre ele, la alegerea redacției, va apare într-o revistă.

Obiectul cumpărat a fost un pretext minor pentru Nicu Priboi. ÎI interesa altceva.

Şedea acum în camera de la hotel. Mîncase la un restaurant din' centru şi fuma o țigară, revăzîndu-şi activitatea din ziua aceea. Presupunea, îşi impunea chiar să creadă că are pe urmele lui două „cozi". Ideea aceasta îl va feri de greşeli, i se spusese. De una se îndoia. De cealaltă, însă, din partea „stăpînilor" era sigur. Reținuse ceva în acest sens din ultimele discuții cu Ion Bătrînu. Vroia să le demonstreze — prezumtivilor — că este un adevărat fotoreporter de revistă, celorlalți — că respectă întocmai indicațiile primite. Fotografiile făcute în diferite puncte din oraş, în „Parcul Tineretului", ca şi la bazarul din „Mataehe" constituiau argumente liniştitoare pentru el. Ştia, i se repetase de multe ori, ce îl aşteaptă dacă face un pas în lături. „Nu cred eu că au atîtea posibilități şi forțe să se țină tot timpul după mine. Dealtfel, n-am de gînd să-i .păcălesc. Au fost buni cu mine şi am să fiu, 1a. rîn- du-mi, corect. Mă aşteaptă ce mi s-a promis şi m-am convins că se țin de cuvînt. Ei ştiu ceea ce ştiu şi eu : n-am mamă, iar tata este închis. Mi s-a interzis să mă interesez de el. N-am s-o fac. Nu doresc, nu vreau să ştiu de el. Nu m-ar ajuta cu nimic. Vreau să ajung cineva. Şi o să ajung ! N-am mamă, n-am tată şipot să fac ce vreau." Puse aici punct gîndurilor şi începu să-şi facă planul pentru ziua următoare. Mai întîi depistarea mormântului, supravegherea acestuia şi, apoi, contactarea fetei…

Îndreptîndu-se spre casă. Silvia trecu prin fața spitalului şi, îndemnată parcă de ceva, intră în curte. Parcurse cunoscutele alei pînă la „medicala" ei, auzind clin cînd în cînd, de pe cîte o bancă, „bună-ziua" sau „sărut- mîna". A stat de vorbă cu cîteva

colege, s-a interesat de un bolnav mai grav, internat chiar la schimbarea turelor. Pe drum, spre poartă, se gîndi că venirea ei în spital, în altă tură, putea să pară ciudată. „Am început să fiu de rîsul lumii ! M-or crede nebună ! Nici una din fete nu vine în timpul liber să vadă ce mai e prin secție.“ Ieşi în stradă şi începu să urce spre „Dinicu Golescu“. Intenționa ca, în drum spre casă, să mai cumpere cîte ceva din piață. Trecuse de intersecția cu linia tramvaiului şi apucă pe străduța care duce la „Piața Matache“, cînd un tînăr o opri :

— Nu vă supărați, domnişoară, vin de la gară, ştiți cumva unde este Spitalul Militar Central ?

Gîndindu-se la aiîtea situații cînd rude sau prieteni vin la ore nepotrivite la spital şi încearcă, între două tre- nuri, să viziteze un bolnav, Silvia răspunse fără ezitare :

— Da, sigur. Mergînd în jos, pe strada aceea, pe partea dreaptă e spitalul. La aproximativ două sute de metri e poarta de intrare.

— Vă mulțumesc foarte mult ! veni prompt răspunsul. Ați: fost amabilă.

— Aveți pe cineva bolnav ? Văzînd mirarea tînărului, se crezu datoare cu o explicație. Ştiți, eu lucrez la spital şi s-ar putea să vă dau o îndrumare mai precisă.

— Da, domnişoară, am un văr care este internat la chirurgie.

— La chirurgie ? Dar sînt mai multe, nu ştiți la care ?

— Sincer să fiu, nu.

Silvia tăcu, privind în pămînt. Se gîndea cum ar putea totuşi să-l ajute pe acest tînăr pentru a se descurca mai uşor, mai ales că la o astfel de oră lucrurile merg mai greu în ce priveşte găsirea bolnavilor. Ridică privirea, o întîlni pe a tînărului puțin derutat, şi-i spuse :

— Dacă vreți, avînd în vedere că azi nu e zi de vizită, vă conduc şi mă interesez eu de bolnavul în cauză.

— Scuzați-mă, dar eu ştiam că marțea e zi de vizită la orice spital. Cel puțin la noi aşa e...

— Nu, la spitalul acesta, vizitatorii au acces numai joia şi

duminica.

— N-am ştiut, domnişoară. Am picat, deci, cînd nu trebuie...

•*— Vă pot ajuta, mai ales dacă veniţi din provincie...

— Nu, nu vreau să profit de vreun favor. Stau cîteva zile în oraş, adică mai multe şi am timp să-l caut.

— Are ceva grav ?

— A, nu. După cîte ştiu, o hernie banală, operată ieri.

— Atunci e mai bine să-l vedeţi poimîine. Şi pentru «el şi pentru dumneavoastră.

— Cred că aveţi dreptate. Şi-apoi e un bun sportiv, are un organism de fier, aşa că nu-mi fac griji.

— Cu atît mai mult, completă fata.

Interveni un moment de stînjeneală şi Silvia consideră că e timpul să-şi ia rămas bun.

— în cazul acesta, vă spun...

Tînărul îi întinse mîna şi prinzînd-o pe a ei, i-o sărută ca în aceeaşi clipă să-i spună :

— Nu vă cunosc, nu mă cunoaşteţi, însă, dacă nu aveţi altceva mai bun de făcut, că eu zău n-am, mi-ar face mare plăcere să mîncăm o prăjitură la „Nord-Hotel“. Vă invit **nu** numai pentru amabilitatea dumneavoastră, ci şi pentru **că au nişte** cofeturi bune, cum se spune pe la noi. Am mai **fost nu de mult şi** cred că **nu** şi-or fi schimbat cofetarul.

Starea psihică a Silviei era departe de o asemenea invitaţie. Nu intrase niciodată pînă atunci, nu la „Nord- Hotel“, dar în nici o braserie sau cofetărie cu nume de-acestea,„sonore“. Cum o fi la „Nord-Hotel“ ? se întrebă ea, gîndindu-se ce să răspundă.

— De unde veniţi ?

— De venit, vin de la Sibiu, unde am avut nişte treburi, dar de fel sînt băimărean. Cunoaşteţi oraşul ?

Toată discuţia se purta în acelaşi loc. Nu se mişcară măcar un metru încolo sau încoace. Silvia nu se arăta hotărîtă să se pronunţe asupra invitaţiei.

— Nu, n-am fost pe acolo dar am auzit că sînt locuri frumoase, foarte frumoase... musai de văzut, adăugă fata zîmbind.

— Apăi că, după cîte văz, sînteți d-alea de-ale noastre...

— Nu, sînt bucureşteancă şi n-am umblat prea mult prin țară. Aş vrea să văd măcar cîteva din multele şi frumoasele locuri. Moldova, Banatul, Apusenii...

— Sînteți minunată domnişoară, iertați-mă că vă spun aşa direct, dar ăsta-i felul nostru de a fi.

— N-am ce să vă iert, însă pe mine vă rog să rnă scuzați, trebuie să plec.

— Poate o să vă supărați dar insist asupra invitației. Dacă ştiți altă cofetărie mai bună n-am nimic împotrivă.

— Domnul...

— Silviu mă cheamă pe numele cel mic, iar pe cel mare Nestor.

—- Domnule Nestor, mai întîi mă văd obligată să mă prezint şi eu : Spătaru Silvia. Şi-acum să vă spun sincer : mi-e greu să mă pronunț. Şi eu sînt un om care ar vrea clar nu poate, întotdeauna, să spună lucrurilor pe nume. Adică, aş prefera o prăjitură în locul „alteia“ care mă

aşteaptă; dar n-o pot ignora pe ultima in favoarea celei dinții...

— Sînteți cel puțin enigmatică, domnişoară sau doamnă ! Nu ştiu cum este corect dar sînteți. intr-adevăr, cel puțin enigmatică.

— Nu greşiți în prima expresie. însă...

— Insă ?

— Am şi eu, ca orice om, nişte necazuri şi le mărturisesc, la colț de stradă, unei persoane abia, cunoscute, ceea ce...

— Vă deranjează, vreți să ziceți.

— Nu ştiu exact...

— Domnişoară, meseria mea e departe de psihologie, dar, eredeți-mă, am citit unele lucrări şi-mi place acest domeniu. Nu atît din citit, cit din viață. Vă propun un schimb de trăiri, de păreri...

— Nu vă înțeleg,

— Stăm pe loc de mai bine de un sfert de oră. Acceptați invitația şi vă voi spune unele lucruri cu care m-am confruntat pînă la vîrsta aceasta. O să vedeți că sînt necazuri intre necazuri, unele mai grele ca altele.

— îmi faceți impresia unui om serios, sincer şi deschis. Nu dispun de prea mult timp, dar plăcerea de a discuta mă determină să accept.

0

Cadavrul găsit în pădurea de lingă comuna Tunari a dat mult de furcă organelor de miliție şi chiar şi celor de securitate. De unde să-l ia ? Cum l-o chema ? Nu s-a găsit nici un aci asupra lui. Fotografiile de rigoare au ajuns şi la secția unde lucra sublocotenenta Monica Vlă- descu. Văzîndu-le, sări în sus ca arsă. Fugi repede la şeful direct.

— Tovarăşe căpitan, acesta este, mai bine zis a fost, individul pe care l-am „lăsat“ în seara aceea în blocul de pe

şoseaua Colentina...

— Tovarăşă, eşti sigură ? Ştii că orice confuzie...

— Ştiu, dar n-am nici o îndoială, tovarăşe căpitan.

Ofițerul rămase pe gînduri. Apoi, dînd voie subordonatei să se retragă, începu să încerce nişte legături, nişte analogii. După puțin timp, ştia despre cine este vorba.

încărunțit înainte de vreme, Securist cu experiență, căpitanul Mihăiță privea fotografiile celui sinucis — concluzia medioo-legală -— încercînd să întrevadă o eventuală crimă. Nici o urmă, nici un element nu-1 ajuta. Şi, totuşi, pe undeva, ceva îi lăsa impresia că nu-i vorba de sinucidere.

„De unde o asemenea otravă şi de ce ? — un prim punct neclar ; nu-i vorba de o dramă familială ; nici un litigiu în serviciu, dimpotrivă. Şi-atunci ?“

Reluă totul de la capăt. Individul mort este, deci, cel urmărit de sublocotenenta Vlădescu. I s-a raportat că din Colentina, respectivul s-a dus acasă şi n-a mai ieşit decît dimineața cînd, ca orice om cu ocupație, s-a dus la întreprindere. îşi mai amintea că Ia. orele zece şi treizeci, în ziua respectivă, s-a dus la „Bucur-Obor“ unde, la braserie, a luat o gustare şi apoi a intrat în marele magazin. Atunci i s-a pierdut urma şi n-a mai fost găsit decît... mort.

A fost căutat imediat la întreprindere, continuă ofițerul derularea filmului, s-a aflat doar că plecase, la o fabrică din marginea oraşului pentru achiziționarea unor repere. S-au continuat investigațiile şi la fabrică, îllS'ă *acolo nu se* prezentase. Atît. Atît şi nimic mai mult.

Ridică microreceptorul telefonului, formă un număr şi se prezentă.

— Raportez : individul din fotografiile trimise a fost recunoscut. Este cel pe care noi l-am avut în supraveghere şi pe care, la un moment dat, l-am...

— Da, mi-amintesc. L-ați pierdut din „vizor“, ceea ce nu prea ne-a adus laude.

Urmară unele indicații, detalii, din care căpitanul reținu că un astfel de deznodămînt mărea importanța cazului.

Zeci de fire din părul grizonat al căpitanului Mihăiță au albit în clipa aceea sau în cele următoare. îşi reproşa că n-a luat toate măsurile pentru ca individul să nu fie pierdut. înțelese din discuția cu şeful că trebuie făcut totul pentru stabilirea adevărului.

Formă din nou un număr de telefon şi după o discuție scurtă închise.

Intenționase să-l cheme pe locotenentul-maj or Năstase în speranța că va mai afla ceva de la el. Subordonatul era plecat însă în altă misiune, de unde urma să se reîntoarcă în ziua următoare. O chemă pe sublocotenenta Vlădescu cu care avu o convorbire mai lungă. Fata, cu memoria ei recunoscută, îi prezentă imagine cu imagine, observație cu observație tot ce înregistrase de cînd îl luase în primire pe individ la „Gara de Nord“ şi pînă cînd părăsise supravegherea intrării „D“ din blocul de pe şoseaua Colentina, cu gîndul la covrig. Nu-i spusese acest lucru şoferului atunci, însă şefului se simți datoare să-i raporteze. O dovadă pentru căpitan că tînăra colaboratoare are o memorie bună ; s-a convins apoi, încă o dată, că un agent trebuie să redea nu numai fapte, lucruri văzute, concrete, ci şi tot ce gîndeşte. De la simple impresii sau ipoteze la păreri personale, concluzii întemeiate — toate trebuie reținute şi puse în valoare,. din

ele nãscîndu-se asocieri, idei care de cele mai multe **ori** duc la descurcarea unor gheme destul **de** încîlcite. Fata exagerase, desigur, dar şefului nu-i scăpă amănuntul.

Rămas singur, căpitanul Mihăiță stabili un plan. Un plan care, chiar a doua zi, avea să sufere modificări...

10

Prăjitura de la „Nord-Hotel“ s-a dovedit a fi într-a- devăr... reuşită. Servită după tipic, cu apă rece aburind paharele, i-a plăcut Silviei. Noua ei cunoştință i-a povestit multe lucruri, întîmplări mai vesele sau mai triste. Unele chiar foarte tragice, care o cutremuraseră. Nu uită însă să încheie într-un mod mai plăcut. După o scurtă tăcere, în care avu timp să gîndească.

— N-am crezut că o să petrec în Bucureşti, chiar din prima zi, aşa de fain. Vă spun sincer, domnişoară Silvia, mi-ați făcut un mare favor. Eu, provincial, să am ocazia să mă cunosc cu cineva, cu o persoană atît de plăcută. Văzînd-o că tace, continuă : Am auzit că Bucureştiul are un parc frumos, „Herăstrău“, nu-i aşa ?

— Da, aşa e. Acolo e şi un lac mare cu bărci, vaporaşe, restaurante pe mal, alei frumoase, flori, multe flori, este într-adevăr un loc minunat pentru cine are timp să-l viziteze.

Ieşiseră din local şi se opriseră în fața magazinului „Sora“. Tînărul se uită la ceas, la soarele ce scăpăta spre asfințit şi, reținut, îndrăzni :

— **E** prea tîrziu pentru **o** scurtă plimbare prin parcul acela sau poate vă cer prea mult ?... Nu ştiu pe unde vine, *m-aş putea* descurca *şi* singur, e adevărat, dar în compania cuiva care-1 cunoaşte.^ Bineînțeles,' dacă nu vă aşteaptă cineva !

Silvia îşi privi şi ea ceasul. Un gînd, gîndul că mama ei se

poate îngrijora, o îndemna să se împotrivească. Aii gînd o făcea să nu refuze. Reținu aluzia tînărului.

— Nu, nu mă aşteaptă nimeni, doar mama... despre care v-am vorbit, v-am spus unele lucruri, cînd m-ați făcut... enigmatică. Ar fi vrut să-i explice, să-i mărturisească pe loc ce o tortureazā dar se opri... Mergem dar cu condiția să nu stăm mult, decise ea, în sfîrşit.

— Mulțumesc, domnişoară dragă, dar... am şi eu un amendament : să-mi vorbiți despre dumneavoastră, despre viața din Bucureşti, despre muncă, despre gîndurile dumneavoastră. Aveți ceva împotrivă ?

Prin aceste întrebări, aparent fără importanță, viza o țintă precisă. O urmărise la cimitir, apoi în „Grădina Botanică", şi la spital, unde portarul îi confirmase că o cheamă Spătaru. Vroia însă şi alte amănunte despre ea.

• în loc de răspuns, fata spuse :

— Acesta-i troleibuzul care merge pînă la parc.

L-au luat aproape din mers, timp în care tînărul formula o concluzie pentru el. Şi anume că fata e dornică de o plimbare, nu mai mult, că nu-i displăcea compania lui. Hotărî să se comporte în consecință.

Ajunşi pe malul lacului, se plimbară puțin pe o alee şi se opriră pe o bancă, aşezată sub o salcie pletoasă.

— Nu mi-am închipuit că aproape de centrul Capitalei poate fi un lac aşa de mare.

—■ Şi nu e singurul ! O salbă de lacuri se înşiră pe partea aceasta a oraşului. Acolo, sus, este aeroportul Băneasa, mai la stingă — Gara Băneasa, în dreapta — platforma industrială Pipera...

Sînteți o călăuză excelentă, remarcă el. Dacă am avea timp, cred că într-o zi aş cunoaşte tot oraşul...

— Nu vă pripiți ! Vă trebuie pe puțin o săptămînă, iar eu nu numai că nu cunosc prea bine tot oraşul, dar nici timp...

— Probabil că serviciul şi.,.

•— Da. recunosc, în primul rînd mama.

— N-aş vrea să fiu indiscret, dar de ce mama ? E bolnavă

la pat, nu se poate mişca ?

întrebarea sună strident în sufletul Silviei. Să mintă, să spună că mama ei este infirmă sau să mărturisească acestui necunoscut un adevăr numai ele ea ştiut ? Tăcu. Aşteptă ca noua ei cunoştință, aşa cum îşi închipuia că se petrec lucrurile în asemenea clipe, să o mîngîie pe mîini, s-o cuprindă pe după umeri şi-apoi să-i repete întrebarea. Nu se întâmplă însă nimic. Avea impresia că tînărul participă sincer la durerea ei. De aceea se consideră obligată să răspundă. Şi răspunsul ei fu adevărata situație din familie, o descărcare a sufletului plin pînă la refuz de gînduri şi frămîntări. îi venise măi uşor să se des- tăinuie acestui tînăr, ştiind că peste o zi, două, nu-i va mai pune întrebări şi nici n-o va privi compătimitor.

Silviu Nestor o ascultă pînă la capăt fără să-i pună nici o întrebare. Cînd ea se opri, ii şopti cu o voce tristă :

— Aş vrea să-ți spun pe nume...

Furată cumva ele gândurile ei, de teama că cele ce-i ■povestise l-ar fi putut plictisi sau îndepărta pe acest tînăr care părea cumsecade, nu recepționa imediat întrebarea. Apoi, cu glas timid, răspunse :

'— Da, te rog. Mai ales.,, mai ales că avem nume asemănătoare, adică la fel — Silviu, Silvia...

— Bătu-m-ar dumnezeu, aproape strigă el. Nici nu mi-am dat seama. Âsta-i lipsă de... de politețe, ce mai ? După o scurtă pauză continuă Sincer îți spun că m-a *impresionat* ceea ce mi-aî spus, •

Incercînd să uite despre ce vorbise pînă atunci, Silvia trecu la alt subiect.

— Mîine dimineață mă interesez de vărul dumitale, SCUză-mă, se corectă ea, de al tău, şi după-amiază, adică la prînz, cînd ies din tură, în cîteva minute îți pot spune ce-i cu el.

— Nu-i nici o grabă. Poimîine îl vizitez şi eu, dar de pot şti de mîine cum e, cu atît mai bine. Ori îi dau un bobîrnac şi-i spun că ştiu de la „Baia“ cum e, ori îl pup să-l ostoiesc pentru suferință. îl cheamă Gheorghe Nestor. Aşa că eu zic, dacă zici şi tu, să ne vedem, dar nu la prînz, ci pe seară, pe la şapte, şi nu aici, că nu ştiu exact cum am venit, ci la „Cina“ în față, către palat. Dacă poți...

— Bine, Silviule. Rămîne aşa. Şi acum, te rog, să mergem, e foarte tîrziu pentru mine.

La ieşirea din parc, tînărul opri un taxi şi o conduse pe fată pînă aproape de casă. Mai merseră puțin pe jos şi, din intersecție, Silvia îi arătă casa în care locuieşte. La despărțire, el îi sărută mina.

11

Căpitanul Mihăiță îşi ținea tîmplele în palme şi căuta un răspuns. „Crimă sau sinucidere ?“ O obsesie de zi şi noapte. Ajunse la concluzia că scăparea din „vizor“, cum **se** exprimase şeful, **a** dus la pierderea vieții acelui om. A **unui** om care, poate, ar fi avut ceva de spus în timp ce **era în** viață. Discutaseră, stabiliseră, la un moment dat, să **fie interogat,** însă totul **a** fost amînat **pentru a se şti mai precis cu cine se** întîlneşte, **ce** face în **afara obligaţiilor de** serviciu. Datele cunoscute nu erau considerate concludente.

O bătaie în uşă îi opri gîndurile. O bătaie neaşteptată şi nedorită. Spuse, mai mult în silă :

— Intră !

Era locotenentul-major Năstase, care, luînd poziție de „drepți“, raportă :

— Tovarăşe căpitan, am făcut-o ! Adică n-am...

Căpitanul, aşteptîndu-se la cine ştie ce bazaconie, se încruntă şi-i spuse aproape răstit :

— Zii ce-ai făcut, că-mi lipsesc necazurile, fiind plin de bucurii. Se sculă d_e la masă, îşi aprinse o țigară şi ieşi înaintea subordonatului. Dă-i drumul, Năstase, că, pînă acum, de la tine n-am avut surprize. Poate îmi serveşti una în dimineața asta.

Stînjenit de felul cum a fost primit, dar ştiind că şeful nu este un om rău ci, dimpotrivă, şi ştiind că necazul provine dintr-o frămîntare de serviciu, Năstase încercă să se explice :

— Vă raportez că mă simt oarecum vinovat de moartea „funcționarului“ aceia... am aflat adineaori eă s-a sinucis...

Superiorul se opri din mers şi se uită insistent la locotenentul-major.

— Ştiți, în seara aceea cînd l-am luat în primire de la sublocotenenta Vlădescu l-am „dus“ pînă acasă. Vă reamintesc că atunci cînd a ieşit din bloc părea foarte nervos. A intrat în primul restaurant şi a băut două sute de grame de votcă, de unul singur. Dar nu asta vroiam să vă reamintesc. A doua zi l-am întîlnit...

— Unde, la ce oră ? îl întrerupse căpitanul, în dorința de a afla mai repede ceea ce îl interesa.

— Tocmai plecasem de-acasă. Era pe *la unsprezece,* unsprezece şi un sfert. L-am văzut coborînd din autobuzul „76“ îa „Automatica“. A făcut colțul şî s-a urcat într-un autoturism.

— Cine era în maşină ?

— Cînd am ajuns la colț, tocmai demarau. Am văzut rii'n spate un *individ* parcă mai în *vîrstă. N-am reuşit* să-i urmăresc. N-am avut la îndemînă, imediat, un taxi, **o** maşină. Şi-apoi, credeam că cineva dintre noi este pe urmele lui.’ După cele ce am. aflat, îmi dau seama că n-am avut...

— Inițiativă, vrei să spui.,7

— Da, tovarăşe căpitan. Eram însă sigur *că.7.*

— Păcat, Năstase, acum n-am mai li avut atlta bătaie de cap. Oricum, ceea ce mi-ai spus înclină balanța către ideea că a fost omorît. De cine ? De ce ? Asta.,,;

— Mai ştiu un lucru, tovarăşe căpitan.

— Care, Năstase ?

— Am reținut numărul maşinii care l-a luat de la *Z* Automatica“.

, — Şi bine, măi băiete, îl ții pentru tine *?*

— Nu, tovarăşe căpitan, vroiam să vă raportez totul „gradat“...’

— Spune-mi tot ce-ai văzut, Năstase, lasă acum, „gradarea" !

— Era un „Trabant“, de culoare albă, un. singur om în el, cel de la volan.

Căpitanul scoase uri oftat. De uşurare sau dimpotrivă ? ! Greu de ghicit. Notă numărul maşinii, mulțumi subordonatului în mod deosebit şi-l sfătui, pe un ton... mai **oficial,** să procedeze întotdeauna cu... inițiativă. Năstase, **care** ştia cit de zgîrcit e şeful în aprecieri, se **bucură** de cuvintele de mulțumire, fără să uite, însă, şi observația din urmă. După plecarea subordonatului, şeful se apucă **să** integreze noile elemente în raționamentul lui oprit într-un punct, cu gîndul că,„

n

A doua zi dimineața, eînd să intre în spița], Silvia fu oprită de portar. Acesta luă de pe fereastra căsuței în care se adăpostea, pe timp urît, un pachet şi un plic pe care le înmînă fetei.

— Le-a lăsat acu' o jumate de oră un cetățean pentru dumneavoastră. Spunea că trebuie să plece urgent şi n-a putut să vă aştepte.

Nedumerită. Silvia se uită pe plic şi văzîndu-şi numele înțelese că nu e vorba de o confuzie. Mulțumi şi plecă spre pavilionul secției în care lucra. Primul gînd i se îndreptă spre Silviu Nestor. Trimisese ceva, probabil, pentru vărul lui. La un cot al aleii se opri şi desfăcu plicul. Era intr-adevăr de la el. Trei lucruri îi comunica, aproape telegrafic. Mai exact, reținu ea după a doua citire, patru. Intîi : în urma unui telefon primit la hotel în seara trecută, era obligat să plece cu primul tren spre Suceava pentru cîteva zile ; apoi că, tot prin telefon, vorbind cu ai săi, aflase că vărul lui, operat cu o săptămînă în urmă, este în drum spre casă. Telegrafiase familiei. Îşi cere-a scuze că n-o poate revedea seara, cum stabiliseră. Dar... şi acest lucru făcu să i se accelereze bătăile inimii, o va aştepta duminică, în acelaşi loc, la aceeaşi oră.

...Ziua aceea trecu mai greu pentru ea. Pe drum, de acasă la spital, îşi făcuse un plan pentru după-amiază, care acum devenise irealizabil. Gîndurile îi zburau fără să le poată stăpîni. Văzuse că în pachetul introdus într-o sacoşă de plastic se află un cartuş de țigări „Kent* şi o sticlă de coniac „Milcov“. Reținuse „P.S.“-ul din bilet, „Pentru mama ta, din partea unui om care-ți doreşte numai bine.“

...O seară liniştită pentru Silvia. O seară în care putea să gîndească, să viseze, să dorească, să-şi pună mintea la contribuție pentru ea, numai pentru ea. Mama rămăsese,

pentru moment, pe alt plan. Se ivise Silviu. Aflase de la el că este tehnician electronist şi umblă prin toată țara pentru intervenții la aparatura produsă de întreprinderea unde lucra. Era şi ei la început de. drum în viață, necăsătorit... Silvia adormi fără să ştie cum. Fără remuşcări, fără ceartă, fără reproşuri, fără, fără...

Cit timp să ii dormit ? O trezi un strigăt, un urlet aproape. După aceea nu mai auzi nimic. Deşi ascultase cu atenție. Deduse că a visat. Oricum, nu mai putea adormi imediat Tot felul de gînduri... In primul rînd îi veni în minte chipul tatălui, aşa cum i se imprimase, exprimînd numai bunătate. „Avea o gură frumoasă. îşi aduse ea aminte, mereu pornită pe zîmbet, chiar şi cînd era supărat... Tot timpul, pînă în ultima zi, i-am simțit căldura dragostei ce mi-o purta..." înecă lacrimile ce-i veniseră în ochi şi încercă să se stăpînească. îi veni în minte alt chip. cel al tînărului pe care abia îl cunoscuse. Nu-i distingea expresia trăsăturilor, nici nu-1 privise prea mult... O supărase gestul lui cu țigările şi coniacul. Intenționase să le păstreze şi să i le înapoieze. Toată ziua se gîndise la lucrul acesta. în drum spre casă abia, se hotărî să le accepte. Reuşise să alunge gîndul că o făcuse din milă, înlocuindu-1 cu cel al unui gest de bună simțire, de înțelegere... de...

Silvia, fata aceasta necăjită la o vîrstă atît de fragedă dar ° frumusețe sufletească greu de descris, adormi din nou. Adormi cu gîndul că există, trebuie să existe pe lumea aceasta cineva care-i va oferi şi ei fericire sau măcar o fărîmă din ceea ce se cheamă fericire.

Ii

în aceeaşi cameră din al doi ea subsol, omul blond, cu chelie pronunțată şi ochelari cu multe dioptrii, se afla la post. Scoase dintr-un sertar ai unuia din dulapurile metalice o fişă.

Se uită atent la ea, parcurse înscrisurile de pe o parte şi cealaltă, indrepiindu-se spre birou. O examina încă o dată şi apoi cu stiloul făcu un „x“ în dreptul ultimei rubrici şi adnotă : „lichidat în ziua de... la indicația...” Din acelaşi sertar mai scoase o fişă, pe care însă nu o mai citi, cunoscîndu-i conținutul pe dinafară. Consemnă şi pe aceasta : „Tatăl lichidat la data de...“ Prima fişă o introduse în alt fişet, aşezat undeva mai într-o parte. Pe cea de a doua o puse la locul ei.

„791“ închise fişetele la care umblase, le controlă pe toate din obişnuință şi apăsă pe butonul ascensorului. Masca ce-i ascundea adevărata față nu trăda nici o modificare. Părea un simplu funcționar, mulțumit că-şi îndeplinise sarcinile ce i se încredințaseră.

Odată cu demarajul maşinii, se întrebă : „Care o fi sau a fost mai bun ? Tatăl, fiul ? Amîndoi au mîneat, unul mai mănîncă şi astăzi din pîinea şefului...“

Acasă, îi aşteptau soția, doi copii... îi îmbrățişâ, se aşezară la masă, ca în orice seară. Ştiau ai lui că are o muncă grea. dar atîta timp cit cîştigă n-au de' ce să-şi facă probleme. Mai tîrziu, în pat, soția îl întrebă : „Ai necazuri ?“ „Nu, draga mea. Mă g'îndesc şi eu aşa...“ „La ce ?...“ „La... la un cal pe care am pariat...“ „Iar te duci la curse ? Parcă renunțaseşi la...“ „Da, dragă, la curse... mai bine zis la un fel de curse... Dar. hai să ne culcăm, mîine am o zi grea,«“

Somniferul obişnuit nu-1 ajută în seara aceea. Era trecut de ora unu şi continua să privească tavanul. Nu primise nici o ştire de la „trimisul“ său. încerca să se liniştească cu tot felul de argumente, dar în zadar. Transpirase într-atît incit îşi udă perna de sub cap. Se sculă uşor de lingă soție, să n-o trezească, şi se duse în sufragerie, îşi aprinse o țigară şi-şi „revăzu“ toate etapele instruirii şi expedierii prozelitului său. „Nu e de mina întîi, îşi spuse, dar nici de ultima. Ştie ce are de făcut şi cum. Ştie cum stau lucrurile cu ai săi. I-am băgat bine în cap ce trebuie să facă dacă îl «miroase». Deci ? !iS, Un

„deci“ rămas in suspensie încă vreo cîteva zeci de minute în mintea iui. Săturat, obosit sau poate împăcat cu „soarta“ ce-1 aştepta într-un caz sau altul, se strecură iar lingă soţie şi intr-un târziu adormi.

*

...Dimineaţa, cînd ieşi din casă, găsi în cutia poştală c» scrisoare. Ajuns în camera de la al doilea subsol, o descifră „Totul e bine. Contactat persoana indicată. Urmează manevra. Aştept revederea.“

Simţea nevoia să iasă în curte. Ştia că nu are voie. Dar vroia să simtă mirosul florilor din grădină, să absoarbă aerul înmiresmat al acestei veri care promitea pentru ei .şi ai săi.

Era prima lui „incursiune“ în România. De tatăl lui Nicu Priboi nu se ocupase el, aşa că nu avea ce să-şi reproşeze. Dacă lucrurile vor merge cum le-a plănuit, avea prilejul să se remarce, ba chiar să primească şi o recompensă din partea şefului. Şi, de fapt, asta-şi dorea mai mult decît orice. Pentru el mai puţin, pentru familie mai mult.

Avea toate motivele să creadă că va reuşi, că munca Iui va da roade... Ziua pe care şi-o închipuise de cu seară că va fi grea, se arăta a fi, dimpotrivă, frumoasă. întrevederea cu „şeful“ decurse bine.

...Ziua aceea de la mijlocul lui iunie era intr-adevăr cu totul deosebită. îşi dădu seama doar cînd părăsi biroul din subsol, clădirea aceea cu multe „întortochieri“ la propriu şi la figurat, dar cu un exterior asemănător celor din jur.

în drum spre casă, se opri la un bar. încercă, în ţaţa unui pahar de coniac, să şi-l imagineze pe Nicu Priboi cum acţionează, ce face, cum se descurcă. Cunoştea şi el ţara, că doar în ea se născuse şi, întrucîtva, Bucureştiul...

Un ghimpe. înfipt în mintea lui în momentul cînd se ordonase lichidarea lui Petru Priboi, stăruia încă. Şeful îi expusese, avînd în vedere că se ocupa de fiul acestuia, motivele. I le explicase. N-a avut suficiente argumente să se opună hotărîrii. îl urmărea însă ideea, pe care încerca în zadar s-o îndepărteze, că această măsură, justificată, după cîte i se spusese, ar putea să impieteze asupra „misiunii” sale

şi a celui pe care-1 expediase în România. Nu vedea concret cum anume, dar...

Sorbi ultima picătură din pahar spunîndu-şi că „tatăl“ a fost un individ iar „fiul“ este un alt fel de individ, *că* nimeni şi nimic nu-i mai poate apropia. „Nici «sîngele care apă nu se face» nu are valoare. în. acest caz“, concluziona el.

Renunță la al doilea pahar şi, dorindu-i succes „fiului“, începu să se gîndească Ia împlinirea unor năzuințe personale.

14

Conținutul biletului lăsat Silviei la poarta spitalului nu era în totalitate fals. Respectînd instructajul ce-1 pyj~ *mise, Nicu Priboi, alias Silviu* Nestor, porni.intr-adevăr in dimineața aceleiaşi zile spre nordul Moldovei. Ca fotoreporter al revistei ee-1 legitimase, vroia să facă un set de fotografii în această zonă, eu deosebire la mănăstiri şi chiar prin localitățile de pe traseu. în drum, se opri la Ploieşti, unde, între două trenuri, reținu o cameră la un hotel. Lăsă o valiză acolo şi spuse că s-ar putea să lipsească două-trei zile, avînd intenția să meargă spre Iaşi. Primele două zile, joi şi vineri, le consumă cum îşi propuse. Nu l-a întrebat nimeni nimic. Sîmbătă ajunse la laşi şi ținu să rămînă aici peste noapte. Era o zi deosebit de frumoasă. Fotografie cîteva monumente istorice, biserici, .clădiri ce purtau pe ele inscripții ale unor date îndepărtate.

Tot timpul se supraveghea. Aştepta, dorea parcă să fie întrebat de cineva ce anume fotografiază sau ce îl interesează în mod deosebit. O întrebare de acest gen i-ar fi dai de înțeles că este urmărit. Dar, nimic. Văzu la un moment dat un indicator că fotografiatul este interzis. Pur şi simplu declan.şă aparatul, orientat cu obiectivul pe trotuarul de vizavi, cam cu zece metri mai încoace de semn. înregistrând pe peliculă doi

tineri care în amiaza mare se sărutau fără nici o jenă. în dreapta, pe trotuarul de unde fotografiase, se afla o clădire care' nu-şi trăda „specificul“. Era încă o încercare de a se lămuri dacă este sau nu urmărit.

Se uită în stînga. în dreapta — totul în ordine. Strada, mai ales în afara zonei semnalate, nu prezenta cîtuşi de puțin interes. Porni spre centru, se opri la hotel, unde făcu un duş. Se îmbrăcă şi coborî în hol. Vroia să mănînce ceva, să bea un pahar cu vin. Privindu-şi ceasul, constată că e prea devreme pentru masă. Se hotărî să se mai plimbe puțin.

Avea senzația că nu-i tihneşte nimic. Se simțea tot mai străin în țara în care se născuse. Avea impresia că fiecare piatră, fiecare cărămidă, orice om, bărbat sau femeie, se uită ia el, îl privesc şi nu-1 cunosc, nu-1 recunosc, şi îi sînt duşmani. Ca un reflex, se uită în stingă, în dreapta, înapoi, să vadă pe cineva care-1 priveşte direct sau se uită la el intr-un fel deosebit. Nimeni, şi nimic, îl încerca sentimentul omului care se simte vinovat de ceva şi aşteaptă să fie lovit, învățase, fusese pregătit că s-ar putea să treacă şi prin asemenea stări sufleteşti. în scurt timp depăşi această stare recăpătîndu-şi stăpmirea de sine.

Adevărul este că la Iaşi, Nicu Priboi nu avea de ce să se simtă suspectat. Ca orice cetățean, mergea pe străzi., fotografia ce i se părea interesant sau plăcut, privea vitrinele cu mai mult sau mai puțin .interes, se uita după trecători, mai- ales după fetele frumoase, moldovence cu şoldurile pline şi sîni proeminenți. Cu deosebire îl atrăgeau tinerele care, purtînd fuste scurte, îşi arătau vrînd- nevrînd; pulpele goale, apetisante.

Cu gîndul la aceste fete, intră într-un bar. Acolo constată reversul. Nici o atracție. Fetele care serveau erau îmbrăcate decent, vorbeau frumos, avîncl doar dorința de a-şi mulțumi clientela. Atîta tot.

Rămase nedumerit. Adică, cum '? Pe stradă, fetele te îmbie parcă la vorbă, la o glumă, la un schimb de impresii, iar la bar, nici una nu te bagă în seamă ?...

Ieşi din nou în stradă, înciudat, şi se înapoie la hotel. Mîncă şi se culcă. Se trezi pe la orele nouăsprezece, vru să iasă din nou în oraş, însă, în cele din urmă, renunță Coborî în restaurant, luă o gustare şi urcă din nou în cameră.

Chibzui asupra celor ce avea de făcut în continuare. Trimisese încă de la Bucureşti scrisoarea cifrată cu gînduJ să confirme încrederea ce i se acordase, dar şi cu scopul de a se asigura de creditul promis. Deocamdată, nu avea nici un motiv să se îndoiască de reuşită. „Totuşi, reflectă ei, se pot ivi şi surprize, chiar complicații.“ Fuseseră prevăzute şi era pregătit să ie înfrunte, sigur de el.

începu să analizeze lucrurile mai concret. Fata aceea. Silvia, putea să refuze, dacă-i propunea direct, putea, pur şi simplu, să-I dea pe mina miliției sau securității. S-ar putea însă — gindindu-se la cele ce ar face in viitor — ca lucrurile să urmeze şi un curs simplu, fără obstacole sau întortochieri. De ce să pună neapărat răul înainte ? Fata avea o situație materială precară şi banii nu i-ar prinde rău. Apoi îi va promite c-o va ajuta să plece în străinătate... .

Cu aceste gînduri adormi.

îl

Pentru moment, căpitanului Mihăiță nu-i veni să creadă : numărul autoturismului reținut de Năstase aparținea unei instituții. Ordonă verificările de rigoare, inclusiv pentru autoturismele cu numere apropiate sau cifrele inversate, ajungând în cele din urmă la concluzia că numărul fusese, pur şi simplu, ..împrumutat“. „Singurul fir, îşi spuse el, rămîne tot cadavrul.“

Ceruse, de fapt, amănuntele cuvenite. Prea multe lucruri în plus față de cele ştiute, nu află. Priboi fusese condamnat pentru delapidare ; din căsătorie rezultase un singur copil iar

soția decedase la naştere ; nu mai avea alte rude ; şedea cu chirie intr-o cameră mobilată la nişte bătrîni pensionari. Se opri asupra faptului că fiul decodatului plecase într-o excursie in străinătate şi nu se mai întorsese,.

Ti

„Ce legătură poate avea acest fapt cu crima-sinucidere ?“, îşi puse el întrebarea.

Pentru elucidare, solicită o documentare asupra tânărului. Băiatul se calificase în domeniul electrotehnic, lucrase în trei întreprinderi pînă la plecarea în excursie. Ofițerul deduse din datele ce le avea la dispoziție că, mai bine de doi ani. înainte de plecare, fiul nu mai întreținea legături cu tatăl său. „E greu, deci, de făcut o asociere între un fapt şi altul“, conchise pentru moment.

Ceru şi alte investigații. Apelă la sprijinul altor organe. Nu obținuse nici un indiciu care să-i ajute cit de cit. Primise o fotografie a tînărului, cînd avea douăzeci de ani. Părea un copil fără prea multă minte pentru vîrsta aceea, destul de simpatic, dar nici un detaliu care să poată spune ceva.

...Spre seara, mai pe răcoare, căpitanul Mihăiță reluă analiza cazului, întreruptă dimineață de o intervenție urgentă. între timp se mai adunaseră eîteva informații despre Nicolae Priboi. Crescuse la bunicii din partea mamei pînă pe la patrusprezece ani, cînd tatăl îl adusese în Bucureşti. După câțiva ani devenise ucenic'şi elev într-o şcoală profesională. De la foşti colegi, se ştia că fiul nu se împăca deloc cu tatăl său. I se plinsese unuia mai apropiat că tatăl aducea mereu femei acasă, obligîndu-1 să doarmă pe la hoteluri sau unde vroia el, dîndu-i bani la discreție. Un timp a stat la cămin. Mai mult de formă. Multe nopți şi Se petrecea prin oraş. Lipsea adesea şi de la locul de muncă, fapt ce explică şi peregrinarea prin mai multe întreprinderi într-un timp relativ scurt. Pentru ncrespectarea contractului, fusese obligat, conform legii, la plata cheltuielilor de şcolarizare. Tatăl începuse să-şi ispăşească pedeapsa cam cu un an înainte de

excursie.

Fiivca cele două fotografii, a tatălui mort şi a fiului fugit, şi căuta o asemănare. Nu de ordin fizic, Minute,

zeci de minute le privea şi se gîndea. La un moment dat, privirea i. se fixă pe spaţiul dintre cele două fotografii aşezate pe birou.

Puse cap la cap, datele furnizate, care tindeau spre o ipoteză : „Să fie mina răzbunătoare a fiului ? S-au mai văzut asemenea cazuri. Există un indiciu, un palid indiciu, că fiul avea ceva împotriva tatălui".

ideea la care se oprise i se părea cusută cu aţă aibă. „Da, aşa e. E greu de crezut că un copil, mă rog — acum adolescent spre maturizare —, rămas în afară ca un aventurier, revine în ţară ca să-şi omoare tatăl, ră/.bunîndu-se astfel pentru că acesta l-a abandonat, cînd era mic, şi i-a ignorat sentimentele mai tîrziu. E puţin verosimil, dar ipoteza nu trebuie subestimată. Sigur, continuă el raţionamentul, principala variantă rămîne tot prima. Sesizarea că tatăl umbla după date despre armată asociată cu moartea lui în ziua cînd a fost văzut Intr-un autoturism cu număr fals au mai multă greutate. Abia ieşit dintr-o încurcătură, e posibil ca Petru Priboi să fi intrat în alta şi mai murdară, care. pînă la urmă, l-a dus acolo unde este acum.“

Reveni cu gîndurile la fiul nestatornic, aventurier. Să ii intrat în ţară sub alt nume ? Nu este imposibil. Să fie, intr-adevăr, amestecat in moartea tatălui ? Nici asta nu este imposibil...

între alte măsuri pe care le luă, li chemă pe sublocotenenta Vlădescu şi locotenentul-major Năstase. Arătîn- du-le fotografia lui Nicolae Priboi, le spuse :

— Tînărul pe care îl vedeţi este fiul celui mort din pădurea Tunari. Poate greşesc, dar nu este exclus ca el sa nu fie străin de moartea tatălui său. Cu un an în urmă a rămas în străinătate cu prilejul unei excursii. Cine ştie în ce mod a revenit în ţară — sub adevăratul lui nume

nu apare in evidențe —. şi s-a răzbunat pe cel ce i-a dat viață fără a avea, însă, grijă de el, Cîteva date privind înălțimea, culoarea ochilor, a părului sînt pe fişa aceasta. Multiplicați fotografici, notați pe spatele ei datele şi începeți să-l căutați. In primul rînd hotelurile, barurile, restaurantele. La fostul domiciliu al tatălui lui, la întreprinderea unde a lucrat, la cimitir şi în alte două locuri, am luat măsuri, Năstase, tu te ocupi de marile oraşe din țară, iar Monica de Bucureşti. E clar ?

— Am înțeles, tovarăşe căpitan, răspunseră aproape odată cei doi ofițeri.

...Din ziua aceea, Monica începu să cutreiere Bucu-reştiul. Oriunde întreba, oriunde se uita, mai puțin pe stradă, mai mult prin localuri şi hoteluri, nu afla nimic. Lăsa peste tot telefonul unde putea fi anunțată.

O muncă de furnică. Dormea puțin, mînca te miri ce, dar umbla. Făcea zilnic nenumărați kilometri. O usturau picioarele, însă nu se da bătută.

Intr-o seară, intrînd intr-un local îmbrăcată extravagant, auzi o întrebare discretă : „Ce faci pe aici, Moni ?“ Dintr-o jumătate de privire, fără a arăta că se recunoaşte, îl văzu pe Dinu. Logodnicul ei. Merse pînă la barul localului şi ceru o citronadă. După ce se convinse că individul căutat nu'se află printre cei de față, se duse la masa lui Dinu şi-l rugă s-o însoțească. Ştia , şi el că intrase acolo cu treburi, dar nu se putu abține din cauza îmbrăcămintei. Prea arăta ca o „vampă“.

Afară, mergînd încet pe stradă, îi spuse :

— Dinule, am treburi urgente. Vino mîine seară, după telejurnalul de noapte, pe la noi.

•— Vrei să-mi dea mama-soacră cu ligheanul în cap ? glumi el. Văzînd-o preocupată de treburile ei, o strînse Ungă el, o sărută şi-i *şopti :* „Bine. Moni, rămîne aşa[1]*.

...La rîndul lui, Năstase înnebunea telefoanele. A repetat

semnalmentele fiului lui Priboi de zeci de ori. Le ştia pe dinafară.

16

Era sîmbătă. Asistenta Silvia Spătaru îşi începu activitatea parcă mai dispusă ca de obicei. Glumele tinerilor ei pacienți, „văicărelile“ celor ce se „speriau“ de injecții o făcură chiar să rîdă de-a binelea, lucru ce nu i se mai întâmplase pînă atunci.

— Dacă o să mai rîdeți aşa, o să faceți riduri, tovarăşă Silvia, ținu să-şi remarce spiritualitatea aviatorul.

Fata se încruntă pentru moment, ca şi cînd săvîrşise un gest necugetat, apoi începu să zîmbească din nou.

— Rîsul întinereşte sufletul, amice, nu se lăsă mai prejos grănicerul. Cine rîde trăieşte mult, aşa am citit undeva. Aşa că...

■— Ai dreptate, frate de Ia bornă, interveni şi artileristul. Dar eu te întreb : cine a reuşit s-o facă pe tovarăşa noastră să rîdă ? Asta-i mai important.

— în nici un caz unul din voi, puse degetul pe „rană“ infanteristul.

-— Adică, cum ? sări ca ars aviatorul. Nici unul din noi nu este în stare să...

— Scoate flapsurile şi linişteşte-ți avîntul, că oricum nu e vorba de tine...

Aviatorul făcu pe supăratul, se întoarse spre asistentă, care încărca seringa să-i facă o injecție, şi-o amenință :

— Nu mă las înțepat pînă nu-mi spuneți cine v-a făcut să fiți veselă...

•— Nu sînt obişnuită cu amenințările. Aşa că...

— Bine, cedez. Adică, nu ! Şi se întoarse din nou cu fața

în sus. O singură precizare, vă rog : este vorba de un băiat sau de o fată ?

Silvia îi privi pe rînd şi înțelese că la toți le plăcu felul în care întoarse vorba aviatorul.

— Ei, dacă sînteți aşa de curioşi, mai rău decît fetele, vă spun : un băiat. Şi cu asta punct. Nu mai răspund la altă întrebare.

— Numai la una şi mă las înțepat, încercă o nouă tentativă acelaşi neastâmpărat aviator : Din care rezervă ?

Ați uitat de punct ? Eu cînd îl pun, gata. nu mai scot o vorbă.

Plecă din rezervă nu înainte de a-i privi încă o dată, parcă pentru a se convinge că-i lasă bine dispuşi, că le place prezența ei. Cum ieşi, discuțiile între bolnavii din rezerva şapte se aprinseră din nou. In cele din urmă conduseră că nu poate fi vorba decît de marinarul din rezerva alăturată. Aveau toate motivele să creadă asta. Un băiat chipeş, eu mustăcioară, rezervat, citea mult, avea o ținută elegantă şi cînd mergea pe sală sau 'prin curte, manierat...

— Da, băieți. N-ar fi de mirare. Mai ales dacă o fi invitat-o şi el să-i facă o vizită la unitate. Marea albastră, înspumată, soare, plajă, o seară pe o terasă de pe faleză..

— Sigur, nu tu vînt, nu tu praf sau noroi, ca la mine la aerodrom. Că de la gară şi pînă in unitate e o bucată bună de mers.

— Ba, la mine nu-i aşa. Unitatea mea este intr-un oraş frumos, nu prea mare, dar nu e în cîmp ca la tine Numai că nici eu, nici tu, nici el nu arătăm ca marinarul..

— Eu, mîine, i-o zic, îl întrerupse *aviatorul S-o* supăra sau nu, dar i-o spun direct. Adică, ce sîntem noi ? Şi-apoi

noi am fost primii care am invitat-o să ne viziteze, şi nu el care a venit doar de cîteva zile.

Disputa continua fără ca Silvia să ştie măcar ceva. Ea îşi vedea conştiincios de munca ei...

La terminarea programului, cînd ieşi din pavilionul secției şi coti spre aleea centrală, se trezi în față cu infanteristul din rezerva şapte, cel care nu-i căuta „vorbă“,

— Vreau să vă rog ceva, tovarăşă Silvia. Nu vă supărați...

Fata, surprinsă, nu ştiu pentru moment ce să creadă Căută o ieşire :

— Mă cam grăbesc, am multe treburi şi...

■— Nu-i vorba despre ceea ce s-a discutat în salon, vă asigur. Haideți să stăm cîteva minute pe banca aceea şi vă spun de ce am îndrăznit să vă opresc.

încă nehotărîtă, Silvia se lăsă totuşi condusă spre bancă, frămîntîndu-şi mintea să ghicească despre ce-î vorba. „O fi vrînd să-i cumpăr ceva din oraş, să comunic ceva vreunei persoane care nu are telefon...“ »

Departe de astfel de preocupări, infanteristul atacă direct :

— Ce părere aveți despre Sanda, tovarăşa brunetă de la laborator ?

Rămase perplexă. îşi mărturisi că nu se aştepta la o asemenea întrebare şi, de aceea, îi răspunse cu alta :

— De ce mă întrebi ?

Vădit încurcat, soldatul tăcu cîteva clipe. Apoi, luîn- du-şi inima în dinți, cum se spune, răspunse privind în pămînt :

— Vă spun ca unei surori... Tot nu am nici una. Nici frați. îmi place foarte mult. E atît de frumoasă, ochii aceia mari. gura rotundă cu buzele pline, părul lung, negru...

— Spuneau colegii că te-au văzut stînd de vorbă cu ea. Nu ți-ai dat seama singur că...

— Am stat de vorbă ! ? Nu-i adevărat. Am întîlnit-o intîmplător şi am întrebat-o nişte fleacuri numai s-o fac să vorbească, să-i aud glasul. Vă spun sincer că mă bucur şi cînd o văd de departe, mi se bate inima gîndind că poate o întîlnesc. Nu rîdeți de mine dar o visez şi noaptea uneori.

înțelegînd cum stau lucrurile, Silvia se strădui să ie privească cu seriozitate. Trebuia să aleagă între două răspunsuri şi, după puțină ezitare, se hotărî pentru cel ce i se părea mai corect.

— Nu rid şi, cred în sinceritatea dumitale. Aş putea să-ți spun multe despre ea, dar nu e cazul. Este intr-adevăr .frumoasă, inteligentă şi cuminte. Este, într-un cuvînt, o fată deosebită. Privi spre vecinul de bancă, îl văzu că roşeşte, şi-l întrebă : Accepți să fiu sinceră şi eu ?

— Sigur, de aceea...

— Bine. Un singur lucru vreau să-ți mai spun despre Sanda. Are să te doară, dar ai acceptat sinceritatea şi e mai bine aşa. Sanda este logodită cu un medic de la alt spital. Se cunosc încă din liceu.

Tînărul militar o privi insistent, încruntîndu-se. Nu înțelesese, nu-i venea să creadă... Deschise gura să spună ceva, apoi renunță, întoarse capul şi-şi ațintí privirea în acelaşi punct de la picioare.

— M-am făcut de rîs, îngăimă el.

— Față de cine ?

— Față de dumneavoastră.

— Dimpotrivă. Mi-ai dat ocazia să te admir pentru sentimentele de care eşti în stare. în plus. mi-ai produs o mare bucurie. Mi-ai împărtăşit un fapt intim şi asta nu-i fără importanță pentru mine. îmi plac oamenii deschişi, sinceri, care cred în oameni... Ştiu. ți-am făcut o

„incizie“ in suf.et, dar sînt convinsă că a fost binevenită, Consideră-mă, dacă vrei, o prietenă a dumitale, chiar o soră, cum spuneai, dacă poţi. Nici eu nu am fraţi sau surori...

Băiatul, care pînă cu cîteva minute înainte mai visa, reveni cu „picioarele pe pămînt".

— Da, tovarăşă Silvia, cred că aţi procedat bine. Chiar foarte bine... Naiba să mă ia... Poate mă îndrăgosteam de-a binelea şi cine ştie ce gafă mai făceam. Vă mulţumesc din inimă pentru cuvintele calde... Şi vă rog să mă iertaţi că v-ara reţinut atîta...

— Nu-i nimic. M-ar bucura să ştiu că ţi-am pus „sare pe rană“ dar cu folos. Poate o să mai stăm de vorbă... Acum, te las, la revedere.

— încă o dată, vă mulţumesc. La revedere.

După cîţiva paşi, Silvia îl auzi pe militar venind repede după ea.

— Mai am o rugăminte : să nu le spuneţi nimic colegilor mei. Ştiţi...

— Nici nu poate fi vorba de aşa ceva. Nu te arăta nici dumneata abătut. La revedere.

...Pe drum şi acasă, Silvia avu la ce să se gîndească. „Cit de uşor se îndrăgostesc unii oameni !“

I î

Venind din Moldova, fotoreporterul amator de rarităţi româneşti se opri la Ploieşti unde luă masa, făcu un duş şi se schimbă. După ce se odihni puţin, porni spre Bucureşti. De la gară luă un taxi ca să ajungă la ora fixată pentru întîlnirea cu Silvia.

m

Făcu de două ori înconjurul restaurantului şi constată,

nu fără plăcere, că ajunsese la timp, adică înaintea fetei. La al treilea tur, o zări pe Silvia venind dinspre „C. A. Rosetti“.

— în primul rînd îți cer scuze pentru plecarea... îi sărută mina şi porniră spre intrarea în restaurant.

— Nu este cazul, Silviu. Fiecare meserie îşi are pretențiile ei. Dar ce-ți face vărul ? Ştii ceva despre el ?

— Mă conving între altele că eşti şi deosebit de înțelegătoare... Vărul ? Am înțeles eu greşit în care zi de luni a fost operat. Aeuma-i bine, mai are concediu. Aştep- tîndu-te m-am uitat pe la „Cina“, nu prea sînt locuri libere, poate...

— Nici nu doream să intru aici. Dealtfel, la „Cina“, Ia „Ambasador“, „Lido“, „Athenee“ şi la unele baruri merg deseori colege de şcoală, de serviciu şi nu vreau sa le întîlnesc. Eu am o altă viață decît a lor şi, mă înțelegi, n-aş vrea să...

— Adevărul e că nici eu nu prea frecventez asemenea localuri. Aş prefera ceva retras, undeva unde să putem sta de vorbă liniştiți. Dar nu prea cunosc un loc potrivit.

— Eu şi mai puțin, deşi sînt bucureşteancă. Dar putem merge pe Calea Victoriei, pînă la şosea, ne plimbăm pe acolo, e aşa de plăcut...

— E frumos ce spui, însă mai trebuie să şi mîncăm. Cel puțin eu care am venit de pe drum... Am făcut un tur de forță şi sînt lihnit, nu-ți mai spun că nu prea m-am împăcat cu mîncarea moldovenească.

— îmi închipui, voi, ardelenii... Uite că mi-am adus aminte. Lingă „Arcul de Triumf“ e un magazin alimentar şi în curtea lui un restaurant, nu prea arătos pe dinafară, dar cred că e curat şi poate şi mîncarea e bună.

Silviu Nestor ezită o clipă, părînd a se giudi, *apoi* răspunse :

— Nu mi-ar displace, mai ales dacă putem discuta îri lini.şte. E departe ?

— Cam. Adică, dacă ştii unde e Piața Victoriei, încă o dată de aici pînâ acolo.

—• îmbătrânim *pe* drum. Silvia. Hai să luăm o maşină.

Dar văd că pe aici toate merg intr-un singur sens...

— Da, aşa e. Ca să găsim un taxi trebuie să ne întoarcem la „Athenee“.

Au reparcurs cele cîteva zeci de metri, au luat o maşină şi în cîteva minute au fost la destinație. Norocul le-a surîs, găsind o masă liberă chiar în capătul de jos al literei „L", formă în care este amenajat localul.

Ospătărița, o fată durdulie, nu se grăbi să-i bage in seamă, aşa că el căută un subiect de discuție.

— E duminică şi n-aş vrea să-mi spui că te grăbeşti.

Silvia îl privi mai îndelung, apoi coborî ochii pe o pată
de pe fața de masă. Nu avea motive să se grăbească, dar nici nu dorea să întârzie. Deşi săptămîna ce urma era în tura de după-amiază.

— Ştiu eu ? Oricum, nu sînt obişnuită să ajung tîrziu acasă.

•— Te înțeleg, dar aş prefera să nu fim sub „ochii“ ceasului.

— Mai sînt şi alți ochi. Silviule. Ai sufletului, ai gândurilor...

— Ai dreptate, dar fă-mi şi mie un hatîr.

— Cit pot, cit mă ajută starea mea sufletească...

— Apropo !

— Cu ce vă servim ? interveni ospătărița.

Silviu Nestor comandă, cu asentimentul fetei, fripturi, garnituri şi salată. Ca băutură, au cerut bere.

— Apropo, de ce ? reluă vorba Silvia.

— Povesteşte-mi şi mie cum a decurs ziua de ieri, Ştiu că intr-un spital sînt multe lucruri, unele mai.com- plicate ca altele, drame, tragedii, împliniri, satisfacții, cadrele medicale trec de la un moment la altul prin sentimente diametral opuse, trebuie să fie, cred eu, foarte interesant.

Fata îşi concentră gîndurile asupra celor întlmplate în ziua precedentă.

— fn secția unde lucrez eu, n-au fost lucruri deosebite. Apoi, ...nu se putu abține să nu zîmbească. Şi, totuşi,

continuă ea, se petrec şi lucruri interesante, dar simple, omeneşti, poate chiar copilăreşti.

Şi îi povesti discuția cu soldatul infanterist.

■— Interesant, mă faci curios. Şi nu numai atît !

Fata se încruntă şi căută să pătrundă prin ochii noului ei prieten, în sufletul lui. „Ce vrea să spună ?;< Constată că avea ochi căprui, luminoşi, iscoditori — exprimînc). după părerea ei, un anumit interes.

— Mai mult decît curios ? Ce poate fi ?

— Nu ştiu dacă îi cunoşti, însă ardelenii sînt puțin cam geloşi. Nu toți, noi ăştia din nord mai exagerăm...

Dîndu-şi seama că a cam întrecut măsura, tînărul încercă să revină asupra celor spuse.

— Geloşi în sensul că nouă, cînd ne place o fată, nu vrem să placă şi altora, mai bine zis, vrem să ne placa numai pe noi. adică nu... dar am impresia că m-am încurcat...

— Nu-nțeleg prea bine ce este gelozia, încercă fata să-1 scoată din încurcătură, dar cred că nu este un sentiment prea plăcut. Şi mai ales, continuă ea. nu e normal să se manifeste între prieteni...

— Asta aşa-i, nu între prieteni, ci între soți, aşa că-mi cer scuze. Deşi, nu te supăra, dar naiba ştie, pe undeva parcă as dori să nu te apropii de *nimeni*, să nu *te* privească cu anumiți ochi nimeni... Iar vorbesc prostii.

Silvia se simți în încurcătură. ..Omul ăsta se poate îndrăgosti aşa deodată de o fată simplă, comună, obişnuită, ca mine ?“ El tăcea, privind prin restaurant, apoi pe masă, pe care încă nu se adusese nimic. Sosi, în sfîrşit, „salvarea“, ospătărița. Mîncară în tăcere, apoi Silviu reveni la întrebarea inițială.

- Bine, îți mai povestesc, se înduplecă fata. Am un salon unde sînt patru ostaşi : un artilerist, un aviator, un grănicer şi infanteristul despre care ți-am spus.

— î-ai enumerat în ordinea preferințelor tale.., sau după gravitatea bolilor de care suferă ?

Nici nu m-am gîndit la o anumită ordine. Dar nu asta e interesant. Copilăria constă în faptul că, aflînd că-mi iau concediu în luna următoare, toți m-au invitat să le fac o vizită ia unitate, la unitatea unde îşi îndeplinesc serviciul militar. Ştiu că îe-ar face plăcere, dealtfel sînt băieți aşa de buni... Dar toți patra înseamnă patru colțuri de țară şi nu mi-ar ajunge zilele de concediu să mă duc pe ia fiecare. Nu m-am gîndit însă nici o clipă să accept, deşi nu le-am spus-o încă... Mi-a fost greu să-i refuz din primul moment, De fapt, chiar dacă aş vrea, nu-mi pot îngădui asemenea plimbări ; mama, banii...

— Intr-adevăr, pare un gest copilăresc din partea lor, dar in fond cred că este vorba în primul rînd de un sentiment de recunoştință, de apreciere pentru ceea ce ai făcut şi faci pentru ei.

— S-ar putea, deşi eu m-am gîndit şi la faptul că le-ar face plăcere să-i viziteze o fată, chiar şi numai pentru *o* orădouă la camera de oaspeți, ca să aibă cu ce se lăuda.

Cred că eşti prea aspră, Silvia dragă. Sînt tineri, sînt militari, au şi ei nevoie de bucurii, altele decît cele din. cazarmă,

- Nu te contrazic, dar,.?

— In locul tău, eu aş face altceva pentru înlocuirea refuzului direct. Ştii ce ? I-aş pune pe fiecare să-mi povestească cîte un episod din viața de ostaş ; şi care va spune pe cel mai frumos, pe acela l-aş alege să-i fac o vizită. I-ai pune la ambiție. I-ai face să se întreacă între ei, să se arate unul mai viteaz decît altul. Pe grănicer, de pildă, l-aş întreba cîți infractori a prins, cine erau aceştia, cum a acționat el, ce recompense a primit... Artileristului i-aş cere să-mi spună cîte fete l-au vizitat înaintea ta, cît de mare este tunul la care se instruieşte, dacă obuzul ajunge pînă la tine ca țintă... Silviu se opri.

— Hai, continuă, e interesant ce-mi spui. Mi-ai dat o idee...

— Dacă e aşa, pe aviator l-aş pune să-mi povestească despre avioanele lui. Ce viteză ating, la ce înălțime ajung...

Silvia izbucni în rîs.

— Nu m-aş fi gîndit la aşa ceva. Se vede că ai făcut armata. E o idee nostimă, pe cuvînt.

— Mai ales că la urmă le-ai putea spune că nu ți-a plăcut nici una din povestirile lor şi cu asta refuzul are altă semnificație. - ■

Cu gîndul la ultimele trenuri spre Ploieşti, Silviu' Nestor se uită la ceas. Silvia întrevedea în mintea ei explozia ce va avea loc a doua zi în rezerva şapte.

— Silvia dragă, pînă acum am glumit. îmi dau seama că nu am de ce să 'fiu... gelos. Sînt tineri, chiar copii. Adueînd vorba de concediu, eu mă gîndeam la cu totul altceva.

— La ce, Silviul© ?

—. Ai fost vreodată în străinătate ?

întrebarea o surprinse pe fată. Credea că el a înțeles In ce constă viața ei de simplă asistentă medicală, cu o. situație familială deosebită. *Unele din colegele ei* au fost

in excursii, i-au adus vederi, hărți, chiar miei cadouri, Dar ea ? Nu-şi cunoaşte bine nici țara !

— Nu, Silviule, n-am fost. Cînd trăia tata, ne făceam visuri. Mi-ar fi plăcut să văd şi eu cîteva țări — Italia, Franța, Cehoslovacia...

Privirea lui o examina cumva pe fată *altfel.* Ar *fi vrut* să-i pună şi alte întrebări, dar se abținu.

Dar tu ai fost în alte țări ?

—- Meseria, specialitatea m-au făcut să merg şi în străinătate. Şi-ți spun sincer, că sînt lucruri de văzut. Chiar multe, foarte multe. Nemaivorbind de ce găseşti şi poți să iei de pe acolo.

Fata îşi reaminti de discuțiile ce Ie avusese cu tatăl ei despre Veneția, Turnul Eiffel, Oraşul de Aur — Praga, despre Leningrad...

■— Te invidiez, Silviule. Şi tăcu.

■— Draga mea, ştii că e tîrziu ? !

Tresărind, fata se uită la ceas : era trecut de ora zece. Dădu, involuntar, semne de mare grabă.

— Da, ai dreptate, trebuie să ajung repede acasă. A fost o seară plăcută, pentru care-ți mulțumesc.

— Am uitat să-ți spun ceva. Ştii că mai stau în Bucureşti ? N-am idee cit, dar mai stau. O să mai fac deplasări încolo-încoace, dar baza tot aici va fi. Asta-i meseria. Aşa că, dacă-mi dai voie. am să te aştept, poate nu chiar în fiecare zi, la ieşirea din serviciu.

— M-ar bucura, numai că săptămîna viitoare sînt în tura de după-amiază şi ies seara la zece.

înainte de a răspunde, el îşi făcu o mică socoteală,

— Nu-i nimic, te voi aştepta, cînd pot, în stația tramvaiului vizavi de „Peco“, de la gară. E bine ?

— Trec pe lingă „Peco“ în fiecare seară. Pe acolo îmi este drumul spre casă.

— Ne vom plimba, cit de puțin, măcar pină ajungi acasă. Vom putea discuta despre tot felul de lucruri...

Slivia nu-1 mai auzea, gîndul îi era acasă, la mama ei.

Ştia că o aşteaptă. Făcuse un lucru, după mintea ei, cu tact. Nu-i dăduse toate ţigările cînd le-a primit. Mai avea cîteva pachete şi în seara asta mai scăpa de scandal cu unul. Cumva, se linişti.

...Amabilul tînăr o conduse din nou pină în apropiere de casă, îşi luară rămas bun ca doi buni prieteni, cu deosebirea că el o strînse în braţe fără a îndrăzni să o sărute şi se despărţiră cu promisiunea să se revadă într-una din serile următoare.

Uf

Reciti scurta scrisoare pe care o primise de cîteva minute. Conţinutul îl făcu să înţeleagă cit de mult contează fiecare mişcare pe tabla de şah a inteligenţei ofiţerului de securitate. Este adevărat, era prima lui „mutare“ greşită, dar. după cum se vede, cu urmări destul de neplăcute. In primul rînd, s-a pierdut o viaţă de om ; în al. doilea, s-a compromis, se pare, o acţiune. Cu aceste gînduri, căpitanul Mihăiţă sublime două pasaje din scrisoare.

La început n-am vrut să accept. Ameninţarea că fiul meu va avea de suferit m-a determinat să semnez. Mă mustra conştiinţa că în copilărie îi dădusem prea puţin. Nu-l aveam decît pe el şi rămînerea lui «in afară» m-a zdruncinat. Am fost. de acord să fac ce mi se cerea ÎU speranţa că-i fac bine băiatului meu.

Deocamdată nu am de ce mă teme. Dar îmi jac totuşi probleme. Am sesizat, o schimbare în atitudinea numitului Marinescu, pe care l-am descris mai sus. Ne-arn cunoscut cu aproximativ şase luni de zile în urmă. ciad. acnstîn- du-mă pe stradă, mi-a vorbit de băiatul meu. Nu ştiu cine este, care-i adevăratul nume, unde locuieşte. Întotdeauna mă găsea el, cunosându-mi drumul de la serviciu acasă... fii-am schimbat mult faţă de cum am fost. Situaţia băiatului constituie pentru mine singura preocupare. Sini sănătos şi nu am de gînd să mor. De aceea, vă informez că în caz că voi muri, chiar şi într-un accident, nu este voia meu sau o întîmplare.

Scrisoarea fusese primită. pe adresa miliţiei Capitalei după opt zile de la găsirea cadavrului în pădurea de lingă comuna Tunari, Cine o fi expediat-o ? De ce aşa de tîrziu ?

„întrebări lipsite, aparent, de importanţă, îşi spuse pentru moment căpitanul Mihăiţă. Oricum, continuă el să judece, dacă l-am cunoaşte pe expeditor, poate am mai afla ceva. Deşi, este foarte posibil să fi făcut numai acest simplu serviciu — de a introduce plicul, fără să-i cunoască conţinutul, într-o cutie poştală.“

Stabili totuşi nişte măsuri.

Mai important era însă individul descris destul de sumar, autorul presupusei crime din pădure. înalt, robust, la aproape şaizeci de ani, îmbrăcat gen sport, merge cu umărul sting puţin spre înainte, cu capul uşor aplecat în, faţă. Pe nume — Marinescu.

Din faptul că scrisoarea îi venise prin mapă, , cu re zoluţia colonelului : „în atenţia căpitanului Mihăiţă“, deduse că şeful era încă supărat

m

Se uită ia ceas : zece şi treizeci de minute. Simţea nevoia să se consulte cu şeful, să-şi verifice unele păreri ; mai mult, şă primească un sfat, o îndrumare, în legătură cu planurile pe care şi ie făcea.

Departe de ceea ce se aştepta, colonelul îl primi cu

amabilitate. îl ascultă, cum îi era obiceiul, fără să-l întrerupă. După ce termină ce avea de raportat subordonatul, colonelul — un om trecut prin multe în viață, după cum îl trădau ridurile de pe frunte, părul aproape complet aib — se sculă de la birou, îl ocoli şi se opri în dreptul ferestrei, jumătate întors spre căpitan. Lucrau de mulți ani împreună şi se cunoşteau bine. Mihăiță, ca şi ceilalți colegi ai lui, nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată pe colonel lipsindu-i zîmbetul de pe față. Privindu-şi şeful, îşi aminti de o altă situație tot atît sau poate mai dificilă. Atunci şi-a pus prima dată întrebarea cu zâmbetul, încercase să-l vadă ironic, dar nu era. Concluzia la care rămăsese şi astăzi fu determinată de asocierea dintre zîmbet şi rîsul ochilor. îl admira, ba chiar îl invidia că este atît de robust, de stăpânit şi de calm, Simțea cum starea de spirit a şefului i se transmite şi lui.

Colonelul ridică brațele pe jumătate, ca şi cinci ar fi pus punct şi virgulă gândurilor sale de pînă atunci ; se îndreptă spre fotoliul liber din fața biroului şi se aşeză, privindu-şi colaboratorul.

— Se mai întîmplă şi greşeli, Mihăiță. Sigur, sau aproape sigur că, dacă i-am ii supravegheat pe cei doi, în pădure, poate reuşeam să evităm o crimă, admițînd ipoteza aceasta. Dar nu putem şti dacă intervenția noastră in acel moment sau imediat după nu ar fi determinat „dispariția“ şi a criminalului. Nu putem face nici o precizare. Poate e mai bine că s-a întâmplat aşa. Repet, poate !

Soneria unuia clin telefoanele de pe măsuța de lingă birou ii accentuă zîmbetul. Ridică microreeeptorul şi răspunse :

— Colonelul Mărcuş... Ordonați ! tovarăşe general... Am înțeles, vin imediat.

întorcîndu-se spre căpitan, care se sculă in picioare, îi spuse :

— Cred că mă întorc repede. Dacă nu, te anunț. Gîndeşte-te, te rog, la extinderea măsurilor în ambele direcții.

în mai puțin de zece minute, colonelul, fu Înapoi. îi spuse că trebuie să se pregătească pentru o şedință.

— între altele, adăugă el, tovarăşul general s-a interesat şi de cazul despre care discutăm. Mi-a atras atenția, lucru la care mă gîndisem şi eu, asupra mobilului crimei. Atenție, deci, Mihăiță, la întreprinderile unde a lucrat Priboi. Investigații amănunțite pentru stabilirea prietenilor, a cunoştințelor cu care acesta a avut relații. Nu uita de imobilul unde a intrat în ziua cînd a fost urmărit.

— Tovarăşe colonel, vă rog să-mi permiteți, în imobil am făcut cercetări dar fără rezultat. Locuiesc acolo, numai pe scara „D“, peste patruzeci de familii şi cu toate (forturile n-am putut afla nimic.

— Reia problema, avînd în vedere, în primul rînd. locurile de muncă ale locatarilor...

— Vă gîndiți la spionaj ?

— Nu trebuie exclus, dimpotrivă ! replică autoritar colonelul. Nu uita punctele de trecere a frontierei. Se opri puțin, apoi continuă : De fapt. cu asta vroiam să încep înainte de a mă chema tovarăşul general. într-adevăr, ipoteza pare neverosimilă, aşa cum ai gîndit-o. Scrisoarea a infirmat-o sau cel puțin presupunem. Dar de unde ştim că bătrânul îmbrăcat în ținută de sportiv n-a făcut pe mijlocitorul între fiu şi tată ? Cine ne garantează că între aceştia doi nu erau relații strânse, slujind acelaşi scop.

•!()

iar o veste adusă de fiu n-a „obligat“ pe tată să se sinucidă ?

Căpitanul Mihăiță se simți dator să recunoască faptul că nu întrevăzuse şi o astfel de posibilitate.

— Şi o ultimă indicație : faceți un portret-robot individului cu „Trabantul“ şi încercați să-l depistați -cit mai repede. Asta ar lămuri multe lucruri... Sînt de acord cu măsurile întreprinse în legătură cu „fiul“, dar nu mi se par suficienți doar Năstase şi Vlădeseu. Dacă mai ai nevoie de oameni, de alte ajutoare, spune-mi. Se uită la ceas. Te rog să mă ții la curent zilnic, şi-acum scuză-mă % dar trebuie să mă pregătesc pentru şedință.

— îmi permiteți să plec ?

— Reamintindu-ți că şi pentru tine am telefon acasă. La revedere.

...Ajuns în biroul său, căpitanul Mihăiță îşi făcu cîteva însemnări intr-un carnet, chemă apoi cîțiva subordonați şi încredință fiecăruia una sau mai multe sarcini.

19

Duminică seara, după ce s-a despărțit de Silvia, Nicu Priboi s-a dus la gară, eu intenția să se înapoieze la Ploieşti, aşa cum plănuise inițial. Constată că nu are tren decît peste o oră şi un sfert. Stătu puțin pe gînduri şi apoi se îndreptă spre restaurantul de pe peron. Bău două pahare de vin simplu şi, renunțînd la ideea cu Ploieştiul, se duse la hotelul unde reținuse camera pentru două săp- tămîni. Cînd plecase în Moldova, lăsase aici o valiză, pe cea mare, iar celelalte două le luase cu el şi le lăsase la Ploieşti. Ceru recepționerului de serviciu cheia de la ca-

mera „211". Acesta, un băiat tînâr, de o deosebită amabilitate, nu-1 mai văzuse pînă atunci pe clientul acesta străin, cu mustăcioară. Examinîndu-1 mai atent, observă că nu are nici un bagaj. Se întoarse şi constată că, intr-adevăr, cheia de la „211“ era la locul ei ea şi în nopţile *trecute. Consultă registrul* .şi-l *întrebă în aceeaşi* limbă străină :

— Domnul ?

Dîndu-şi numele sub care era înregistrat, Nicu Priboi adăugă :

— Am fost plecat cîteva zile şi probabil că o să mai plec. Sînt fotoreporter la o revistă şi umblu prin ţară...

Ca şi cînd aceste cuvinte i-ar fi făcut o plăcere deosebită, tînărul reeepţioner exclamă, în limba respectivă, aproape entuziasmat :

— Aaa, bine, foarte bine faceţi 1 Aveţi ce vedea şi fotografia ! Sînt la noi lucruri minunate, demne de înregistrat pe film. Poftiţi cheia, domnule...

Ajuns în cameră, Priboi îşi dădu seama că făcuse o greşeală. Venise la hotel fără nici un bagaj, fără aparatele de fotografiat, care erau. pentru el confirmarea „cărţii de vizită“. Se frămîntă puţin şi-apoi se linişti. „în fond, îşi spuse el, de unde să ştie tînărul de la recepţie că am lipsit? Da, am lipsit azi-noapte, dar am putut veni în cursul zilei, cînd nu era el, şi mi-am lăsat aparatele.“ Tot gîndindu-se şi rememorîiid cum s-au petrecut lucrurile, concluziona că totuşi a greşit. Nu trebuia să-i spună că a lipsit, prin aceasta atrăgînd atenţia asupra lipsei oricărui bagaj şi lăsînd să se înţeleagă câ de la plecare şi pînă în seara aceea n-a mai trecut pe la hotel. „Da, asta-i greşeala !... Nu-i nimic, se consolă el, capul ăstora este la ciubuc, la bacşiş şi mîine seară o să-i dau un pachet de Kent.“ Făcu o baie şi se culcă.

Luni de dimineață, Nicu Priboi se deplasă la Ploieşti, de unde îşi luă geanta cu aparatele, îi anunță pe cei de la hotel că o să lipsească vreo câteva zile, întrucît urmează să meargă pe Valea Prahovei. Se întoarse imediat la Bucureşti, lăsă geanta la hotel, luă un aparat cu el şi se îndreptă spre cartierul unde locuia Silvia. Ştia strada şi casa. Sconta pe obținerea de noi date despre iată. Făcu un prim drum pe trotuarul de vizavi şi văzu la adresa ştiută o căsuță cu parter şi etaj. Examină, ca în plimbare, fiecare casă, admira florile din fața unora şi, la înapoierea din colțul străzii, zări într-o curte, cu garaj, o femeie în vîrstă măturând dalele. Deschise poarta şi intră.

— Sărut mîna, doamnă !

— Bună ziua. pe cine căutați ?

— Nu vă supărați, vreau să vă întreb ceva. Şi o duse pe bătrână spre fundul curții, lîngă garaj.

Ştiindu-se singură acasă, femeia îşi exprimă nemulțumirea : ;

— Spuneți, domnule, ce doriți ?

— Fiți liniştită, nu sînt om rău. Peste drum de dumneavoastră, în casa aceea, stă familia Spătaru. Eu o cunosc pe Silvia de cîtva timp şi am intenții serioase cu ea Sînt tehnician la o întreprindere de pe platformă Pipera şi aş vrea să ştiu şi eu mai multe despre familia ei. Ştiți cum sînt fetele astăzi. Mă înțelegeți, v-aş fi foarte îndatorat... îngăduiți-mi să vă ofer, drept recunoştință, vă rog să nu mi-o luați în nume de rău, cîteva mici atenții din sacoşa aceasta, vă rog...

Bătrâna se uită în stînga, în dreapta, privi mai atent casa de la numărul 39, coborî privirea spre sacoşă şi apoi *spuse :*

■— Păi, ştiți, nu pi'ea...

Nicu Priboi puse sacoşa lingă perete, privi şi el spre casa Silviei şi, cu o voce mieroasă, reveni asupra subiectului :

-— Iertați-mă, ați fost. şi dumneavoastră tînără, poate aveți copii, nepoți... Ştiți că e bine să cunoşti cit mai multe despre persoana cu care vrei să întemeiez! un cămin.

— Ai dreptate, domnule, cedă femeia. Dacă fiul meu ar fi făcut ca dumneata... în ziua de azi... Dar ce să-ți spun ? Fata s-a născut aici, lingă noi. O ştiu de cînd a venit pe lume. O fată cuminte, la locul ei. învăța foarte bine. la şcoală... Acum a rămas cu mama ei, care e o femeie mai altfel, mai... Dar nu vreau să-i fac rău fetei din cauza mamei. Mai ales că tatăl ei a fost ofițer, om la locul lui, respectuos şi respectat de toată lumea. A murit săracu' de inimă, anul trecut.

— Dar mama, ce-i cu mama ? se interesă tînărul.

— Eh, maică ! Ca femeia rămasă de tînără fără bărbat. Al meu a murit în război, dar... Nu ştiu ce e în sufletul ei, însă bănuiesc...

— Doamnă dragă, dar Silvia ? Vine cineva pe la ea, ați văzut băieți care s-o conducă acasă ?

— Nu, doamne fereşte ! E un înger de fată. Le vizitează, din cînd în cînd, un maior cu soția. Ea, fata, seamănă cu tată-său. Liniştită, respectuoasă, dă bună ziua la toți vecinii. După cîte o văd eu, nu ştie altceva decît servici şi casă, casă şi serviri. Că acum lucrează ca asistentă, poate ştiți, la spitalul militar. Şi. să nu mint, merge foarte des la cimitir...

— Da, -ştiu... Acolo ne-am cunoscut. Şi eu am pe tata.!.'

Tăcură amîndoi, privind spre pămînt. Amintindu-şl de înmormîntarea tatălui fetei, bătrîna ținu să adauge :

— Am fost şi eu la înmormîntare, pentru că era un «>m bun. Au vorbit mai mulți ofițeri acolo, chiar şi generali şi spuneau că fusese exemplu, un cadru cu deosebite ca

lități. Aşa cum l-am cunoscut şi noi. vecinii... Un om cum rar întîlneşti. Iar Silvia, v-am mai spus, îi seamănă lui. D-aia nu prea se împacă cu maică-sa.

— Mi-a spus şi mie, doamnă, că au unele neînțelegeri, dar dacă ne vom căsători, eu am casă la bloc. ea vine la mine .şi scapă de necazuri.

— Ce fericită o să fie Silvia, răspunse zîmbind, chiar bucurindu-se, bătrîna.

— Doamnă dragă, vă rămîn îndatorat. Am însă o mare, o foarte mare rugăminte. Să nu afle Silvia sau mama ei că s-a interesat cineva de dumnealor. Ştiți cum sini femeile. Vă repet, am intenții foarte serioase cu Silvia şi n-aş vrea să-mi reproşeze mai tîrziu că...

— Nu vă gîndiți la aşa ceva. Vă văd un om serios, sînteți meseriaş sau cum ați spus, aveți casă, o să fie bine pentru fată. Şi, vă spun sincer, m-ar bucura s-o văd fericită. Merită. Eu nu vorbesc cu nimeni, nu mi-e în obicei. Aşa că fiți fără grijă...

— Vă mulțumesc şi vă sărut mîinile pentru sinceritatea şi bunăvoința dumneavoastră. Mă bucur, totodată, că vă place de Silvia. Nu, nu mă conduceți, e mai bine să nu ne vadă cineva. încă o dată, vă sărut mîinile.

Primul raport a fost al sublocotenentei Vlădescu. Aşa cum i se ordonase, lăsase peste tot copia fotografiei şi datele aproximative ale lui Nicu Priboi. îşi lăsase şi numărul de telefon. Să fie anunțată oricînd, şi după pi’Ogram. chiar şi noaptea.

— Tovarăşe căpitan, aseară, adică azi-noapte, am fost înştiințată de recepționerul de la „Dacia“ că un individ de’ vîrsta şi înălțimea indicate de mine — îndeosebi identitatea culorii ochilor i-a reținut atenția — ar fi revenit la hotel după o absență de cîteva zile. Este fotoreporter al revistei... Ceea ee

m-a frapat este faptul eă respectivul, ■după o absență de cîteva zile, a revenit la hotel fără nici un bagaj. Un amănunt mai mult sau mai puțin semnificativ. Urmează să verific. Deocamdată raportez că, din indiciile pe care Ie am pînă în prezent, nu apare nimic concludent,

— Alte sesizări nu mai sînt ?

•— Ba da, tovarăşe căpitan, dar am început cu ceea ce mi s-a părut mai interesant. De la hotelul „Dorobanți“ mi s-a transmis că un străin, cam cu aceleaşi semnalmente, a sosit ieri în Bucureşti cu avionul.

— Monica, crezi că te descurci singură sau îți dau un ajutor ?

— Nu e cazul, tovarăşe căpitan. Cînd voi simți nevoia, vă raportez.

— Bine, fată. Fii atentă să nu-i scapi, Vezi ce date mai poți afla azi.

—■ Am înțeles !

...Al doilea raport îl primi căpitanul Mihăiță din partea îoeotenentului-major Nâstase.

— Tovarăşe căpitan, am procedat aşa cum ați ordonat. Vă raportez că din toate oraşele mari, numai Ia Iaşi şi la Ploieşti s-a înregistrat la hoteluri, la date diferite, un cetățean străin cu asemănări apropiate de cele ce ni le-ați indicat.

— Nu-1 scăpa din vedere, Năstase ! -

— Vă rog să mă iertați. N-am de unde să-l iau ! *A* plecat şi din Ploieşti şi din Iaşi.

— Adică, cum ?

— La Ploieşti s-a înregistrat şi a plecat, iar la Iaşi a stat o singură noapte...

— Ochii pe el, Năstase !

— Nu-nțeleg. De unde să-1...

— Te priveşte ! Prinde-1 în „vizor“ şi nu-1 scăpa 1
— Am înțeles, să trăiți !
...Sublocotenenta Vlădescu şi locotenentul-major Năstase începură o nouă acțiune, fiecare pe contul lui. Ceas de ceas, în agenda căpitanului Mihăiță se acumulau noi date despre trei indivizi ; doi în Bucureşti, altui la Ploieşti şi Iaşi. în scurt timp, s-a stabilit că cel de la „Dacia“ era unul şi acelaşi cu cel depistat de Năstase.

Cu cel de la hotelul „Dorobanți“, lucrurile s-au clarificat uşor şi repede. Mai fusese de trei ori în ultimii doi ani în țară. Era reprezentantul unei firme economice şi chiar a doua zi după sosire se prezentă la întreprinderea română de comerț exterior cu care firma lui avea reiații. Orice dubiu fusese eliminat prin confirmarea identității sale de către reprezentanții întreprinderii româneşti.

Mai rămînea fotoreporterul. Dar cîți ziarişti şi fotoreporteri ai presei şi radioteleviziunii din țări străine nu ne vizitează țara ? Poate fi unul dintre aceştia, care-şi face cu onestitate meseria............

Căpitanul făcea mereu asocieri, legături, comparații.
I se înfiripase în minte gîndul că firul după care se călăuzea nu era tocmai bun. „O fi altul şi nu ăsta !“ îşi spunea în sinea lui. îl puse în încurcătură şi neconeordanța între data vizei de intrare în țară a presupusului fiu şi ziua cînd murise Petru Priboi. între ele era o diferență de trei zile. în plus, asemănarea între cel din fotografie şi fotoreporter era destul de vagă... Nu vroia să greşească. Nu vroia să învinovățească, nici măcar să bănuiască pe cineva. Dar nici nu vroia să-i scape un element necinstit.
II obseda încă moartea individului din pădurea Tunari.

„Dar, dacă ?...“

Acest „dar, dacă ?“ — expresie a aceleaşi idei care nu ceda — il determină pe ofițer, recunoscut ca un „chi-țîbuşar“, să nu lase nimic neclarificat. Luă noi măsuri, între

altele, tînărul să nu fie scăpat nici o clipă din vedere, să se organizeze vizionarea“ discretă a lui, separat, de trei persoane care-1 cunoscuseră bine pe Nicolae Priboi înainte de plecarea în excursie. Angajă în acest scop încă doi subordonați.

20

în seara aceleiaşi zile, adică luni. Silviu Nes tor se găsea în stația tramvaiului vizavi de „Peco“-ul de pe bulevardul Dinicu Golescu, lingă gară. Spera că Silvia va trece pe acolo, aşa cum îi promisese.

Şi-ntr-adevăr, fata cu sufletul ei curat, nevinovat, îşi făcu apariția. Recunoscu în sinea ei, şi dorea acest lucru, că nu se aştepta să-l întîlnească'pe Silviu chiar din prima seară. Se prinseră de mîini şi plecară spre Calea Griviței, de unde Silvia lua tramvaiul. Pe drum, el o întrebă cum a decurs serviciul, dacă este obosită, ce-i mai fac bolnavii din salonul ei preferat.

— Şi uitasem, răspunse ea. Chiar îmi propusesem să-ți spun. Le-am zis băieților ce mi-ai sugerat tu. I-am cam pus în încurcătură dar, pînă la urmă. au acceptat. Primul a fost aviatorul, care se simte mai sigur pe el. E şi bun de gură. Tot un ardelean de-al tău..,

— Faci vreo aluzie ?

— Nu, deloc, nu te supăra. Tăcu un timp şi apoi continuă. E o joacă de copii. N-am să-mi pot respecta cuvîntul, chiar dacă ei se vor întrece unul pe altul... Dar să lăsăm astea, Silviule, te rog.

Mai vorbiră de una, de alta, în tramvai Silvia îl întrebă cit mai stă în Bucureşti. El îi reaminti ee-i spus* se cu o seară înainte, că nu ştie precis, are unele treburi pe la întreprinderi din Capitală şi apoi va pleca. Cînd coborîră din tramvai, aproape de strada unde locuia Silvia, el îi înmină sacoşa ce-o avea, spunîndu-i :

— Te rog, Silvia, pentru... ştii tu cine. Dar mai ales pentru tine.

O trase lingă el şi îşi apropie obrazul de al el Fata nu ripostă. Dar îi şopti :

— Nu vreau nimic. Am început să capăt putere, să previn şi chiar să înfrunt unele apucături ale mamei. Aşa că te rog, nu !

— Şi eu te rog, da ! Pentru odihna ta 1

îi puse sacoşa în mină, îi prinse degetele unul. cate unul şi le făcu să se strângă în jurul minerului sacoşiL

— Nu asta este important. Silvia. Am altceva pentru tine. Şi CÎI să-ți pot spune, aş vrea să ne întâlnim mâine dimineață. Te rog şi insist foarte mult.

— Mîine e marți, reflectă cu voce tare Silvia. E ziuă cinci mă duc la cimitir. Da. spuse ea clupă puțină gîndire. Ne putem întâlni în jurul orei unsprezece, cînd mă în torn spre casă.

— Bine, Silvia. Unde să,te aştept ?

— Ştii unde ? Făcu o pauză şi apoi continuă : La „Liceul Lazăr”, dacă ai idee unde vine. Văzîndu-1 puțin de- »•utat. adăugă : Lingă Cişmigiu. pe bulevardul care coboară de la Calea Victoriei...

— La întretăierea cu traseul unor tramvaie, nu ?

— Exact.

Bine. Silvia, voi fi acolo.

tj!)

^ De astă dată se sărutară, fugar, nesimțind .nici unul, nici celălalt ceva deosebit.

*

După ce schimbă câteva amabilităţi cu tinârul de la recepţie, căruia nu uită să-i dea şi un pachet de ţigări, Nicu Priboi urcă în cameră. Trebuia să ia o hotărîre şi pentru asta era necesar să gîndească bine. să-şi reamintească şi .să aibă în .vedere indicaţiile, sfaturile celui ce-i trimisese în ţară,

Rememoră pe unde a umblat, pe" cine a văzui, cu cine s-a întîlnit, cu cine a vorbit. Ajunse la constatarea că nu zărise nici o figură cunoscută. Dealtfel, nici nu prea avea de cine se feri. Colegii de şcoală, de la întreprinderile pe unde a lucrat, îl şi uitaseră probabil. Vecinii de pe strada unde locuia tatăl său nu-1 văzuseră prea des. Şi-apoi „ajustările“ ce i se făcuseră la faţă, deşi nu prea mari. îl schimbau suficient pentru a nu fi uşor recunoscut. Singurul, da, singurul care l-ar fi putut descoperi sau asemui cu fiul său ar fi fost tatăl. Dar şi el ar fi derutat de lipsa degetului. „Profesorul“ îl învăţase cum să reacţioneze şi în cazul unei asemenea întîlniri. Ridica mina cu degetul lipsă, a semn de mirare, răspunzîndu-i în româneşte : „Mă confundaţi, tovarăşe ! Sînt inginerul Mihăilă“. în afară de aceasta, îl ştia la închisoare.

Liniştindu-se din acest punct de vedere, trecu, conform planului ce şi-l făcuse, la problema cea mai grea pentru el. Cum să procedeze, ce soluţie să aleagă ? I se recomandaseră mai multe metode, dar în alegerea celei mai sigure trebuia să ţină seama în primul rîfid dc temperamentul, de concepţiile, de situaţia familială, de dorinţele, tentaţiile, de prieteniile şi relaţiile pe care le are asistenta medicală Spătaru. De aceea şi făcuse investigaţii la domiciliul Silviei.

Procedeul tehnic cu care fusese înzestrat presupunea neapărat ca „persoana“ să fie conştientă de ceea ce face, bineînțeles, contra unui onorariu consistent.

Genul Silviei, felul ei matur de a gîndi, îi dădură să înțeleagă că „îndrăgostirea“, cadourile, chiar şi banii, asociate cu promisiunea de a o lua cu el în străinătate, nu ar putea-o determină să facă ce-i cerea. Poate singurătatea, starea sufletească după pierderea tatălui, ura față de mamă şi lipsa de bani ar fi elemente de natură s-o convingă, eu gîndul că va scăpa din proasta situație prin care trecea. Totuşi...

Se gîndi la o altă ipoteză. Dacă ar folosi-o pe Silvia ca să cunoască şi alte colege ae-ale ei, dintre care una ar putea fi cîştigată mai uşor ? Sau să cunoască o altă asistentă fără ajutorul Silviei...

Toate cereau timp. Timp. Ştia că nu este presat, dar simțea că nu poate s-o mai lungească mult. Trăia cu convingerea că de cîte ori a; fost în situația să aleagă, prima hotărîre i-a fost mai favorabilă. Şi prima hotărîre, tot după gîndirea lui, nu se lua oricum, în încercarea de a alege.

G îndurile se întoarseră tot la Silvia. Era cea mai apropiată de sursa informațiilor ce-1 interesau. Mama, mama ei, tot timpul nemulțumită, conflictul dintre ele, care, probabil, se adînceşte, i-ar putea favoriza reuşita. Dar dacă Silvia, în memoria tatălui atît de iubit, îşi respectă şi îşi îndrăgeşte mama, căutînd o compensație pentru pierderea suferită '?

în clipa aceea, o idee îi străfulgeră mintea. „Dată fiind marea dragoste a Silviei pentru tatăl dispărut, ce-ar fi să folosesc metoda «şantajului sentimental» ? Metodă, de asemenea, *recomandată de «profesor».“*

în dimineața zilei de marți, Silvia nu putu sta prea mult ia *mormîniu]* tatălui ei de la cimitirul militar Ghen- cea. Plînse, împrospătă florile, dar ce putea face mai mult ? Pămîntul e pămînt, piatra e piatră, iar ființa dragă ei era îngropată acolo unde nu mai putea fi văzută. Cugetă, retrăi cîteva din momentele petrecute cu tatăl ei, se reculese şi, cercetînd încă o dată curățenia mormîntului, dădu să plece. Trei paşi, o privire înapoi, încă unul. altă privire şi aşa pînă la colțul aleii, unde un mormînt al unui copil de opt ani, cu statuie îmbrăcată în sticlă şi un epitaf făcut de colegi, o impresionau de fiecare dată. Se opri, începu să plîngă şi simți dorința să-i aşeze o floare lingă tab'a metalică în care era încrustat gîndul colegilor de clasă. Nu mai avea. Se gîndi să ia de la tatăl ei dar, îşi zise ea. nu se cade. nu e bine. începu să plîngă. „O lacrimă, o lacrimă pentru vîrsta lui poate însemna mai mult decît o floare, gindi ea. Floarea piere dar lacrima rămîne, nevăzută de altcineva, dar simțită de mine.“ Reciti epitaful de o înduioşătoare gingăşie şi părăsi cimitirul. Pînă la stația tramvaiului nu ştia. nu-şi putea limpezi mintea — la cine ia fost ? la tatăl ei sau la copilul, frățior îi putea fi, pe care-1 întîlnea întruchipat în piatră de cîte ori venea la cimitir.

si earenu^ S-Ul Ce V*răs.ese *ntr-o oarecare măsură si earenu-i displăcea ca fizic şi ca profesie, o aştepta acolo unde 11 spusese. Cu un buchet discret de flori. Gestul conta Şi mai conta ceva. Inima ei, care nu se dăruise nimănui pînă atunci, nici unuia dintre doctorii, asistențS care

m

i-o câuluu. Nici unuia dintre cunoscuții pe care-i intiln;s<
Inima ei, inima fetei cu mamă dar fără tată, se împietrise. Jumătate la unul, jumătate la celălalt ? Nu'! Trei sferturi la tată, un sfert la mamă ' Sau, dimpotrivă. Nici ea nu şi ia cui şi cît aparținea.

Nopți de-a rândul, multe nopți îşi pierduse Silvia să afle, să stabilească la care a ținut mai mult ; la teta sau la mama ? Moartea tatălui, doar moartea a fost hotărîtoair Da, tata, tatăl ei i-a fost mai apropiat, prieten mai bun. Dar nu mai este ! Mai avea pe mama sa. Pe mama ! Plăcută la înfățişare, dar urîtă, schilodită moral ! Vroia s-o iubească dar nu putea. Vroia s-o urască dar nu putea ■ Vroia... Ce vroia ? Nici ea nu mai ştia. Poate doar atît : o prietenă, un prieten, o femeie, sau un bărbat, o inimă, un suflet, o umbră a acestor idoli care s-o scoată din impasul în care i se părea că se aflã. Un om, un bărbat, tînăr sau mai vîrstnic, care să-i ofere minimum de confort, minimum de ajutor pentru mama ei. pentru care ea, Silvia, se simțea de-aeum responsabilă.

Insuccesul la examen, pierderea ființei ădoi’ate o făcură să privească cu neîncredere viața, tot ce întâlnea şi vedea : îşi iubea doar meseria în care găsea o sclipire de mulțumire şi în rest — noapte, vise urile şi feți frumoşi schilodiți. Atît. Atît vedea ziua şi visa noaptea. Atît visa noaptea si gîndea ziua. „Dar, constată ea, parcă încep să se mai rărească aceste coşmaruri. Unele mi se par îndepărtate, altei* sânt doar amintiri. Viața este totuşi..."

în acest tumult de gînduri, de dorinți, de speranțe se întîlni cu Silvia. Cu inima ei grea, presimțea că n-o să-l mai vadă ; şi totuşi se întâlniră. Marți dimineața, la orele unsprezece... Amîndoi tineri, deopotrivă de gânditori şi de amabili, unul față de altul...

Intrară în Ci.şroigiu. După ce-i *dădu florile,* **sărutîndli-i** mina, o invită la o plimbare cu barca, pe care ea nu o refuză. Ei conducea şi se opriră intr-un colț. mai bine zis într-

o buclă a lacului, prea puțin căutată de alte bărci.

— Eşti supărată. Silvia V

— Nu, poate sini încă sub impresia vizitei la cimitir. Ştii, acolo, intr-o încrucişare dc alei... Şi-i povesti tot ce ştia şi simțea pentru copilul de opt ani.

O asculta atent, respectuos, iar la urmă se arătă deosebit dc impresionat, subliniindu-i. în cuvinte bine alese, sensibilitatea, gingăşia sufletului ei. Apoi, vrînd parcă s-o scoată din gîndurile sumbre, o întrebă :

— Ți-aminteşti că vroiam să-ți spun ceva în mod deosebit ?

Silvia se uită atent la el şi. după cîteva clipe dc gîndire, răspunse :

— Da, mi-amintesc. Vroiai să-mi spui ceva deosebit. Nu cred, nu pot să crecl că-mi ceri ceva, mai ales ceva care să-mi displacă... Eşti sau. piuă acum cel puțin, ai fost aşa cum cred eu că trebuie să fie tinerii din zilele noastre. îți fac o mărturisire : cu mine, care pînă de cu- rînd uram ziua, doream noaptea, blestemam viața şi mă gîndeam la moarte, acum se petrece ceva... Simt că-mi revin, încep să gîndese altfel. Nu ştiu precis de ce ! Poate aşa e normal să fie. Amintirea tatălui căpătă alte dimensiuni, mă îndeamnă să fiu mai tare, să întrezăresc şi ceea ce este şi poate fi frumos in viață. Sau, poate şi atitudinea mamei care, datorită ție, se poartă altfel cu mine. E greu de precizat... Oricum, îți sînt îndatorată...

Ei tăcea. Se putea presupune că ea, fata din celălalt capăt ai bărcii, aştepta un răspuns. El continua să tacă şi s-o privească. îi privea picioarele, în primul rînd. Drepte, pline, frumoase. îi examina şoldurile. Potrivite pentru vîrsta ei. Ridică privirea mai sus, la bust. „Da, îşi spuse el, sini de fată, mici, ca para în pîrg, dar buni pentru ceea ce vreau eu.“ Nu-i răspunse nimic. începu să vîslească
Drivmd cu atenție în jur. Opri in mijlocul lacului, neavînd pe

nimeni în apropiere.

— Uite ce e, Silvia. Vreau să discutăm o chestiune foarte serioasă.

Ridică ramele în barcă şi o privi insistent. Silvia arăta oarecum nedumerită, dar neîngrijorată. Părea mai mult curioasă.

-— Eşti în stare să suporți un şoc ? Un şoc puternic, de mulți, foarte mulți megavolți ?

-— Nu înțeleg, nu-mi dau seama şi nu realizez comparația. Ştii că am trăit clipe grele, comparabil, dacă vrei cu volți —■ sute, mii sau milioane, poate şi miliarde.

— Ştiu eu, Silvia ? S-ar putea să fie mai tare. L-ai suporta ?

încercând să gîndească, fata privi' lărgimea lacului, copacii ce-1 înconjurau, lungimea bărcii şi-apoi ramele urcate în barcă, semn că stau pe loc. Abia acum se uită la cel ce ținea încă xnîinile pe mînerele ramelor. Nu-i înțelese privirea şi nici nu se străduia să i-o descifreze. Căută un refugiu de limpezire a minții spre mal, intr-un copac, într-un om...

•— Aş vrea să priveşti la mine. Silvia, zădărnici partenerul de barcă încercarea fetei de a se smulge scmdurilor ce o țineau pe apă.

— Silviule, am fost încercată de multe valuri, mai mari, mai mici, de vânturi puternice şi aprige ; am fost pînă de curînd în voia lor, acum însă **încep** să lupt şi am senzația că reuşesc să mă țin dreaptă... Aş **vrea** să-ți spun că din partea ta aştept o adiere, dacă vrdl o furtună de primăvară, oricum ceva care să mă învioreze, să-mă bucure. Sînt...

— ***Regret, Silvia!*** *Adică. deocamdată* ***m*** pof spune ceva" precis.' S-ar putea, dimpotrivă, să nu regret, să .mă bucur şi eu şi tu. Totul depinde de tine, Aş vrea să mâ Înțelegi, să mă aprobi, să mă ajuți. Pentru mine şi pentru tine. Dacă nu vom reuşi, vina nu va fi a mea.

■— Eşti mult, puțin, foarte mult sau foarte puțin enigmatic, ca să folosesc o expresie de-a ta, pentru capacitatea mea de a gîndi în aceste clipe. Privesc lacul, oamenii de pe mal, copiii care abia aşteaptă să ne ja locul, mi-e greu — re- ,cunosc — să mă concentrez.

— Ascultă, Silvia. Mi-ai ascuns sau aî neglijat să-mi ¡spui că tatăl tău a fost ofițer ?

Fără să încerce să înțeleagă sensul întrebării, fata răspunse dezinvolt :

— Nici vorbă ; nu m-ai întrebat şi nu ți-am spus. Da, a fost ofițer, ofițer inginer... doctor inginer...

Silvia simțea o bucurie deosebită să vorbească despre tatăl ei. Nu prea avusese cu cine, nici cum să amintească prietenilor, cunoscuților, cum îl vedea, cum îl aprecia şi rit îl dorea pe bunul ei tată. Silviu adusese vorba despre tatăl ei. E adevărat, în seara aceea, în „Parcul Herăstrău”, nu-i vorbise despre el prea mult. Insistase doar asupra bolii de care suferise. Ar fi fost în stare să-i facă up portret cum nici în marmura cea mai albă şi mai scumpă nu putea fi imortalizată o memorie, o imagine, un chip ca al celui *ce* i-a fost tată şi prieten, prieten şi tată. Dorea, simțea nevoia, bucuria să-i spimă acestui tînăr cine a fost tatăl ei ca om, ca ofițer, ca inginer, ca „simplu decor care citeşte necontenit“ — cum îl denumise mama — imposibil de comparat cu toți tații, soții, oamenii pe care ea îi cunoscuse pînă la acea vîrstă...

— Mă întrebi de tata ? Nu dramatizez şi nici nu exagerez : a fost un om cum puțini sînt pe lume. Un om de un fel deosebit, după mintea şi inima mea, de care nu te poți despărți chiar dacă zace în pămîntul acesta cînd cald, dnd rece. Pămîntul ce-1 acoperă e tot, timpul cald, ba fier

binte, aşa cum ii era inima, cum îi era felul. N-aş vrea să mă crezi o exaltată, dai’ părinte corect, iubitor, dăruitor ca tatăl meu nu cred că mai există. De aceea îi duc dorul, îi simt lipsa aşa cum... Mă destăinui din nou ţie şi-ţi mai spun că poate din cauza acestei dragoste pentru el nu mă împac cu mama, nu am prieteni, nu am linişte...

îşi desprinse privirea din pletele unei sălcii şi-şi căută prietenul. îl văzu posomorit şi nu înţelegea de ce. îi vorbise doar despre 'tatăl ei. El o întrebase !

— Te-am indispus cu amintirile, cu gîndurile şi frământările mele, Silviule ?

Nu-i răspunse imediat. înţelese situaţia şi nu ştia cum să facă. Să-i dea lovitura de graţie acum sau s-o amine ? Nu prevăzuse, nu-şi închipuia că între o fată şi tatăl ei poate fi o aşa mare legătură şi dincolo de moarte. Dacă şi-ar expune planul, ar risca. Fata. în virtutea sentimentelor pentru părintele transfigurat în sfînt, împrospătate acum de răspunsul la întrebarea lui, ar fi în stare de un act necugetat. Căută un subterfugiu.

— Nu, Silvia. Nu ştiu ce să-ţi spun. Sini, pur şi simplu mişcat de cele auzite. Mă simt, trebuie să recunosc, spre ruşinea mea, pus în încurcătură. Spre deosebire de tine, eu nu am nici mamă, nici tată. Ea a murit cînd m-a născut, tatăl... da, şi el a murit ceva mai tîrziu. N-am avut cum să le simt căldura despre care vorbeşti tu. Şi cît de înălţătoare, cît de sfintă este această căldură. Te admir şi chiar te invidiez pentru sentimentele tale.

— Nici mamă, nici tată ? nu se putu abţine să nu exclame .Silvia. Rămase puţin pe gînduri. E mai greu, mai dureros, cred eu, ca la mine. Nu vreau să te compătimesc. dar mă bucur că eşti atît de tare şi poţi privi viaţa altfel decît mine.

— Nu ştiu, s-ar putea să ai dreptate. în lipsa sentimentelor pentru părinţi, am simţit şi simt altele. Dar am

o rugăminte : să lăsăm, cel puțin pentru moment, subiectul. Ne mai plimbăm şi apoi tu ai programul la spital, eu cu treburile mele şi sper să ne mai revedem.

Readusă cam brusc la lumea reală, Silvia se uită imediat la ceas. Aproape *țipă :*

— Dacă nu ajung într-un sfert de oră la spital, pierd cantina !

— Ajungem, Silvia. Nu-ți face griji !

Vîsli din răsputeri către debarcader iar, la sfîrşitul sfertului de oră, Silvia intra pe poarta spitalului.

22

Cei doi tineri ofițeri de securitate petrecură aproape la fel şi, o parte, împreună, ziua de luni. împreună, dar fără nici un semn că se cunosc. Sublocotenenta îl „conduse“ de dimineață pe fotoreporter la gară şi se înapoie la hotel stînd pe recepție. La rîndul său, locotenentul-major părăsi hotelul din Ploieşti şi-i ținu urma aceluiaşi fotoreporter pînă la hotelul din Bucureşti. îl „conduseră“ apoi cu „schimbul“ pînă în cartierul Silviei, înapoi spre centru, asistară din diferite locuri la fotografierea de către acesta a hotelului „Intercontinental“, a „Muzeului Municipiului Bucureşti“, a altor cîteva clădiri monumentale. Luă masa la „Nord-Hotel“ şi se duse la „Dacia“.

La ordinul căpitanului, a rămas să-l supravegheze doar Năstase. Era aproape de miezul nopții eînd locotenentul-major raportă telefonic şefului său ce mai făcuse fotoreporterul între orele douăzecigiunu şi patruzeci de minute şi douăzecişidouă şi treizeci d< minute. Căpitanul

hotărî ca a doua zi de dimineaţă să-l ia in primire amîndoi —- Năstase şi Vlădeseu.

...Marţi, fotoreporterul îi „plimbă“ pe la „Casa Scînteii“, hotel ..Parc“, „Pavilionul Expoziţiei“, „Arcul de Triumf“, apoi la „Liceul Lazăr“ şi în Cişmigiu.

Aşa cum stabiliseră, Monica Vlădeseu merse pe urmele fetei, Năstase pe ale fotoreporterului. Se întîlniră în aceeaşi seară în staţia din faţa „Peco“-ului din apropierea Gării de Nord, Ştiau şi Năstase şi căpitanul Mihăiţă cine era fata Monica se documentase în aceeaşi zi la spital. Tocmai de aceea, cînd cei doi tineri intrară împreună, la acea oră tîrzie, în hotel, au rămas puţin surprinşi. Hotărîră să rămînă Monica acolo, iar Năstase să se ducă să raporteze şefului elementul nou apărut. Putea fi o simplă aventură, se gîndi el pe drum, dar avînd în vedere comportarea de pxnă atunci a fetei, apărea totuşi un semn de întrebare. Discuţia cu şeful nu dură mult şi Năstase se întoarse la „post“, alături de Monica.

*

Silvia rămase surprinsă văzîndu-şi prietenul aşteptmd-o şi în seara aceea, în staţia 'tramvaiului. Trecuse pe acolo intr-o doară, convinsă că nu-1 va întîlni. Crezuse că această cunoştinţă este ceva episodic. Un tînăr ce o plăcea, o respecta şi doar atât. Faptul că îl vedea din nou în drumul ei, mai ales că se întîlniseră de dimineaţă, o cam mira. îşi făcură loc în minte unele sentimente contradictorii. Ce să creadă ? N-a mai avut timp să-şi răspundă, că el îi ieşi înainte de cum o zări şi îi sărută mîna, apoi o luă de braţ şi porniră, ca de obicei, spre Calea Griviţei. Pe drum, după întrebări şi răspunsuri fără importanţă, el îi spuse ;

— Silvia, ţi-am spus azi-dimineaţă că am ceva de discutat cu tine. Ceva deosebit de serios. De aceea te-am aşteptat astă-seară.

— Intr-adevăr, de dimineaţă m-ai făcut curioasă. Şi ia

serviciu m-am gîndit la acest lucru. Mi-am reproşat că te-am abătut de la subiect, consumînd timpul cu gîndurile mele. vorbindu-ti despre tata...

— Mi-ai *spus, e adevărat, lucruri* frumoase, de o neasemuită simțire, care m-au emoționat. Dar acum îți cer şi eu ceva : să mă asculți ce vroiam să-ți spun. *Aş* prefera să n-o facem pe stradă, nici intr-un restaurant sau intr-un parc. Pur şi simplu în camera de hotel unde stau eu, garantîndu-ți cu telefon, cu sonerie, că nu ți se va întâmpla nimic. Trebuie, crede-mă, trebuie să-ți spun ceva deosebit de important în legătură cu tatăl tău. în maximum cincisprezece minute.

Silvia rămase, cum se spune, perplexă.

— Despre tatăl meu ? Dar ce ştii tu despre eî ?

— Dacă vrei să afli. mergi cu mine. Dacă nu, n-o sa afli. Am şi eu...

— Ce ai, Silviule ?

— Am un secret. Un secret care nu se poate spune pe stradă.

Făcură cîțiva paşi în tăcere, necăutîndu-se cu privirea nici unul, nici celălalt. Fata gîndea, gîndea şi el.. Se hotă- rîse pentru hotei, deşi nu prea îi convenea, temîndu-se că fata ar putea leşina, iar o asemenea scenă petrecută pe stradă, pe o bancă sau intr-un local i-ar dăuna şi mai mult,,

— Mă pui într-o situație deosebită, rupse ea tăcerea. N-am intrat în viața mea intr-un hotel cu un bărbat.

— Te cred, Silvia, dar este în interesul tău. în primul rînd, şi în al doilea, în al meu, de ce să nu recunosc.

— Nu înțeleg şi nu ştiu ce să cred. Vedeam în cunoştința noastră ceva firesc, normal, fără complicații şi acum, dintr-odată, îmi spui nişte lucruri care mă uimesc, Crezi că nu mi-e de ajuns cîte am pe capul meu ?

Ținînd-o încă de braț, o opri, o întoarse spre el şi-i şopti :

— Tocmai că ştiu, aş vrea să te ajut eu şi nu altul. Tocmai că te înțeleg, vreau să te menajez şi nu să te înspăimînt, cum ar proceda altul.

Tot mai nedumerită, fata întrebă :

— Care altul ? Cine se poate interesa de mine. ce importanță am eu ? Zău, Silviule, am senzația că te-ai schimbat, nu mai eşti cel pe care...

— Da, Silvia, nu sînt cel... dar să nu anticipăm. Ara să-ți povestesc totul ca între frați, ca între adevărați prieteni. Dar uite că am ajuns. Accepți invitația mea ? Repet, nu te aşteaptă nici un pericol, nu-ți voi face nici un rău. Sîntem doar noi.

Fata ezita încă. Privea intrarea in hotel, i se părea nu ca o intrare într-o casă de oameni, ci o deschizătură într-o peşteră fără ieşire...

— Nu putem amîna pe mîine ? Miine dimineață ne vedem intr-un parc, discutăm, îmi spui...

— Nu, Silvia. în eîteva zile eu trebuie să plec şi am nevoie de_ ajutorul tău. Un ajutor din care putem ieşi amm-doi în cîştig. Nu mă refer la amor, la dragoste ci la...

— La ce anume ?

— La împăcarea sufletelor noastre şi la o realizare materială care ne-ar fi de folos amîndurora.

— Mă afunzi tot mai mult în necunoscut, mă sperii chiar...

— Sfatul meu este să fim prieteni şi să ai încredere în mine. O strînse uşor de braț. încercând să-i insufle curaj, încredere, chiar căldură.

în cele din urmă, Silvia cedă. Urcară în camera „211“. El o invită să ia loc intr-unui din fotoliile comode, aşezate î» fața unei mesuțe joase, scoase dintr-un dulap o sticla de whisky, turnă în două păhărele cu picior, le puse pe

masă şi se aşeză şi el în celălalt fotoliu. întinse paharul spre cel al fetei şi-i ură :

— Spre binele şi fericirea ta, dacă vrei — a noastră 1

Tot mai ameţită de cele ce auzise, de alte gînduri decît cele cu care se obişnuise, Silvia puse mai mult mecanic mina pe pahar şi răspunse :

— Dacă-i aşa, fie cum spui. Gustă puţin aşa cum făcu şi prietenul ei şi puse paharul pe măsuţă.

— Uite ce e, Silvia. îţi cer permisiunea să fiu sincer şi deschis cu tine. Scuză-mă, te rog, o clipă.

Ridică veioza, examină lampa de tavan, pipăi măsuţa la care şedeau, marginile fotoliilor, călcă duşumeaua cu paşi mărunţi, se uită pe marginea patului, sub el. De fapt, un control al celor verificate minuţios cu patruzeci şi cinci de minute înainte.

Fata, mirată, îi urmărea mişcările.

— Nu vreau să fim auziţi de nimeni.

Ea nu înţelese despre ce e vorba şi tăcu.

— Ceea ce-ţi voi spune, reluă el discuţia începută, în timp ce se aşeza din nou pe fotoliu, sînt convins, te va durea. O să-ţi facă răni adinei, dar n-am de ales, n-am cum să te cruţ. Sînt obligat, deşi te admir şi te stimez, să fac ceva ce nu-mi convine. Dar, repet, n-am altă cale.

Fata îl privea tot mai curioasă. Pur şi simplu nu înţelegea nimic. Lăsînd impresia că n-a început cu ce trebuie sau poate aşa îşi făcuse planul, tînărul mai gustă puţin din pahar.

— Ai încredere în mine, cit de cit ? Mă refer la o fărimă de înţelegere şi încredere.

Ea îl privi atent, chiar insistent, dar nu putea pătrunde o anumită perdea aşezată pe ochii lui, pe care pînă atunci n-o zărise. Să-l mintă, să-i spună adevărul ? învinse încrederea în om.

' ~ De ce n-aş avea încredere, Silviule ! Ne cunoaştem, e adevărat, de puţin timp, dar m-ai ascultat, m-ai înţeles, cred eu, şi chiar m-ai ajutat. De ce n-aş avea încredere ?

— Uite ce e, Silvia. Eu vin din Occident. Dintr-o ţară pe care nu ţi-o pot numi deocamdată. Cu misiunea să te caut pe tine. Pe

tine, pentru că tatăl tău, ofițer-inginer, ne-a furnizat unele date despre armată, care ne interesau şi pentru care a primit recompense serioase. Sume în valută pe care le-a depus la o bancă din țara respectivă.

Văzînd-o că păleşte, se îngălbeneşte, temîndu-se să nu i se facă rău, amicul ei îi spuse :

— Mai ia o sorbitură din pahar, linişteşte-te şi as- cultă-mă mai departe. Te rog, fii tare.

Văzînd-o că nu schițează nici un gest, îi duse eî paharul la gură, din care ea luă o înghițitură. Se roşi puțin şi continuă să se uite năucă la cel din fața ei.

— Pentru serviciile aduse, tatăl tău mai are de primit cinci mii cinci sute, în bani româneşti, pe care nu a apucat să-i pună la bancă şi pe care am considerat că e bine să ți-i aducem ție.

Din nou fata se decoloră la față, părea că nu mai are aer suficient şi e pe cale să leşine. El îi aşeză iarăşi paharul la gură, şi o îmbie să guste. O luă de mînă şi-i frecă încheietura.

— Nu vreau să fiu călău, Silvia. Nu vreau să-ți fac nici un rău, dar trebuie să aduc ia îndeplinire ceea ce mi s-a încredințat. Crede-mă, sînt şi eu om, sînt tînăr, vreau să trăiesc aşa cum cred că şi tu vrei. Să fim realişti şi să vedem lucrurile aşa. cum sînt. Fii tare, fii rezonabilă, te rog, Silvia. Mi-ai devenit dragă şi nu vreau să-ți fac supărări. Crede-mă că vreau să fiu, în aceste clipe, aproape de inima, de sufletul tău.

Zbuciumul Silviei se accentuă. O minte învălmăşită^ *imaginea tatălui, fizică şi* morală, întinată de nişte lucruri pe care nu şi le putea închipui. Se vedea în imposibilitatea de a face asocieri, orice încercare de a întrezări în chipul tatălui un trădător o făcea să cr„eadă că sare cu picioarele pe mormîntul lui. Vedea, în mintea ei, urmele tocurilor de la pantofi *pe florile ce acopereau* mormîntul sfânt, dar care imediat se acopereau, deveneau netede iar florile se ridicau parcă mai vioaie pe pământul udat cu atîtea lacrimi.

Ar fi vrut să plîngă, dar nu putea. Ar fi vrut să țipe, dar nu era în stare. Simțea doar inima zbătîndu-i-se ca un porumbel

sălbatic închis într-o colivie. Ca prin ceață, zări un chip, Un chip de om. Un om care semăna cu Silviu, cu prietenul aşteptat, câştigat cu puțin timp în urmă. Un om, un prieten de la care spera ceva. De la care aştepta ceva frumos. în nici un caz, în nici un fel nu se aştepta de la el la altceva. Mai ales la lucrurile pe care le auzise...

Ceața începu să se destrame, inima să se liniştească. Şi dacă acest om, acest tînăr spune adevărul ? Crud, neaşteptat, crîncen, dureros ! Ce vină avea el ?

începînd să judece, să gîndească mai coerent, să-şi pună întrebări, să se confrunte cu realitatea, dureroasă, nespus de dureroasă, întrezări posibilitatea de a privi lucrurile, într-o altă lumină. „Dacă tatăl, strîmtorat băneşte, probabil, se va fi lăsat tentat de nişte bani pentru mama, pentru mine ? Dacă şi-a pus cariera, conştiința, viața în pericol pentru noi ? Dacă adevărata cauză a bolii şi a morții lui a fost tocmai această dublă existență a sa ? Dacă el vedea fericirea mea şi a mamei intr-un anumit fel ? Dacă... ? Dacă... ?“

Dar, în cele din urmă, mintea ei refuza asemenea gânduri. „Cine ? Tatăl meu să fi făcut asemenea lucruri ? Pentru bani ? Pentru bani ? Nu. Nu se poate.“ Şi iarăşi: „Să fi prevăzut moartea şi să se fi gîndit la viitorul meu şi

ai mamei ? Ce viitor, ce fel de viitor ?“ *se* revolta in adâncul inimii.

— Silvia, auzi ea un glas, mai mult sau mai puțin cu noscut. E târziu, trebuie să mergi acasă. E târziu, te rog revino-ți in fire şi fii cuminte. Eşti un om în toată puterea cuvântului şi trebuie să învingi asemenea greutăți. Nu-ți vreau decît binele. O să mai discutăm, o să vedem împreuna ce trebuie făcut...

*

Până atunci nemişcată, fata îşi frecă obrajii, tâmplele, capul, cu palmele umede şi reci, şi izbucni în plîns. Un plîns nervos, furtunos, imposibil de suportat. Dar tînăruî de lingă ea nu schiță nici un gest. Nu vroia să creadă că urmăreşte s-o cîştige cu gesturi de îndrăgostit sau de milos. Gîndea, rece, la planurile lui.

In sfîrşit, fata începu să se liniştească. îşi reveni aproape brusc din situația desperată în care fusese adusă.' Vedea chipul bărbatului din fața ei altfel decît pînă atunci. Era eu totul altul decît cel cunoscut prima dată. Avea alte dimensiuni, alte trăsături. Era cu totul schimbat, era un străin.

— Mai aveți să-mi spuneți ceva, domnule ?

— Nu, domnişoară, sosi prompt răspunsul, decît că trebuie să luați, plicul acesta cu bani care aparțin tatălui dumneavoastră. Şi cu asta sînt gata să vă conduc.

Geanta Silviei, gen sport, era pe măsuța de lingă uşă. Nicolae Priboi introduse plicul în poşetă, se apropie de fată, o ajută să se ridice şi-o conduse spre ieşire. Tot eî luă şi geanta, de care ea uitase, probabil, şi astfel ajunseră în stradă. Opri o maşină şi o duse pe Silvia pînă aproape 4e casă. Plăti taximetx-ul şi, încredmțmdu-i poşeta, îi spuse :

— Vreau să-ți rețin atenția asupra a două lucruri, domnişoară Spătaru. Dacă ții cit de cit la memoria tatălui şi ia viața dumitale, să nu discuți cu nimeni nimic. Daca-ți închipui că-mi poți face mie vreun rău, te înşeli. Ultima problemă **; le aştept mîine la orele douăsprezece în Cişmi**giu, în **rotonda cu statui. Mai avem de discutat tot în**

interesul **duffiitale şi pentru neîntinarea unei memorii, La** revedere !

Nieolae Priboi privi într-o parte şi alta a străzii, nu văzu nimic suspect şi se îndreptă grăbit spre intersecția unde oprea tramvaiul.

n

In dimineața zilei următoare, la orele şase. în urma apelului telefonic al lui Năstase, Monica Vlădeseu trecu doar culoarul şi intră în camera acestuia, de la hotel „Dacia“, unde se găsea şi căpitanul Mihăiță.

— Tineri, tovarăşe căpitan, spuse Năstase continuând parcă o discuție întreruptă. El o fi avînd ceva bani iar ea dornică de aventură — au ajuns aici...

— Părerea dumneavoastră, tovarăşe locotenent-m ajor. interveni sublocotenenta Vlădeseu. A mea e alta.

■ — Spune-o Monica, se auzi vocea şefului.

— Fata, adică Silvia Spătaru, nu-i dintr-alea î

— Eşti convinsă ? Ştii destul de bine că unele fete. cînd cunosc un băiat cu bani, un străin...

— De unde ştiți dumneavoastră că are bani ?

— Are, tovarăşă, şi nu puțini. Să fii fotoreporter la o revistă de mare tiraj din Occident nu e o bagatelă,

— Da, asta aşa e, mai ales că fata...

Monica se opri şi-şi şterse fruntea cu mina stingă; era stîngace, r

Căpitanul îşi lăsă subordonații să-şi exprime părerile fără să-i întrerupă şi, ca şi cînd s-ar fi gîndit în altă parte, întrebă :

— De la Vladimir, nici o veste ?

— Nu, tovarăşe căpitan.

— înseamnă că fata stă acasă.

— Lucrează în tura de după-amiază...

— Da, ştiu, dar parcă vroiai să mai spui ceva despre ea, Monica.

— Nu vreau să merg prea departe cu gîndurile, însă din informațiile ce ie am şi pe care vi le-am raportat, fata, Silvia, este cam strîmtorată băneşte. Am în vedere şi pe mama ei, despre care am aflat că are o pensie mică şi pretenții mari.

— Deci, vii la vorba mea, tovarăşă Vlădescu.

Monica tăcu.

— Tovarăşe căpitan, dați-mi voie să intru eu în legătură cu asistenta şi vă asigur că, în cel mai scurt timp, ne lămurim cum stau lucrurile. Individul nici n-o să bănuiască.

— Vă bazați pe trecerea pe care o aveți la sexul slab ? nu se putu abține să nu-1 înțepe Monica.

— Verificată de practică, colega.

— Nu vă contrazic, dar să ştiți că o femeie mai repede află ce poartă în suflet un bărbat, decît un bărbat de la o femeie.

Căpitanul Mihăiță nu părea prea încîntat de cele ce auzea. Dar, cum ii era obiceiul, nu-şi arăta în nici un fel gîndurile. Dimpotrivă, zîmbea. Privea cînd pe unul, cînd pe celălalt. In sinea lui, totul era clar, hotărît.

— Potoliți-vă, măi copii. Nu modificăm nimic, cel puțin deocamdată. Năstase, rămîi pe loc. Monica, la ora zece, îl schimbi pe Vladimir. Dacă fata ajunge la spital, îa începerea programului...

Urmară o serie de indicații pentru sublocotenentă, unele precizări pentru Năstase, căruia-i dublă posibilitatea de urmărire a fotoreporterului străin.

După plecarea şefului, Monica izbucni :

— E clar. tovarăşe colaborator ? Ne vedem la ..Cina“, la „Ambasador“ sau unde vreți dumneavoastră...

Privind-o prietenos, Năstase răspunse :

— Ne vedem... unde vor dumnealor, Monica !

Fotoreporterul părăsi hotelul pe la nouă plimbindu-şi

„coada dublă" prin multe locuri. Luă, între altele, o gustare la braseria „Intercontinental“, unde Năstase avu posibilitatea să-l examineze mai atent. La un moment dat avu impresia că unele trăsături ale celui suspectat se apropie de ale celui din fotografie. Aveau parcă acelaşi „aer“... N-apucă să-.şi termine gîndul cînd observă că individului îi lipseşte inelarul mîinii stingi. Era un indiciu nou, care putea confirma sau infirma impresia ce şi-o făcuse cu cîteva minute înainte. Se uită înspre uşă, unde îl zări pe locotenentul Gheorghiu. Se sculă de la masă, făcu un semn cu ochiul colegului său. şi se duse la un telefon apropiat, ştiut de el. Raportă căpitanului şi rămase lingă telefon. Nu trecură cincisprezece minute cînd primi răspunsul : Nicoiae Priboi nu avea nici un deget lipsă la mîna stingă.

înapoindu-se la masa lui. îşi reaminti de rezultatul „vizionărilor“. Răspunsuri incerte, de felul : „Parcă de statură... dar la față nu seamănă“ ; „Aduce, dar nu cred că este el“ ; „Este şi nu este“.

...De la „Inter“, Priboi făcu un mic ocol, se controlă mereu şi, în cele din urmă, intră în Cişmigiu. Se plimbă pe cîteva alei. făcu vreo două-trei fotografii şi se apropie de rotonda cu statui. Trecu pe lingă ea, apoi intra pe aleea din marginea grădinii, alăturată străzii. Văzu. din loc în loc, bănci încadrate în tufişuri, aşezate cu spatele spre stradă. Cea de lîngă rotondă nu era ocupată. îşi puse pe ea scurta de fîş şi o sacoşă din plastic cu reclama florăriei „Codlea“. Fără să scape banca din ochi. intră în rotondă şi începu să fotografieze busturile din unghiuri diferite...

La cîteva minute după ora douăsprezece. Silvia Spălam îşi făcu apariția la o intrare? în rotondă. I se citea pe față zbuciumul din suflet, noaptea albă petrecută în plin- set. Se chinuise să-şi amintească măcar un gest al tatălui. în timp ce era în viață, care să-i trădeze o preocupare reprobabilă. Simțea că-1 urăşte pe tînărul ce-i adusese o asemenea veste, blestema clipa în egre îl cunoscuse, dar ajunse să nu mai aibă argumente pentru a contesta afirmațiile lui, gîndindu-se

la grija cu care o pregătise înainte de a-i da vestea aceea monstruoasă...

Pînă în momentul intrării în grădină nu fu în stare să ia o hotărâre. Nu-i putea intra în cap că este posibil ca, în lumea aceasta, unii părinți să facă ceea. ce se spunea despre tatăl ei sau că unii copii trebuie să plătească pentru greşelile lor. Nu înțelegea de ce ea, chinuită de marnă, mai trebuie să fie chinuită şi de tată, după moartea iui... N-a numărat banii „cuveniți“ tatălui, nici nu s-a uitat la ei. Erau în plic, acolo în geantă, unde fuseseră puşi. ' O geantă care o frigea, pe care ar fi vrut să o arunce undeva...

Priboi o zări pe Silvia şi, dintr-o privire, îşi dădu seama cit se schimbase în noaptea aceea. Se făcu că n-o vede şi se îndreptă spre banca pe care-şi lăsase lucrurile.

Gestul ca atare o înfurie şi mai mult pe Silvia. Se hotărî într-o clipă să înainteze direct, ferm, spre banca unde se aşezase tînărul. Priboi simți o transpirație rece.
Voluntariatul fetei putea fi un semn că este „însoțită“ Din lecțiile primite, reținuse că UQ individ asigurat în j,spate“ merge direct spre locul fixat, nu se uită nici în stînga, nici în dreapta. O văzu pe Silvia că se apropie, se opreşte în fața băncii şi îi spune aproape pe nerăsuflate :

— Uite ce e, domnule Nestor ! Ți-am adus banii înapoi şi te rog să nu pătezi memoria tatălui meu. Am ținut şi țin la el mai mult decît la orice pe lumea asta. Nu te uita în stînga şi în dreapta că n-am spus nimănui nimic; Ți-o spun dumitale : ia-ți banii şi lasă-mă pe mine cu necazurile mele.

Fata dădu să plece după ce aruncă plicul pe scurta de fîş. El o prinse însă de mînă, o smuci şi o aşeză aproape forțat pe bancă.

— Fii cuminte, domnişoară, şi ascultă ; abia acum începe jocul între noi. Refuzi banii ? Foarte bine. îi voi cheltui , eu ! Asta nu Eire importanță. Mai important mi se pare însă faptul că nu mîine, ci poimîine, îți garantez, cum mă vezi şi cum te văd, memoria tatălui dumitale va apare în toate ziarele româneşti nu aşa cum o ştii dumneata, ci aşa cum o

ştiu eu. Va fi demascat postmortem ca un trădător de patrie, ca un om care şi-a -vîndut țara, secretele ce le deținea ca militar pentru cîțiva „arginți“, ca să trăiască nevastă-sa şi fiică-sa într-un puf mai cald decît cel pe eare-1 putea oferi ca simplu ofițer al armatei române

— Nu vorbi aşa de tata ! Te rog, nu vorbi de tata. de tatăl meu. Tăticul meu n-a făcut aşa ceva ! Eşti...

— N-a făcut ? Uite, domnişoară, îți ofer cîteva date furnizate de el: Regimentul 89 infanterie se găseşte în localitatea...

— Nu mă interesează, nu vreau să ştiu, nu vreau să aud, izbucni speriată Silvia, Sint minciuni, numai minciuni. tatăl meu..:

— Tatăl dumitale ne-a dat şi alte. informații, chiar despre fabrici de armament, de muniții, de...

Silvia începu să plîngă în hohote. Nu era nimeni în apropiere. Priboi o luă pe după umeri şi încercă să o calmeze. Ea se feri de atingerea lui.

— Silvia, linişteşte-te. N-am vrut şi, aşa cum ți-am mai spus, nu vreau să fiu rău cu tine. Mai ales cu tine. Eşti o ființă deosebită, eşti...

— De tata, de tatăl meu, încercă ea să spună ceva printre sughițuri, ceva care însă o înecă în plîns.

— Nu, nu, Silvia, nu vreau să te supăr ; tatăl tău a făcut ce-a făcut. Dacă ții la memoria lui şi vrei să-l fereşti de ruşine trebuie să faci ce ți se cere. Nu eu îți cer. ci acei care m-au trimis aici.

Cu privirea ațintită în bordura de verdeață a aleii, eare-i amintea mormântul atît de des căutat, nu răspunse nimic. Se uita fix la bordură, fără să mai poată deosebi la un moment dat dacă e piatră sau asfalt, dacă e pămînt sau sticlă, dacă e viață sau moarte. Privirea îi era, ca şi sufletul, neagră.

Priboi îi prinse bărbia cu mina. îi ridică fața în sus, o privi în ochi şi îi spuse :

— Silvia, îndrăznesc să-ți mai zic pe numele ce mi-a devenii drag, viața nu este aşa de neagră cum o vedem

uneori, morții nu sini aşa de sfinți cum îi credem noi. firul ce-1 urmăm fiecare pe acest pămînt nu este aşa de lung cum îl întrezărim. Ascultă-mă, repet — pentru a cita oară ? — nu-ți vreau răul. Nu vreau să suferi. Mi-eşti dragă, mi-ai devenit în aceste zile de cînd ne cunoaştem. Tatăl tău a făcut nişte greşeli. Tu eşti singurul lui copil şi, dacă vrei să-i ierți păcatele, să-i păstrezi memoria curată, trebuie să faci *ceva. Ceva. poate. împoțrivs* voinței *Ude, ceva* care însă îți poate face bine. .

Fata făcu o mişcare, ca o tresărire în somn cu vise urîte. încercă să-l vadă pe cel ce-1 privise altfel pînă atunci, dar nu reuşi. Aspiră cu nesaț aerul curat al grădinii ca pe o boare, un gînd...

— *Nu ştiu, domnule Nestvr, ce■ vreți ce urmăriți.* Pentru memoria tatălui meu însă... dar lăsați-mă... sînt sleită, mi-e inima grea...

Priboi aşteptă să se mai liniştească. O prinse apoi din nou pe după umăr, constatând că fata nu mai opune aceeaşi rezistență.

— Nu, Silvia, nimic din ceea ce nu poți face. Dimpotrivă, ce-ți cerem poți face, este un fleac.

Fata încercă din nou să-l privească, pareă-şi aminti de vocea dinții, dar nu reuşi să pătrundă prin întunericul ce-i stăpînea sufletul: Cu eforturi găsi. în cele din urmă, tăria să întrebe :

— Ce am de făcut. Sil.... domnule Nestor ? Ce trebuie să fac ?

Prompt, fără o clipă de ezitare. ..prietenul“ îi răspunse :

— Nimic altceva, docil ceea ce a făcut şi tatăl tău, dar intr-un fel aparte, cu alte mijloace, care te vor feri de orice risc. Să-ți explic dat fiind mediul în care lucrezi, poți afla şi, deci, ne poți transmite anumite informații despre armată. Nimic mai mult. Şi uite. Silvia, în afară de suma cuvenită tatălui tău. pentru fiecare informație mai primeşti cite două mii de lei. în plus, scuză-mă că te împiedic să vorbeşti, cînd vrei te luăm în străinătate şi dacă mă accepți... pentru totdeauna...

Să fi fost în cea mai frumoasă zi a ei, pe cea mai însorită plajă şi nimeni n-ar fi putut să spună precis cum arăta Silvia Spătaru în clipa aceea. Cu atît mai puțin s-ar fi putut spune ceva despre sufletul ei.,.

In intenția de a nu o lăsa să glndească prea mult. Priboi continuă :

— Totul este foarte simplu, nimeni nu te va bănui sau suspecta. Ca să te convingi...

■— Vă dați seama ce-mi cereți ?

Făcîndu-se că nu bagă de seamă întreruperea şi controlînd mereu împrejurimile, Priboi continuă :

— Terenul şi tehnica sini pregătite. Două lucruri îți cer : primul, poate ştii, poate nu, tatăl tău a conceput un tip nou de rachetă, şi a lucrat chiar la ea, denumită „Menumorut“. Ne interesează cum stau lucrurile, in ce fază se află, dacă s-a experimentat şi ce rezultate s-au obținut. Posibilități să afli acest lucru ai : fie maiorul care vine în vizită la voi, şi care, probabil, a fost coleg cu tatăl tău, fie de la bolnavi din spital, care lucrează acolo unde lucra ca cercetător tatăl dumitaie. Al doilea — alte informații despre armată, pe care le poți afla de la bolnavii ce ți-au cerut să-i vizitezi în concediu. Cu câteva întrebări meşteşugite, scoți de la ei ce ne interesează. Şi, ca să nu-ți încarci memoria şi... conştiința că mi-ai transmis cu vocea ta astfel de date, folosim un micromagnetofon.

Se opri şi aşteptă un gest, un semn din partea fetei. Ea îl întrebă cu o voce pierdută :

— Nu-mi dați puțin timp de gîndire, o zi. două ? Credeți că...

Era greu de precizat în momentul acela ce se petrecea în sufletul unuia sau altuia. Pentru că şi ea dar şi el tremurau. Ea pentru cele auzite, el pentru cele spuse.

Silvia părea sfîrşită, dar în cele din urmă îndrăzni :

— Şi dacă refuz sau anunț miliția ?

— Vreau să te încredințez că m-am gînclit şi la una şi la alta. Refuzul ştii ce înseamnă. Apoi, cu o voce mai domoală şi mai aproape de urechea ei, continuă : înee- pînd din *acest moment voi şti tot ce* vorbeşti, cu mama, cu vecinii, eu cei din spital, pe stradă, în tramvai. Avem, domnişoară, o tehnică foarte avansată. Dealtfel, o să te convingi. Şi, te avertizez ! Nu încerca să vorbeşti cu securiştii sau milițienii pentru că aflu în cîteva minute şi dispar. Dar vei dispare şi dumneata ca ființă iar păcatele tatălui, date publicității,’ vor fi o piatră monstruoasă^ pe mormântul dumitale. Ți-am spus asta ca să ştii, iar dacă ții cit de puțin la memoria părintelui dispărut, fă

cum te sfătuiesc eu...

Silvia tăcea. Simțea inima bătîndu-i în gît. Simțea că nu mai are aer, deşi în jur erau tone de oxigen. Aştepta.
Ce mai aştepta ?

— Ca să te convingi că nu glumesc şi nici nu te amăgesc, uite, în sacoşa aceea de plastic este un sutien reglabil după măsura sinilor. în cupe este instalat un magnetofon. La mijloc, unde se întâlnesc cupele, este un microfon prevăzut cu un buton. Cînd îl apeşi de sus în jos, se pune în funcțiune aparatul, iar cînd se apasă de jos în sus, se opreşte. Banda are o durată de treizeci de minute. Este un lucru foarte ingenios conceput, care fereşte, şi apără, în acelaşi timp, de bănuieli.

Privi din nou cercetător în jur, luă sacoşa din care scoase sutienul şi-l despachetă în spațiul dintre ei. Văzînd că fata îl urmăreşte cu coada ochiului, semn că şi pînă atunci fusese atentă, îi arătă butonul şi modul. cum trebuie acționat într-un sens şi în celălalt. îl împachetă şi aşeză sacoşa la loc pe bancă.

Reveni apoi din nou la ceea ce îl interesa.

— Maiorul care ştiu că vine pe la dumneata, acasă, lucrează acolo unde a lucrat şi tatăl dumitale ?

— Ştiu că... adică ştiu că venea des pe la tata, discutau mult... dar nu ştiu despre ce. Este un om care i-a fost foarte apropiat tatălui meu...

— înseamnă că era o legătură nu numai afectivă ci şi profesională. De la el. în primul rînd. trebuie să scoatem ce ne interesează.

— Dar...

'— Nici un dar ! Dacă eşti conştientă de urmări., vei face cum ți se spune. Fără alte vorbe. Cu bolnavii din rezerva şapte vei proceda astfel...

Pe scurt. îi recomandă să-i invite pe rînd, in fiecare zi cîte unul, şi să-i lase să vorbească, ea aşezîndu-se cu pieptul către gura lor. îi sugeră pentru după-amiaza aceea să-l asculte pe aviator şi, prin întrebări nevinovate, îi dădu şi exemple, să obțină denumirea unității şi a .localității unde se află, informații despre tipuri de avioane, cefei de armament au la bord, cîte avioane sînt pe aerodrom, numărul piloților...

— îmi vorbiți ca şi cînd aş fi acceptat să fac ce-mi cereți...

— Vreau să te cred o ființă rezonabilă, domnişoară. Ceea ce ți-am spus mai înainte nu sînt vorbe goale. Spre convingere, interesează-te la Institutul medico-legal şi vei afla că acum optsprezece zile, o fată, pe nume Mariana Viroiu, în vîrstă de douăzeci şi nouă de ani, a fost găsită moartă la marginea şoselei care duce spre Tîrgovişte. Lucra într-un minister, ’ s-au cheltuit mulți bani cu ea, a primit cadouri costisitoare, şi cînd i s-a cerut să spună anumite lucruri, a refuzat. A fost oprită în momentul cînd vroia să anunțe miliția şi a fost găsită acolo unde ți-am spus. Este numai un exemplu. Şi nu avea situația dumitale. Gîndeşte-te bine ! încă o dată îți reamintesc de tatăl dumitale, chiar şi de... rnama... Şi de viața dumitale.

Cu ochii în lacrimi, Silvia rosti.ca pentru sine : ,,

— Am de ales ?

Priboi o auzi, deşi rostise încet aceste trei cuvinte; şi-i spuse i

— Eu cred că nu. Şi nu uita. auzi ea glastJl acela străin : din acest moment voi şti tot ce faci, pe unde umbli, cu cine şi ce discuți. Tot timpul vei fi supravegheată. Chiar şi în spital. Dacă vei fi cuminte, înțelegă**toare** *wline* seară, la ieşirea din

serviciu, ne vedem în stația tramvaiului din fața ‚Peco“-ului, unde schimbăm sacoşele, în cealaltă va fi un alt sutien, şi în citeva minute îți spun ce mă interesează de la următorul, pe caie dum neata îl stabileşti. La revedere !

Silvia. împietrită de cele ce-i auziseră urechile, plivea în urma tînărului ce se îndepărta agale, liniştit, iăiâ să întoarcă capul. Nu simțea nevoia, nici puterea să Iaca vreo mişcare. Abia după ce el dispăru după colțu aleii, se uită în jur. Nimeni ! Nimeni în apropiere, nimeni lingă ea. Simțea doar ca pe nişte ființe hidoase prezența sacoşei şi a poşetei în care i se pusese din nou plicul cu bani.

21

Nicolae Priboi, amabilul Silviu Nestor, fotoreporterul interesat de imagini frumoase din țara noastră, plecă de lingă Silvia Spătaru cu incertitudini. Avea totuşi convingerea că a procedat aşa cum trebuie. A speriat-o destul ea să nu încerce să facă vreo gafă. „Poate doar să se sinucidă !“ — îşi reaminti el un gînd cc-i trecuse prin minte în timp ce o amenința. „Treaba ei ! Am să caut alta." Dar dacă lasă scris... Şi-apoi sutienul cu aparatul...

Se agăță de ideea cu tatăl fetei. „Este atuul meu principal în reuşita acțiunii.'[4] în ultimă instanță, va apela la persoana indicată de Ion Bătrînu.

Cu aceste gînduri se plimba pe o alee; clin preajma locului unde o lăsase pe Silvia. Ascuns de privirile fetei, de fapt ea nici nu-1 căuta, o văzu plecînd spre ieşirea din parc. Avea în mină şi geanta şi sacoşa. După mersul ei, înțelese că sorții înclină in favoarea lui. Nu observă însă. şi nici nu avea cum, că în timp ce traversa strada Schitu Măgureanu, Silvia. îşi grăbea paşii fără a fi determinată de vreun autovehicul.

Priboi se duse la hotel, îşi strînse bagajele, achită nota şi, spunînd că pleacă pe Valea Oltului, se duse la gară. Luă primul tren dar nu în direcția Văii Oltului, ci spre Ploieşti. Ajuns in camera de hotel, unde mai lăsase o valiză, controlă în primul rina încuietoarea acesteia care era cifrată. Nici un sen* că ar fi umblat cineva. O deschise, nu observă nimic deosebit, despacheta vaza de cristal, o privi — o vază obişnuită, colorată vişiniu, opacă în partea de jos şi mai aerisită, pînă la transparență, spre gură. Cercuri aurii, mărginite de şențulețe fine, distanțate la intervale egale — erau singurul ornament al ei, O împacheta la loc. o puse în valiză, pe care-o încuie cu acelaşi cifru,

îşi aduse aminte că trebuie să mănînee ceva. Coborî, luînd cu el şi unul din aparatele de fotografiat. Mîncă intr-un restaurant întîlnit în drum. Apoi, merse prin oraş şi făcu eîteva fotografii. Se uita mereu la ceas, vădind o anumită nelinişte. Ar fi vrut să se întoarcă la hotel, să doarmă puțin însă ştia că în cameră timpul îi va trece mai greu, iar de dormit, nici vorbă.

Luă un autobuz, fără să ştie încotro merge, şi se trezi undeva la marginea oraşului. Cobori şi se urcă în altul, cu acelaşi număr, care trăsese în stația de plecare şi se îna- poie în centru.

De la părăsirea hotelului din Bucureşti se controla tot

timpul *Nu văzuse nici o figură* asemănătoare în locuri m

diferite. Liniştit cumva din punctul acesta de vedere, îşi concentră atenția asupra momentului cînd trebuia să o aştepte pe Silvia Spătaru. După ce să se orienteze şi cum să înțeleagă că a fost „cuminte“, aşa cum îi ceruse el ? Preocupat de această problemă, devenită esențială, nu observă *că* era *cît pe-a ci să dea o maşină peste* el. Traversă o străduță, fără o țintă precisă. Se trezi în fața hotelului. Urcă, îşi lăsă aparatul şi coborî imediat. Il frămînta viitoarea întâlnire cu Silvia. Hotărî că cel mai bun indiciu ar fi sacoşa. „Dacă o are în mină înseamnă că totul e bine“, îşi zise el...

Se afla în gara de vest a Ploieştiului cu o jumătate de oră înainte de timpul cînd trecea trenul. Intră în bufet, ceru un pahar cu sifon şi înghiți # pastilă. îşi pipăi, pentru prima dată de cînd venise în țară, fiolele plate, minuscule, implantate în gingii.

„Gînduri negre, prea negre, îşi spuse înciudat. De ce să pun răul înainte ?“

...La orele douăzeci şi două, Priboi se afla la locul convenit. Nu chiar în stație, ci vizavi, în spatele stației „Peco“. Avea cîmp de vedere în toate direcțiile. Ştia că Silvia ieşea seara pe poarta din „Ştefan Furtună“. Ziua venea pe poarta dintre blocurile din apropierea stației de benzină. „încă un semn... Dacă nu vine dinspre «Ştefan Furtună» înseamnă că a «ciripit».“

După patrusprezece minute, cronometrate de Priboi cu ceasul şi inima ajunsă la gît, Silvia îşi făcu apariția pe bulevardul „Dinicu Golescu“, din direcția străzii „Ştefan Furtună“. Merse pînă în fața stației de benzină şi traversă pe trotuarul, celălalt, unde opreau tramvaiele. Priboi o urmări din locul unde se afla. O văzu gîrbovită, cu capul aplecat, cu sacoşa în mina stingă şi poşeta atîr- nată de umăr. în stație, la ora aceea, mai erau doar **trei**
persoane. O văzu că se uită într-o parte şi în alta şi se aşază ceva mai departe de ceilalți cetățeni.

Priboi părăsi locul de aşteptare, merse o bucată pe bulevard, în sensul din care venise Silvia, şi trecu prin dreptul Palatului C.F.R. Se îndreptă spre staţia de tramvai şi, trecind prin faţa Silviei, îi spuse mai mult şoptit : „Vino după mine !“ îşi continuă drumul şi, la trecerea peste intersecţia de la gară, privi în urmă. Fata îl urma la o oarecare distanţă.

Ajuns în intrîndul pe care-1 face clădirea gării, unde sint rampe de încărcat şi descărcat mărfuri, un loc ferit şi mai întunecos, studiat şi ales mai înainte de Priboi, acesta ocoli colţul şi se opri- în spatele unui camion ce staţiona acolo. Nici ţipenie de om. După cîteva zeci de secunde se apropie de el şi Silvia.

—. Cum a mers, domnişoară ? Ai găsit pe cineva din unitatea tatălui dumitale ?

Nu, spuse abia şoptit Silvia. Şi tăcu.

“ Dacă nici mîine nu găseşti va trebui să-l vizitezi acasă pe maior şi să-l descoşi... Dar cu aviatorul ai stat de vorbă ?

Da. Şi am procedat cum mi-aţi spus,’

r— Ai aflat ceva interesant ?

Asta nu mai ştiu. l-am pus cîteva întrebări, mi-a răspuns dar nu ştiu ce...

Ai spus ceva cuiva ?

■— Ştiţi foarte bine că nu. Doar m-aţi avertizat că ştiţi tot ce vorbesc, cu cine...

Dîndu-şi seama că a făcut o greşeală, el încercă să *o* repare.

— O întrebare de rutină, domnişoară. De fapt să ştii că ai fost supravegheată. Nu de mine, ci de altcineva, care s-a *plimbat tot timpul pe aleile* spitalului^

Silvia nu mai spuse nimic. Trecea un om spre rampa dinspre intrarea în gară. Fulgerător, Priboi o luă în braţe şi se făcu că o sărută. După îndepărtarea persoanei, Silvia, mată prin surprindere, se smulse din braţele celui cu *>Mre se* Intîlnise împotriva voinţei ei. ~~

— Să schimbăm sacoşele, domnişoară. Sper că ai manevrat corect magnetofonul.

Fata tăcu,. încercînd parcă să-şi adune gîndurile. Apoi /.i.se :

— Am făcut aşa cum mi-ați indicau Doar clacă aparatul... ;v

— Aparatul este bine pus la punct. Dealtfel, am să mă conving încă în seara asta. Să nu mai întîrziem. Te aştept mîine seară dar nu aici, nici în stația tramvaiului, ei pe „Witing'h pe prima străduță la dreapta, mi se pare că este o înfundătură sau aşa ceva.

' In loc de confirmare sau altă explicație, Silvia întrebă :

■— Ce garanții îmi dați că nu vă atingeți de memoria tatălui meu, şi că mie nu mi se va întîmpla nimic ?

Fără să stea pe gînduri, Priboi răspunse :

— Aceste două mii de lei clin plic şi cuvîntul meu de onoare că totul va rămîne între noi. Dacă vrei un jură- mînt...

■— Un jurămînt ?

— Da, pe memoria părinților mei despre care ți-am vorbit. Mă crezi ?

Silvia pufni în plîns.

•— Juri pe morminte, pe memorii ?

— Da, cu mina pe inimă. O fac, Silvia, pentru liniştea ia, pentru... Dar să lăsăm astea, trecu el. Ia altă idee. Dacă lucrurile merg aşa cum am stabilit, gîndeşte-le • pînâ

sîmbătă cum facem, clacă eşti de acord, bineînțeles, cu-plecarea din țară. O excursie şi te aştept unde .vrei tu, ᵛ ■— Am să mă gîndesc, trebuie să mă gîndesc, pentru că, după cele ce fac, nu ştiu dacă...

•— Am înțeles. Te aştept mâine seară. Intoarce-te pe unde ai venit la stație, eu am alt drum... Stai puțin ! Mîine cu cine faci înregistrarea ?

*— • Cu băiatul de la tancuri...

'.Priboi îi dădu cîteva indicații, apoi se despărțiră fără sită vorbă sau gest. >

Silvia luă tramvaiul şi se duse acasă. Priboi intră în gară, avea biletul luat, şi se îndreptă spre peronul trenului eare-1 ducea pînă la Ploieşti.

'...Ajuns în camera de hotel, scoase banda din sutien, b înlocui cu alta şi o puse pe prima într-unul din aparatele de fotografiat de care, cu un fir subțire, era legat un difuzor pe care-1 introduse în ureche. Ascultă o dată, de două ori, de trei ori cele înregistrate. Recunoscu că nu se aştepta la asemenea claie. Patru întrebări pusese Silvia, a cărei voce o recunoscu. La fiecare se; primiseră răspunsuri cie-a dreptul incredibile. „Ce naivi sînt soldații ăştia !... De fapt, continuă el reflecția, de cine să se ferească ? De o fată care lucrează în spitalul militar ? Poate că, gîndesc ei. ea ştie mai multe lucruri deeît ştiu ei, Şi-apoi în fața unei fete tinere, drăguțe, care soldat nu şi-ar spune şi ce are pe suflet, mai ales că ea le îngrijeşte sănătatea ?ⁱ;

Mulțumit de cele realizate. Priboi renunță la masa de seară şi se culcă liniştit, încrezător în norocul ce-i surîdea.

2

}

Joi seara, Priboi o aştepta pe Silvia pe străduţa din „Witing“. Trecuseră mai mult de zece minute şi fata nu *mai apărea. îşi punea tot felul de întrebări. „Dacă a* vorbit ?... Dacă a sesizat careva starea ei şi a descoperit ce făcea ?“ Se gîndi la măsuri de siguranţă. Mai întîi părăsi străduţa, temîndu-se că dacă o fi vreo înfundătură n-ar avea pe unde să dispară. Se îndreptă spre gară, privind în toate părţile. Trecători puţini, ici-colo cîte unul mer- gînd grăbit. „Mai stau cinci minute şi dacă nu vine iau un taxi şi o aştept în colţul străzii pe care locuieşte. O să ajung înaintea ei şi am să aflu ce s-a întîmplat...“ Nu termină bine gîndul cînd o zări pe Silvia trecînd grăbită pe lîngă staţia „Peco“, îndreptîndu-se spre „Witing“. O lăsă să intre pe străduţă, timp în care cercetă atent dacă are pe cineva în „spate“ şi numai după ce se convinse că nu este nimeni, o urmă.

Sesiză, încă înainte de a se apropia de ea, că fata este foarte agitată. Cînd observă că duce mereu batista la ochi înţelese că s-a întîmplat ceva. Instinctiv, vru să facă stînga-mprejur şi să dispară cît mai repede. Privi din nou în spate, nu văzu nimic deosebit şi se stăpîni. îl atrăgea dealtfel sacoşa din mina fetei.

— S-a întîmplat ceva ? o întrebă cînd ajunse lîngă ea.

— Ceva înspăimîntător, domnule Silviu, ceva groaznic, răspunse cu greu. printre lacrimi, fata. Şi începu să plîngă mai tare.

— Linişteşte-te, Silvia, te rog fii cuminte şi spune-mi ce s-a întîmplat, încercă el s-o calmeze. O luă uşor de braţ şi o conduse spre capătul celălalt al străduţei. S-a întîmplat ceva cu mama ?

— Nu, nu... prietenul, cel mai bun coleg al tatălui meu, maiorul Vişineseu a avut un accident...

— Un accident ?... Cu maşina ?... Şi unde e acum ?

Silvia nu răspunse imediat. O îneca plînsul pe care nu şi-l putea stăpîni. După cîteva minute, în care el îi mîngîia uşor mîinile, fata se mai linişti. Adunîndu-şi parcă puterile, începu să vorbească mai mult pentru ea.

— Era singurul om care, după moartea tatii, ne mai vizita... De-acum...

— E intr-adevăr groaznic, îşi exprimă el compasiunea,' Cum ai aflat ?

— Azi -după-amiază, **începu** Silvia, m-a **căutat** în secție soția lui... **Începu** din **nou** să plîngă. Cînd am **văzut-o** cum arată, tni-am închipuit că s-a întîmplat **ceva rău...** Mi-a spus că de dimineață, **în** timpul **unei** experiențe în **labora**torul în care lucrase mulți ani împreună **cu** tata, **a avut** loc o explozie..... Un ofițer a murit iar nenea Traian se pare că a orbit... Are multe bucăți mici de metal în ochi, pe față şi pe gât...

— îngrozitor. Silvia, îngrozitor... dar gîndeşte-te, asta e manca lor, nu poți şti ce te aşteaptă... Fii calmă, poate n-o fi aşa de grav...

— L-am văzut... E bandajat tot... Abia vorbeşte..: M-au rugat şi dînsul şi soția să stau noaptea asta lingă el. rVrea să mă ştie aproape... Este înfiorător... N-am fost pînă acum la reanimare... Este...

— Linişteşte-te, Silvia, te rog... îmi pare rău, foarte rău de cele întîmplate. Te rog să mă crezi... Dar nenorocirile se ivesc din senin... Trebuie să-l ajuți cit poți, ruagă-î pe doctori să facă tot ce e posibil...

— Ce pot să fac eu ? răspunse privind în lungul străduței. Cum să-i alin durerile ?... MI ine intră la operație,. Am să stau -lingă dînsul toată noaptea... Poate doarme *şUină-m.ă* aproape. Ține .mult la mine, nu au copii-,’

-— Silvia, nu vreau să fiu sadic, nu vreau sâ profităm de o situație...

— Ştiu la ce vă gîndiți..: De aceea am fugit pentru eîteva minute, să vă aduc sacoşa... Vă interesează, desigur, ce a spus tanchistul...

— Ai stat de vorbă cu el ?

— Da. Chiar atunci m-a anunțat o colegă că mă caută soția maiorului Vişinescu...

— Nu la asta mă refeream...

•— Dar, la ce ?... La ce vă mai gîndiți, domnule.;: Lăsați-mă în pace cu...

— Sadismul este o trăsătură a criminalilor, domnişoară. Eu am vrut şi mai vreau să-ți fiu prieten, un anumit fel de prieten... Nu ştiu dacă mă înțelegi. Dacă ar fi venit altul în locul meu, nu ştiu dacă se ruga de dumneata aşa cum o fac eu...

' . Fata nu schiță nici un gest. Părea absentă, suferința îi cuprinsese toată ființa ei...

f— Acum şase luni — tata, acum — nenea Traian..:

*— Iar vezi lucrurile numai în negru. Există o zicală şau aşa ceva : o nenorocire are, uneori, şi părțile ei bune. Prietenului tatălui dumitale i s-a întîmplat un mare necaz. Un necaz însă care pe noi ne-ar putea ajuta...

•— Cuum ? aproape țipă Silvia.

/'— Ssst ! Fără gălăgie, domnişoară ! Vrei să-ți amintesc iar de...

— Lasă-mă... Lăsați-mă... Am să spun totul... Am să...

N-ai să spui nimic. Dacă eşti cit de cit deşteaptă, îți dai seama că aceste benzi pe care le-ai înregistrat constituie un incontestabil act de acuzare împotriva dumitale... Aşa că, fac apel încă o dată la rațiune : trebuie să fii oît se poate de rezonabilă ! , \

Fata, care se smulsese din brațul ce-i ținuse mina, se opri în loc şi, privindu-şi însoțitorul în ochi, întrebă :

t— Ce vreți să spuneți ?

■— Te rog să mă asculți cu atenție. Nu vreau să uzez ş,i de „armele“ ce mi le-ai furnizat singură. Ai, avem o şansă, poale unică, de a ne atinge scopul urmărit. în noaptea asta, cît stai lingă maior, poți afla ce este cu racheta „Menumorut“. Dacă nu-ți spune nimic, dă-i să înțeleagă că ştii de la tatăl dumitaie despre colaborarea lor, la rachetă, spune-i că în timpul concediului medical tatăl dumitaie se frământă că nu poate lucra, că-ți vorbea despre creația lui ca despre un al doilea copil. In felul acesta o să-ți spună cîte ceva, sau poate mai mult, chiar dacă n-au lucrat împreună la rachetă...

-— Domnule, dar sînteți de-a dreptul...'

•—• Nu ştiu cum mă crezi, dar — repet — vreau să-ți fiu încă prieten. Am şi alte surse de unde să aflu. iar cu. dumneata voi proceda aşa cum mi s-a indicat... înțe- lege-mă. domnişoară, şi gîndeşte-te la dumneata... In primul rînd la dumneata...

Silvia, revenindu-şi parcă din durerea ei, dădea semne de luciditate.

— M-ai făcut neom, domnule Nestor. M-ai adus în situația de a-mi vinde conştiința, de a păta memoria tatălui meu, a ființei la care am ținut... Izbucni din nou în plîns.

Priboi o lăsă să se liniştească de la sine. Nu-i mai spuse nimic. Silvia îşi privi ceasul şi tresări.

— Trebuie să mă duc... Mă aşteaptă nenea Tratau.S

•— Schimbăm sacoşele, domnişoară ?

Silvia făcu un gest repulsiv întinzîndu-i sacoşa ce ț» avea asupră-i. O primi pe cealaltă, la care se uită cu o scîrbă uşor de sesizat.

— Nu ştiu cum să fac, domnişoară, să înțelegi că noaptea asia este hotărâtoare *pentru noi... Nu.* nu-mi Spune nimic. Dacă reuşeşti ceva. renunțăm la soldat... Te aştept mâine seară în spatele ..Pieții Matache“ ?

Vădit abătută, cu lacrimi eurgîndu-i pe obraji, Silvia răspunse doar printr-un semn afirmativ din cap. Apoi plecă.

Cu paşi grei, ca de plumb, semn că picioarele abia o mai duceau.

•

In seara următoare, pe străduța din spatele „Pieții Matache“,' Silvia a fost mai punctuală. Dar tot atît dfe tristă, de îngîndurată şi mai ales de tăcută, închisă în ea. La rîndul său, Priboi nu arăta mult mai bine. Avusese o noapte albă, de teama unei ratări. Spre ziuă ațipise puțin, iar de dimineață şi pînă 1a. ora întâlnirii a cutreierat api'oape toate cartierele noi ale Bucureştiuiui...

De cînd se despărțise. în seara trecută, de Silvia, trăise cu gîndul că fata nu va veni, iar dacă, de frică, va apare totuşi, îi va spune că n-a putut alia nimic, că maiorul n-a putut vorbi, eă n-au fost singuri sau cine ştie ce altă explicație, plauzibilă, îi va da. îşi reproşase că a întins prea mult „coarda", că nu trebuia s-o oblige !a discuția cu maiorul în prima noapte, că era poate mai bine să treacă vreo cîteva zile şi, eventual, după operație, s-o determine să stea de vorbă cu el. Consecvent principiilor sale, consideră că, totuşi, această primă hotărâre este mai bună : dacă, după operație, accidentatul nu are voie să vorbească mai mult timp ; dacă fata, lăsată din menghină, capătă curaj şi se opune să mai facă ceva ; dacă maiorul nu ştie nimic despre rachetă — deci nevoia, de timp pentru a găsi altă sursă...

Din puținele cuvinte ale fetei, Priboi înțelese ce-1 interesa : maiorul Vişinescu va rămîne fără vedere, celelalte răni fiind superficiale ; i-a povestit, vorbind greu, despre cele mtîmpiate şi ea a înregistrat ceea ce a crezut că-1 interesează. S-au despărțit schimbînd sacoşele şi cu precizarea că în seara următoare se vor vedea la aceeaşi oră în intrîndul de la gară.

...Ajuns în cameră, abia stăpînindu-şi tensiunea nervoasă în care trăise ultimele douăzeci şi patru de ore, Priboi ascultă banda. Nu-i venea să creadă. Reascultă de mai multe ori secvențele ee-1 interesau în mod

deosebit :

„...Eu sînt.de vină, Silvia. Mi-ai spus. că ştii de la tata despre rachetă, aşa că nu intru în amănunte... Sîntem singuri ?" „Da, nene Traian, sîntem numai noi. Te dor ochii ?" „Nu, mai mult simt o arsură şi văd mereu puncte luminoase, aproape roşii..." „Poate vrei să dormi ?" „Nu, nu, cred că mi-au făcut morfină şi am dormit destul... Cit e ceasul ?“ „E unu şi un sfert... Să-mi spui dacă ai dureri mari să chem medicul." „Sînt suportabile, Silvia... Şi numele de Menumorut tot ideea tovarăşului colonel a fost... Da. uitasem unde am ajuns... Dacă trăia dînsul nu se întîmpla aşa ceva... Primul prototip n-a atins performanțele întrevăzute de el. Concepția, ideea viza o rază de acțiune neatinsă pînă acum... Dar nu ştii, şi-ți spun nişte lucruri pe care eu le simt, le văd, le trăiesc, iar pe tine te plictisesc..." „Nu, nene Traian, deloc. Ştiu că-ți place să vorbeşti despre ce-ți este drag, ca şi tatei. Te ascult." „La aceasta, căreia i-am zis «Menumorut II», am lucrat cu' Trandafir... Dar el n-are nici o vină... Eu am. greşit,,. Da. n-am calculat bine, n-am recalculat, cum făcea tăticul tău, de două ori, de trei ori, dozarea încărcăturii... Există aici nişte raporturi... M-am grăbit... Mi-am zis că..." (Priboi sări peste o parte din banda magnetică.) „...Cînd s-a apăsat pe butonul de propulsare, s-a produs explozia... Siguri de noi, de reuşită, şi eu şi Trandafir, ignor în d *măsurile de* protecție *şi dispozițiile* exprese ale

tovarăşului general, ne aflam în preajma bancului de probă..." (O nouă porţiune din bandă pe care Priboi n-o mai ascultă.) Păcat, Silvia. Păcat de două ori, pot spune..." „Lasă, nene Traian, o să te faci bine şi iei toiul de ia *început... O să*-i spui «Menumorut III-, nu ?... Acum trebuie să te faci sănătos, asta e principalul." „Draga mea. te cunosc de cînd aveai cincisprezece ani. Iţi aminteşti... ? Da. la aniversarea ta, am venit pentru prima dată la voi în casă... Şi de-atunci..." (Se auzea plînsetul Silviei) „Da, mi-amintesc... L-am invitat la dans pe tata, şi apoi. pe dumneata... Aşa e ?•" „Da, da !... Vorbisem odată cu tovarăşul colonel ca atunci cînd te vei căsători, să-ţi fiu naş... Să facem nuntă mare, mare, ca-n poveşti, Silvia...“ (Plînsetul fetei se auzea şi mai accentuat.) „îţi spuneam că prin greşeala mea am păcăttut de două ori... Dacă mă gîndesc bine, de mai multe ori... Dar să ţi le spun pe cele două : am irosit un timp preţios şi o grămadă de bani... Vroiam, şi asta mă doare mai mult ca orice, să aduc prin succesul meu un omagiu părintelui tău drag, celui mai bun şi mai apropiat şef al meu...“

Priboi opri banda, o scoase din aparatul de „fotografiat" şi o mîngîie ca pe ceva deosebit de preţios. Stătu puţin pe gînduri şi-apoi întocmi o scrisoare pentru şeful său. Ar fi putut să spună totul, dar se abţinu. Comunică, cifrat bineînţeles, doar atît : „Sînt în posesia datelor cerute. Mai am şi altele."

Se gîndi apoi cum să acţioneze în continuare. Se felicită încă o dată că şi-a respectat principiul „priorităţii primei hotărîri“. Deveni mai sigur pe el. Stabili să se mat întâlnească ultima dată cu Silvia în seara următoare ; nu-i va mai da al doilea sutien ; îi va propune o reîntîlnire pentru duminică după-amiază, vreme la care el va fi cel puţin la graniţă.

...Continuă să mediteze şi. ajunse la concluzia că fata s-a dat pe „brazdă“. Memoria tatălui, banii ce-i primise şi-i primea o convinseseră, probabil, că silit cea mai bună ieşire

din situația în care fusese pusă. „Orice om cu judecată, își spunea, nu ar fi putut alege altă cale. Domnul Bătrînu nu este bătrîn numai cu numele, ci și în meserie“ conchise el, .și gîndurile i se îndreptară acum spre cel ce-1 aștepta să se întoarcă. Și spre ceea ce îl aștepta. O vinișoară, un locșor de muncă mai altfel, bani, femei...

Era tîrziu dar nu-și putu înfrînge tentația de a mai asculta încă o dată benzile ascunse în vaza de cristal, încîntat de cele ascultate, le strînse atent, deșurubă piciorul înghiventat exact în șanțul unuia din cercurile aurii și le depozită în lăcașul special făcut. „Cel mai abil control, chiar și o percheziție amănunțită, își aminti el spusele lui Bătrînu, nu pot descoperi o asemenea ascunzătoare.“ Intr-adevăr, recunoscu el, atît sutienul cit și vaza sini. creații de un deosebit rafinament în materie.

...Urma întâlnirea cu Silvia. Ultima. Era sîmbătă. Pe deplin încredințat în reușita sa, și nu avea motive să creadă altfel, Priboi se deplasă la București ca orice cetățean, modest, la clasa a doua. Comportarea fetei fu aceeași ca In seara precedentă. O preocupa nenorocirea celui mai bun prieten al tatălui ei. „Fata aceasta, își însemnă Priboi în minte, mai poate fi folosită. Am sa-i spun domnului Bătrînu.“

...Ședeau de cîteva minute de vorbă în intrîndul Gării de Nord, tot în spatele unui autovehicul parcat acolo, cinci so treziră înconjurați de trei bărbați și o femeie.

— Nici o mișcare, stimabililor ! tună o voce baritonală.

Instantaneu, gest reflex care nu-i scăpă lui Priboi, Silvia îl prinse de miini, în semn de desperare. O confirmare pentru el că fata nu avea nici un amestec. Era la fel de speriată ca şi el. încercă să-şi deseleşteze mîinile dintre ale ei spre a le duce la maxilare. N-a mai avut timp. Locotenentui-major Năstase i le răsuci la spate şi i le prinse în cătuşe. La rîndul ei, Silvia, printr-o smuei- ■ tură a Monicăi, fu încătuşată şi dusă mai intr-o parte încă o dovadă pentru Priboi că fata fusese „cuminte[4]'.

Priboi văzu în fața lui un om potrivit de statură, zvelt, cu părul uşor ondulat şi cu o fată aproape zâmbitoare.

— Cum te simți, domnule Priboi, pe pâmîntul țării în care te-ai născut ? Te frige cumva ?

— Je... Ich...

— Vorbeşte pe limba ce ti-au dat-o părinții, neisprăvit ule !

Căpitanul Mihăiță îl privi cu scîrbă şi ordonă :

— La maşină cu el ! t

26

In amiaza aceea de miercuri, cînd Silvia părăsea grădina Cişmigiu, cutremurată de friguri deşi era o căldură tropicală, sublocotenenta VIădeseu pornea pe urmele ei, iar Năstase. dublat de Vladimir, pe cele ale lui Priboi.

Moniea o văzu pe fată pornind spre „Cobîleescu“ şi se urcă in maşina ce o aştepta la parcarea din fața ..Policlinicii“. ajungând în acest fel mai repede la spital. Cosfor- mîndu-se ordinului căpitanului, se prezentă imediat la ofițerul de C.I. De la fereastra biroului acestuia au zărit-o

. j ta

pe Silvia Spătarii intrind. Locotenentul-major Nicolae se uită la ceas şi-i spuse sublocotenentei că fata a venit mai devreme.

Fu de părere s-o lase să se ducă întîi în secție. Amîndoi îşi urmăreau ceasurile. La patrusprezece şi douăzeci de minute, ofițerul ridică microreceptorul telefonului, formă un număr şi-şi spuse numele. Rugă să fie chemată la telefon asistenta Spătaru. Aşteptă cam trei minute, după care i se spuse că asistenta a plecat din secție împreună cu locotenentul-major doctor Pristavu, fără >ă.lase nici o vorbă.

Ofițerul n-apucă să pună microreceptorul în furcă, când se auzi o bătaie în uşa biroului.

— Poftim, intră ! zise el.

Intrară Silvia Spătaru şi locotenentul-major Pristavu.

— Tovarăşe loeotenent-major, Silvia ar vrea să discute cu dumneavoastră o problemă personală...

Ofițerul o privi aproape zîmbind pe fată şi-i spuse :

— Ai ceva împotrivă, Silvia, dacă discutăm împreună cu tovarăşul doctor şi cu tovarăşa sublocotenentă VI ă- deseu, care te cunoaşte de cîteva zile ?

Puțin mirată, Silvia ezită cîteva clipe şi-apoi răspunse hotărît :

— Nu, tovarăşe loeotenent-major...

— Tovarăşe căpitan, întrebă Monica după terminarea şedinței, nu vă supărați, dar de unde ştiați dumneavoastră că „fotoreporterul“ este una şi aceeaşi persoană cu Nicolae Priboi, de l-ați luat aşa de sigur în momentul arestării ?

— Nu ştiu dacă ai observat, cînd m-ai chemat la spital şi am audiat-o, împreună, pe Silvia, am insistat asupra celor spuse de Priboi despre *el Fata* reținuse — pentru

că o impresionase — că mama iui a murit cînd l-a născut* iar tatăl, —• individul a făcut aici o pauză, a precizat Silvia — ar fi murit mai tîrziu. Pauza, ezitarea putea - să- însemne nu moarte, ci închisoare,; ,A fost poate singurul. *lucra reaîf* adevărat, pe care 1-ă spus'Nicolae Priboi.....................

Februarie, 1979

I

Terasa cofetăriei „Zmeura“. Mesele aranjate pe mozaicul alb-negru sînt ferite de razele soarelui de un plafon în formă de ciupercă şi răcorite de o mică fîntînă arteziană. Apa se înalță strălucitoare în lumina împuținată a serii, căzînd apoi ca o pînză cu luciri de argint, în formă de cupă. Totul te îmbie parcă să te opreşti pentru o clipă la o masă, să serveşti o prăjitură sau o băutură răcoritoare.

în după-amiaza aceea de august, aproape toate mesele erau ocupate : cîteva persoane mai în vîrstă, mai ales femei, iar restul — tineri. Doar la o masă se afla un singur bărbat. După înfățişarea de sportiv şi trupul bine legat nu-i dădeai mai mult de douăzeci .şi şapte, douăzeci şi opt de ani. Părul, tuns scurt şi ondulat, era înspicat, ici-colo, de fire argintii. Privea absent în jurul lui, .sorbind, cînd şi cînd, din ceaşca de cafea. Tocmai făcuse semn fetei că vrea să plătească ; dar privirea-i fu atrasă de o tînără care se îndrepta cu paşi uşori, parcă plutind, spre o masă eliberată între timp. începu s-o examineze cu interes, constatând că astfel de femei frumoase nu-ți este dat să în- tîlneşti la tot pasul. Renunță să-şi plătească consumația şi mai comandă o cafea. îşi aprinse o nouă țigară şi îşi

aținti privirea spre ea. Fata se aşezase exact in fața lui. Scoase o carte din poşetă şi o deschise, căutînd o anume pagină. Abia acum. tînărul îşi dădu seama că aceasta semăna, ca două picături de apă, cu o altă întrupare a frumuseții, pe care o văzuse cu cîteva zile în urmă, la morga unui spital. Meseria îi obligase *să identifice* cadavrul unei tinere de douăzeci de ani care pierise într-un accident. Acum le contopea pe amândouă într-o 'singură făptură.

Din întreaga înfățişare a fetei din fața lui se degaja o feminitate aproape desăvîrşită. Statură potrivită, mijloc subțire, contrastînd imperceptibil cu umerii şi şoldurile ; picioarele, cu genunchi mici şi glesne fine, de căprioară ; sînii, de o rotunzime feciorelnică, aveau totuşi ceva provocator în ei. Fața fetei mai păstra încă trăsăturile adolescenței : gura atrăgătoare prin arcuirea şi carnația buzelor, iar genele şi sprîncenele — prin bogăția şi forma lor. Ochii, da, ochii celor două fete, deşi la fel de mari şi de blînzi, difereau totuşi prin culoarea lor. Cea care *nu mai era* avea ochi verzi, pe cită vreme fata din fața lui îi avea negri. Şi culoarea păi'ului era alta : prima îl avea castaniu, aceasta — negru.

Atentul şi migălosul examinator mai găsi cîteva deosebiri : decedata avea pielea de un bronz-arămiu, pe cînd cea care sorbea acum licoarea răcoroasă din pahar îl avea mai alămiu, semn că nu se bucuraseră deopotrivă de razele soarelui... Pe de altă parte, în timp ce chipul fetei de îa morgă îi rămăsese întipărit în minte fără pic de viață, cel pe care îî privea acum stătea să explodeze de tinerețe E adevărat, purta în el şi o umbră de nostalgie, ca o îngrijorare pentru cine ştie ce gînduri care-o frământau. Dar aceasta' nu făcea decîi să-i amplifice atractivitatea, s-o facă şi mai frumoasă.

m

Ajuns eu gîndurile aici, I tînărul îşi privi ceasul. Era aproape ora şapte. Ridică din sprîncene, nemulțumit ; „Am consacrat, deci, acestei necunoscute patruzeci de minute. De ce necunoscută ?“, se întrebă înşâ. Avea impresia că o cunoştea de mult, că chipul ei îi umpluse, fără să-şi dea seama, zile şi nopți de-a rîndul. Foaie tocmai de aceea simțea acum dorința să-i mărturisească admirația, să-i vorbească, măcar un minut, despre frumusețea ei. I-ar mulțumi sau l-ar repezi ? L-ar lua ca pe un uşuratic sau va crede în adevărul celor spuse de el ? ..La naiba !. s-a trezit gîndind. Doar nu m-oi fi îndrăgostit ca un elev de liceu... Am aproape treizeci de ani...“

N-a reuşit să-şi ducă ghidul pînă la capăt. Fata s-a ridicat de la masă, şi-a achitat consumația şi, punindu-şi poşeta pe umăr, coborî cele trei trepte de pe terasă pe trotuar. Se sculă şi el grăbit, plăti şi dădu s-o ajungă. Mai avea cîțiva paşi pînă în dreptul ei, cînd. din partea opusă, o opri un tînăr blond. îi sărută mina şi-i vorbi tare, scu- zîndu-se :

— Ai venit de mult, Tatiana ?

Răspunsul ei nu-1 recepționă. îi privi chipul care-şi pierduse nuanța aceea de tristețe, luminîndu-se. îi văzu apoi îndreptîndu-se spre o maşină ; tînărul ii deschise portiera şi aşteptă pînă cînd fata îşi ocupă locul. Apoi se urcă şi el la volan şi demară cu repeziciune. Maşina-— un „Alfa-Romeo“, tip sport, gri-argintiu. purta număr străin.

„Păcat, spuse tînărul rămas pe marginea trotuarului N-am apucat măcar s-o cunosc...“

Ce-o fi vrut să spună atunci, prin acest „păcat“, nici el nu-şi dădea seama. După numai trei săptămîni însă avea s-o întâlnească din nou. urmând să rostească, dat cu mai puțină admirație, acelaşi cuvin) : ..păcat

I

,. ■, Adevărul este că în cele patruzeci de minute cît a stat pe terasa cofetăriei, atrăgătoarea Tatiana nu citise nici. un. euvînt clin cartea ce-o avea deschisă pe masă. Gînduriie ce o apăsau o făcuseră să deruleze filmul vieții pe care o trăise în ultimul timp. Se împlinea, în ziua aceea, exact p lună de cîncl paşii ei bateau poteci necunoscute, la care altădată nici n-ar ii vrut măcar să se gîndească. Era într-o după-amiază, la sfîrşitul lunii iulie...

... în după-amiaza aceea de iulie, fata rămăsese cîteva ore pe o bancă de pe peronul numărul cinci al Gării de Nord. Se înserase şi nu reuşise încă să-şi adune gînduriie.

. Cu ultimii bani îşi cumpărase biletul cu care urma să se înapoieze în orăşelul natal, părăsit cu o zi înainte, hotărîtă să nu se mai întoarcă.

Mai bine zis. se împliniseră o noapte şi o zi de cînd fugise de acasă. Cîte greutăți îi împovăraseră viața !... Sub -apăsarea lor, alesese cea mai uşoară cale : fuga. N-avusese putere să reziste, să se bată cu necazurile, să învingă...

. Cînd avea unsprezece ani. părinții ei divorțaseră. Mama o luase cu ea şi pe Corina, sora mai mica. abia de un an, şi plecase în Bucureşti, unde se recăsătorise. Ea rămăsese ■ doar cu tatăl, tehnician la întreprinderea textilă din localitate. Acesta ii purtase de grijă ea un adevărat părinte, -pînă cînd ajunsese în clasa a unsprezecea de liceu. Ultimii ■doi ani fuseseră însă un adevărat calvar. Iubind încă femeia ce-i fusese soție şi văzîndu-se cu familia destrămată, tatăl ei căzuse in patima băuturii. Alcoolul şi nopțile nedormite îl abrutizaseră, iar faptul că fata semăna foarte ‘•mult cu mamă-Sct începuse să-l enerveze, prilej de a-i ' ‘arunca în față cuvinte jignitoare, de a o lovi chiar. Gel

puţin aşa îşi explicase atitudinea tatălui, cuvintele grele ce i le adresa deseori, palmele usturătoare ce le simţise pe obraji. Şi.toate acestea în timp ce ea nu-şi vedea decît ¡cj.e gospodărie şi de şcoală. în ultima clasă de liceu nu-şi amintea să se fi culcat vreodată înainte de miezul nopţii sau să se fi sculat mai tîrziu decît odată cu plecarea tătăliii la serviciu. Şi-a luat bacalaureatul cu 8,75 şi vroia "să urmeze facultatea de fizică, materie îndrăgită încă de la primele lecţii.

Comportarea tatălui, dorinţa de a deveni studentă - - îh prima sesiune nu se prezentase la concurs —, speranţa că ia mama ei va găsi mai multă înţelegere o determinară să-şi îngrămădească cîteva lucruri strict necesare într-o sacoşă, să ia din banii lăsaţi de tatăl său pentru cumpărături, atît cît credea că îi trebuie, şi să pornească spre Bucureşti, într-o încercare desperată de a-şi croi un drum în viaţă. Călătorise toată noaptea eu gînduriie vraişte, încercată de nesiguranţă şi teama de viitor. Cum nu cunoştea Capitala, în Gara de Nord întrebă cum să ajungă în centru şi, după numai o jumătate de oră, se găsea pe bulevardul Nicolae Bălcescu, Privea în stingă, în dreapta, ia oameni, ia vitrine, la maşini. Nu părea mirată şi nici speriata. O frămînta întâlnirea pe care urma s-o aibă cu mama sa, pe care n-o mai văzuse de opt ani. La un moment dat, începu să studieze chipurile tuturor femeilor pe lingă care trecea, doar-doar o va întâlni întâmplător. Revederea ar fi fost astfel mai uşoară. Ar mai recunoaşte-o oare ? Trecu pe lingă un ceas şi-şi dădu seama că hoinărise aproape o oră. îşi reaminti adresa mamei, reţinută de pe un plic, singurul pe care tatăl ei îl primise cu ani în urmă, prin care îl ruga să-i trimită nişte acte. Acum o chema Maria Dragomir. Repetă în gînd strada şi numărul. Bănuia că are serviciu şi că la această oră matinală n-o va găsi acasă. Se *hotărî* s-o *aştepte In apropierea* casei, pinii cî&d se va întoarce de la muncă. „Dar dacă s-o fi mutat ?“, o străfulgera un gînd. Se linişti însă repede : probabil că noii locatari sau vecinii îi cunosc adresa...

Cu acest gînd pomi în recunoaşterea străzii, a casei, întrebă pe cîţiva trecători pînă să ajungă la adresa respectivă,

Mai întîi se urcă într-un troleibuz, iar la capătul acestuia luă tramvaiul. Strada căutată se afla tocmai prin Şoseaua Giurgiului, în spatele pieții „Progresul". Trecu o dată în lungul ei. Casele erau mic-i, fără etaj. Curți mari pline de flori. Cea care purta numărul 15 era a doua pe stingă, după o intersecție în formă de rondou. După ce trecu de rondou, întîlni o fetiță blondă, cu codițe, care ducea de mîini un băiat şi o fetiță, mai mici. Privind-o atent pe fetița cea mare, care nu avea mai mult de zece ani, Tatiana tresări : semăna la ochi cu tatăl ei.

Fără să stea pe gînduri, o întrebă :

— Nu cumva te cheamă Corina ?

— Da !, tresări fata, Corina mă cheamă. Iar el e Sorinei şi ea Daniela, frățiorul şi surioara mea...

— Corina şi mai cum te cheamă ?

— Corina Dragomir...

— Şi pe mama ta o cheamă Mana ?

— Da, Maria... Dar de unde ştii ?

— Mi-a spus şi mie cineva..., a ocolit ea răspunsul. Cînd vine de la serviciu ?

— Păi nu este la servici. Acum este în concediu, la un sanatoriu. Ne scrie aproape în fiecare zi. Ne trimite vederi...

— Şi voi cu cine ați rămas acasă ?

— Cu bunica şi cu tăticu... Dar dumneata cine eşti ?

— Eu ? Eu sînt fiica unei colege de-a mamei tale. Odată am fost ¡a voi |n casă cu mama... Erai mică şi de atunci te cunosc. Azi, am avut treabă pe aici. Cînd îi scrii

Mi* mămicai tale să-i transmiți multă sănătate de la tanti Vietorița, colega ei de serviciu.

— Bine, îi spun lui tăticu să-i scrie. Fiu abia am terminat clasa a doua. Nu vii pe la noi ?

— Nu... nu acum La revedere. Corina. îmi dai voie să le sărut ?

— Da.

— Şi pe Sorin şi Daniela ?

■— Sigur...

Se întoarse apoi şi porni spre capătul străzii dinspre piață, J'ăcind din cînd în cînd vu mina copiilor.-

După ce se despărți de copii, în urma celor aflate, încercă să judece lucrurile la rece. Ajunsă în piață, îşi dădu seama că-i e foame. Se opri în fața unui chioşc cu gogoşi. De fapt nu mîncase din ziua trecută, de la prînz. Cumpără’ două gogoşi şi ie mîncă cu mare poftă, lingă tarabă. îşi luă apoi sacoşa şi porni, la întîmplare. pe şoseaua Giurgiului. Zarva străzii, maşinile care treceau, tramvaiele gălăgioase o împiedicau să gândească. întrebă un om cum să ajungă în centrul oraşului. Acesta îi arătă stația unui autobuz : trebuie deci să meargă în sens opus. Fata se întoarse, dar la capătul şoselei Giurgiului zări peste drum cimitirul ..Şerban Vodă“. Socoti că cel mai bun lucru ar fi să intre în cimitir, să se aşeze pe o bancă şi. în linişte, să hotărască ce are de făcut. Căută un loc mai ferit, dar cum se aşeză începu să plîngă. încotro s-o apuce ? Cui să-i ceară sprijinul ? Cum să iasă din încurcătură ? A dat curs raționamentului care o îndemna să ia trenul şi să se- întoarcă acasă. Deşi nu-1 dorea, acesta i se părea singurul lucru bun pe eare-1 avea de făcut.

Cînd a ajuns la gară, mai avea cîteva ore oină la plecarea trenului. S-a aşezat pe-o bancă, mirată de agitația din *gară.* ..*Cîiă iume !.* se gândea. Şi din *toți.* eu nu cunosc pe nimeni !“ Şj simțea o dureroasă nevoie de a se împărtăşi cuiva, de a cere un sfat, o îndrumare...

Dintre atîtea ființe omeneşti, nimeni nu avea grai pentru ea, ochi care să-i citească în inimă, urechi care să-i asculte strigătele desperate.

Nu se mai putu stăpîni. şi izbucni în plîns. Un plîns eare-i cutremura tot corpul. Vecina de bancă, o f emeie cam la cincizeci de ani, îngrijit îmbrăcată, nu pregetă să-i vină în sprijin :

— Ce ți s-a întîmplat, domnişoară ?

Incercînd să se liniştească, Tatiana privi printre lacrimi spre cea care-i adresase întrebarea, fără să-i poată răspunde. Observîndu-i rochița din stambă, prost croită pentru corpul

ce-1 îmbrăca, sandalele uzate, cu tocurile tocite, femeii i se făcu milă de ea. O cuprinse cu brațul pe după umeri şi îi vorbi blînd, părinteşte :

— Linişteşte-te, domnişoară... Ai pierdut ceva ?

Stăpînindu-se, fata oftă lung şi silabisi încurcată :

-— Nu, doamnă, nu !...

•— Ți-o fi murit poate cineva ?...

—- Nu... Adică... da. mi-a murit ; mi-au murit toți...

-— Toți ? Adică cine ? Un accident ?

■—• Şi eu trebuia să mor, îşi continuă fata gîndul. Sau mai bine zis *trebuie* să mor...

•— Ce vorbe sînt astea ? Vino-ți în fire, domnişoară ! Aşa tînără şi să te gîndeşti la moarte ! Cînd viața e aşa de frumoasă ? ! Unde nu mai am eu anii dumitale...

.-— Vai, iertați-mă... vorbeam cu mine...

— Pleci undeva ?

— Ar trebui... Adică n-ar trebui, dar n-am ce face !...

Şi iar începu să plîngă.

—- Te rog stăpîneşte-te şi spune-mi despre ce este vorba, poate-mi stă în putere să te-ajut eu ceva.

-— Sînteți bună, doamnă, dar...

Sesizînd starea desperată a fetei, amabila doamnă, se îmbujora la față iar în ochi i se aprinseră nişte luminițe drăceşti. O cuprinse din nou cu brațul şi-şi apropie buzele de urechea ei :

f;

— Fii cuminte şi ascultă-mă. Vad că eşti Intr-un impas Ai nevoie de sprijin iar eu te pot ajuta. Şi eu sînt singură pe lume, am trecut şi eu prin astfel de momente şi mi-am făcut un ideal întinzînd o mînă fetelor care au suferit sau suferă ca şi mine. Dar uite că vine trenul pe care-1 aştept. Stai liniştită aici pe bancă, pentru că mă-ntorc imediat.

Zbuciumul din care încă nu-şi revenise nu-i permise fetei să judece prea clar. Nici nu observase că pe peron intrase un expres internațional şi că doamna care-i vorbise atît'de frumos se dusese pînă la capătul peronului, făeînd cale întoarsă fără rost... îşi reveni doar cînd vecina ei de bancă şi-a reluat locul, în dreapta ei.

— Văd că te-ai niiai liniştit şi mă bucur. Vrei să-mi spui şi mie cum te cheamă ?

— Tatiana, doamnă. Tatiana Trăistaru.

—• Pe mine Aurelia Cernescu mă cheamă. Vroiai să pleci din Bucureşti, aşa-i ?

— Da. mi-am luat şi bilet. Trenul — şi se uită la ceasul de pe peron —, trenul meu pleacă peste zece minute...

— Tatiana, imi dai voie sâ-ți spun pe nume ?

— Da, doamnă.

— Trebuie neapărat să pleci în seara aceasta ?

Ezită să răspundă imediat. Simțind insă căldura din privirea noii cunoştințe şi din mina ce i-o strîngea pe a ei, se hotărî să spună deschis :

— Nu trebuie, dar cu ultimii bani mi-am luat bilet de *tren. Aşa* că...

— Dacă ăsta-i singurul motiv — şi doamna îşi lipi iar obrazul de urechea ei —, uite ce-ți propun eu : să nu pleci in halul acesta pe drum. Vizăm biletul şi amînăm plecarea cu trenul de mîine seară. Mergi la mine şi te odihneşti puțin, să-ți revii... Liniştită, o să vezi altfel lucrurile şi o să poți lua hotărârea pe care o doreşti...

— Nu, doamnă, nu vreau să vă deranjez ! Nici măcar nu vă cunosc...

— Ce copil eşti ! Nu-i vorba de nici un deranj, fată dragă, iar de cunoscut, ne vom cunoaşte noi bine. Mai tîi'ziu o să-mi mulțumeşti, o să vezi tu...

— Sînteți aşa de bună ! ! !

— Hai, Tatiana, hai să mergem. Lasă-le-neolo de gînduri... Că de multe ori gîndurile te-nnebunesc...

Nu s-a mai opus. După vizarea biletului, au luat; un taximetru şi în cîteva minute au ajuns la locuința doamnei Cerneseu — un bloc mare şi elegant, pe lingă Piața Amzei. Ocupa o garsonieră cochetă, mobilată cu gust, la etajul cinci.

— Pînă pregătesc ceva de mîneare, intră în baie şi-ți fă un duş să te mai înviorezi. Uite, puneți capotul acesta pe tine.

...Le apucase miezul nopții, povestindu-şi una alteia viața trăită pînă atunci. Pe Tatiana o zguduiseră greutățile, lipsurile şi "necazurile despre care noua ei cunoştinţă îi spusese că le îndurase pînă la douăzeci şi cinci de ani : crescută într-un orfelinat, a putut totuşi să-şi termine liceul şi, mult mai tîrziu. filologia. Acum lucrează la un studiou cinematografic, lingă Bucureşti. Suferințele i s-au tras numai şi numai de la orgoliu. A cunoscut şi a iubit un om. La rîndul Iui, el însă o iubea infinit mai mult. Cu toate astea. în ziua cînd ea împlinea douăzeci şi unu de ani au rupt logodna — pentru că intre timp se logodiseră —, numai pentru faptul că el nu venise la o întîlnire... Ulterior, s-a convins că el n-a putut veni deoarece fusese reținut la serviciu. Ea însă n-a

mai vrut cu nici un chip să revină asupra hotărîrii luate, cu toate că el a insistat mult, xncercînd s-o determine să înțeleagă situația reală, să-şi dea seama că greşeşte. Ea însă nici n-a mai vrut să audă. Dar el o urmărea tot timpul, peste tot, devenind de-a dreptul agasant. Ca să scape de el a început să se „afişeze“ cînd cu unul, cînd cu altul, să-i „plătească“ astfel pentru „necuviință“. Toate acestea l-au înnebunit... Şi pentru că o iubea „infinit" de mult, într-o noapte urîtă de toamnă şi-a pus capăt zilelor. De-atunci, ea trăieşte mtr-un continuu coşmar. Nu-şi găseşte alinarea deeît în orele de muncă, pe care le prelungeşte uneori pînă noaptea tîrziu. Astfel, mai uită de „crima“ ce a făptuit-o fără vuia ei... Tocmai de aceea, atunci cînd poate ajuta pe cineva cuprins de necazuri, îl ajută din toată inima, cum a făcut-o dealtfel şi acum. Nu are pe nimeni apropiat, in afară de clteva fete pe care le-a ajutat în anumite împrejurări...

— O viață ratată, Tatiana, mă înțelegi ? Şi asta pentru ce ?

Ştergîndu-şi lacrimile ce-i. împăienjeniseră ochii, femeia s-a sculat abătută de pe fotoliu şi a oftat adînc.

— Asta pentru că n-am cunoscut sentimentele oamenilor şi nu l-am înțeles — sau mai bine zis n-am vrut să-l înțeleg — pe cel care ținea atît de mult la mine. Mi-am luat un mare păcat asupra mea, care mă va apăsa pînă la sfîrşitul vieții...

Descris cu amănunte, în cuvinte rupte din suflet, acest fragment de viață o impresionase în mod deosebit pe Tatiana.

— Aşadar, nu eşti singura care suferi, i-a zis în încheiere doamna Cernescu. Tu trebuie să fii fericită : tînără eşti, *frumoasă eşti, timpul va rezolva totul în favoarea* ta...

Aştepta parcă să se lase cortina peste pînza albă a ecranului pe care rulase un film, sau să întoarcă ultima filă a unei cărţi.

— Şi n-am să măi las doborîtă de durere, draga mea, S'-fi *întors* **femeia** către ea. Am să muncesc şi am să trăiesc cu gîndul la el, păstrîndu-i recunoştinţă pentru că m-â învăţat să respect şi să preţuiesc sentimentele semenilor .:

Răvăşită de tragedia celeilalte. Tatiana şi-a împărtăşit la rîndul ei propria nenorocire, insistînd mai ales asupra dorinţei de a învăţa, de a înlătura toate piedicile ce le aveai pe acest drum.

•— Te înţeleg perfect, Tatiana. o încuraja gazda. De aceea, te sfătuiesc să încerci, să nu renunţi la hotărîrea ta. Ştiu că are să fie greu... Dar, aşa cum ţi-am spus de Ia început, eu vreau să te ajut. în acest scop. cred că ar fi bine să rămîi la mine şi să te pregăteşti pentru sesiunea de toamnă. Scrie-i tatălui tău. să nu fie alarmat... îi scrii că te afli într-un cămin de studenţi, unde te pregăteşti pentru admitere. Dar dacă el nu va fi de acord şi va veni să te ia ?... Mai bine expediem scrisoarea din Iaşi... Tocmai pleacă o cunoştinţă de a mea la Iaşi... După aflarea rezultatului ai să te hotărăşti : stai în continuare la mine sau te muţi la cămin. Şi dacă nu reuşeşti .— pentru că .şi la asta trebuie să ne gîndim — eşti siăpină să faci cum crezi că e mai bine : ori îţi iei un serviciu în Bucureşti, ori te întorci ia tatăl tău...

Gîndindu-se că va trebui să dea imediat un răspuns; Tatiana simţise că i se pune un nod în gît. A scos-o din încurcătură tot buna doamnă Cernescu :

Nu trebuie să te hotărăşti imediat. C> hotărîre luată în grabă nu este bună niciodată... Hai să ne culcăm, că e miezul nopţii...

3

In ziua următoare, Aurelia Cernescu a plecat de dimineață, dar nu la studioul cinematografic unde spunea că lucrează. La Parcul Libertății a coborît din autobuz şi a intrat în cabina unui telefon public. A format un număr şi a. schimbat cîteva cuvinte cu cineva. Apoi a intrat în parc, îndreptîndu-se spre Arenele Romane. Aici s-a aşezat pe o bancă, privind absentă în toate părțile. La un moment dat s-a ridicat, luînd-o pe aleea care dă în strada „11 Iunie". Din partea opusă i-a venit în întîmpinare un bărbat înaintat în vîrstă, cu păr rar, de un blond spălăcit, cu riduri ădînci pe față. S-au salutat politicos, ca doi oameni care se cunosc de multă vreme. El i-a sărutat mîna, ea ¡-a întrebat cum se mai simte şi l-a invitat să poposească cîteva minute pe o bancă.

— Cred că am găsit ce te interesează, i-a vorbit ea desfăcînd ziarul clin ziua aceea.

— O fată ?

•— Da, o fată. Are o situație grea, care o poate împinge spre noi. Cred că poate fi folosită...

Şi femeia începu să-i spună despre tot ce cunoştea de la Tatiana. Bărbatul spălăcit era de-acum la a doua țigară. O oprise de cîteva ori din povestit, punîndu-i întrebări de amănunt.

•— Are vreo rudă sau vreo cunoştință în armată ?, a fost ultima lui întrebare.

■ — Nu ştiu, n-am întrebat-o !..:

— Dar tu nu ştii că tocmai acest lucru mă interesează în primul şi în primul rînd ?

— Ba ştiu, cum să nu ştiu... N-am întrebai-o însă ea să nu dau cumva de bănuit...

Lb un astfel de argument, bărbatul n-a mai zis nimic,. „Paza bună trece primejdia rea“, s-a gîndit el. N-are rost să riscăm...“

Şi avea de ce să se teamă : pentru că cel care se in-iîlnise cu Aurelia Cernescu nu era *uitai decît Coriolun* Creţeanu, spion al unei agenturi străine, care revenise în ţară cu scopul de a afla date cit mai precise în legătură cu noul dispozitiv pentru codificarea automată a mesajelor In armată, dispozitiv care, după cîte aflase, se găsea în faza finală de experimentare. Creţeanu era deosebit de interesat să-şi îndeplinească misiunea, deoarece i se promisese că odată cu aceasta poate lua cu el în străinătate şi două rude apropiate ale sale, pentru care urma, la momentul oportun, să primească paşapoarte false...

■— Crezi că o putem folosi ? reveni el la discuţia începută... Să nu ne facă cumva vreun pocinog...

•— Treaba asta o laşi pe mine, i-a răspuns Aurelia Cernescu. E prea desperată ca să nu joace cum îi cint eu...

— Atunci, uite ce-aveţi de făcut tu şi Paul...

Coriolan Creţeanu a ieşit apoi înspre Cuţitul de Argint, iar Aurelia Cernescu spre Lînăriei...

1

N-a dormit un minut in noaptea aceea. Abia după ce stăpîna casei a încuiat uşa. nu înainte de a o sfătui să mănânce şi să nu răspundă nimănui ducă sună. s-a lungit pe pat şi a dormit pînă către prînz. A mîncat puţin, a aranjat prin cameră şi cînd s-a uitat la ceas nu i-a venit să creadă ochilor : era aproape trei. Şi pe măsură ce se. apropia ora de înapoiere a doamnei Cernescu, ea devenea

tot mai nehotărîtă. O chinuiau mii de întrebări : dacă la facultatea de fizică n-or mai fi locuri în sesiunea următoare ? Dacă nu va reuşi ? Dacă totuşi va reuşi, cum o să se achite de , obligațiile ce şi le crease față de această adevărată mamă sau Soră mai mare ? Ce-o să spună tatăl său ?...

Preocupată de astfel de ginduri, nici n-a auzit cînd a intrat doamna Cernescu. A simțit-o abia cînd aceasta a deschis uşa Ia cameră, exclamînd bucuroasă :

— Tatiana ! Mai sînt locuri la fizică şi se va ține un nou concurs. Văzîndu-i însă nehotărîrea, a întrebat-o cu glas domol : sau ai ales altă soluție ? !

— Vă spun drept că nu ştiu încă ce să fac. Mă gindesc la foarte multe lucruri...

— îmi dau seama că nu e uşor. Dar n-ai motive să te grăbeşti. Mai e şi mîine zi... Ai mîncat ceva ?

— Da, am mîncat, dar dumneavoastră ?

— Eu sînt abonată la cantină şi iau prînzul acolo. Vrei să bem cîte o cafea ?

— Cu plăcere, dar aş vrea s-o fac eu. îmi dați voie ?

— Mai întrebi ? Sigur că da 1

în timp ce se afla în bucătărie, fata auzi fîşîit de hîrtii în cameră. Cînd se întoarse, văzu pe fotoliu o rochiță înflorată şi o pereche de sandale noi.

— Vrei să le încerci ? Sînt de-ale mele. Nu le-am îmbrăcat la vremea respectivă şi-acum nu-mi mai vin bine...

Lucrurile i se potriveau de parcă ar fi fost cumpărate pentru ea. S-a uitat în oglindă şi nu i-a venit să creadă că ea este fata tânără şi frumoasă ce-i zîmbea cu ochii îngrijorați...

In seara aceea s-au plimbat prin oraş. A doua zi, gazda i-a adus programul tematic pentru concurs, iar în zilele următoare şi manualele de care avea nevoie.

— Am făcut scrisoarea pentru tata.! i-a spus Țatiana într-o seară înainte de culcare.

— Mă bucur pentru tine, i-a răspuns femeia, şt sper că toate o să iasă bine.

A doua zi i-a adus o fustă, o bluză şi nişte pantofi, de asemenea toate noi.

în zilele următoare, Tatiana învăța pînă . seara, cind ieşeau împreună la plimbare. Mergeau pe jos pînă la Piața Victoriei, ocoleau Statuia Aviatorilor şi reveneau acasă odihnite. De obicei învăța în cameră ; ziua lăsa storurile ca să fie mai răcoare. Intr-o dimineață însă, împotriva sfaturilor primite, ieşi în balcon şi începu să citească şezînd pe unul din cele două scaune de pai. La un moment dat. simțindu-se privită, ridică ochii în direcția balconului- vecin, şi, peste zidul despărțitor, către balustradă, zări capul unui tînăr. Acesta o salută şi-i zîmbi cu toată fața. Avea părul blond şi ochii albaştri. Luată prin surprindere, Tatiana îi răspunse la salul eu obrajii îmbujorați. Privind din nou cu coada ochilor îi mai văzu numai părul: Se sculă şi intră în cameră, îngrijorată de ce avea să-i spună doamna Cernescu cind va auzi că nu i-a ascultat sfatul

In ziua aceea n-a mai putut să învețe. S-a liniştit abia către.seară şi. ca să n-o supere'pe binevoitoarea sa gazdă, i-a ascuns totul. în ziua următoare n-a mai ieşit din cameră. Spre prînz însă cind a ridicat storul, pe balcon a zărit un avion de hîrtie, cum fac copiii, care zăcea într-o aripă pe mozaic. Se uită spre balconul vecin şi nu observă pe nimeni : pe balconul din stingă, de asemenea — nimeni Deschise uşa şi ieşi în vîrful picioarelor, cu gîndul să ia. jucăria şi s-o facă bucățele. Pe o aripă a avionului-ju- cărie observă însă scrise cîleva cuvinte : „NU MĂ RUPE !“ Zîmbi fără să vrea. Bănuind că jucăria mai ascunde ceva, o desfăcu plină de curiozitate. Mai dădu de cîteva cuvinte : „Nu mă judeca greşit! Iartă-mi, dacă poți,. -în- drăzneala şi lasă-mă să-ți scriu din ˉ când în cmd...“. Atît. Mai mult mirată de un asemenea procedeu, rupse hîrtia şi 'o aruncă ia coş. Strînse apoi bucățică cu bucățică şi le împacheta într-o

altă hîrtie, în ideea ca atunci cînd coboară după pîine să le arunce într-un coş pe stradă.

...Prin această originală poştă a mai primit, două zile la. rînd, scrisori. In a treia zi, cînd ieşea de la magazinul de unde lua cafea, în fața ei s-a oprit tunarul cu ciulul blond, care i-a spus fără să clipească : „Crezi ce vrei despre mine, dar lasă-mă să-ți vorbesc !“ Şi l-a lăsat... Aceasta s-a întîmplat a doua zi după ce doamna Cernescu plecase la mare, cu o echipă de filmare. Spusese că o să stea optsprezece-douăzeci de zile. De atunci s-a mai întâlnit cu Vlad, pentru că Vlad îl chema pe băiat, încă de trei . ori. S-au plimbat prin locuri necunoscute de ea. în aceste zile. a aflat aproape totul despre el : că ocupă o garsonieră identică şi vecină cu a doamnei Cernescu, cu intrarea pe cealaltă scară, B : că urmase doi ani facultatea de comerț, însă din cauza unei situații familiale a fost nevoit să întrerupă cursurile .şi să-şi caute servici : că acum lucrează ca desenator la un institut de proiectare ; că are douăzeci şi trei de ani, s-a îmbolnăvit foarte rau de inimă şi acum locuieşte singur ; că tatăl său este ofițer, iar mama inginer chimist : că nu are frați sau surori ; că un unchi al lui. frate al mamei, care ține foarte mult la el, lucrează la o agenție comercială română în străinătate. Abia îl aşteaptă să vină. i-a promis ultima dată eă-i va aduce o maşină —, „Alfa Romeo” : a şi luat examenul de conducere ; că mama îl bănuieşte pe tata! său de relații amoroase cu o fostă colegă de facultate, o femeie care a adus necazuri şi altei familii, iar el, Vlad. înclină să creadă că mama are dreptate, dar se teme în acelaşi *timp să nu-şi* acuze *tatăl* degeaba ; că, clin această

cauză, trăieşte într-o. cumplită incertitudine. ..Aş da nu ştiu cit să cunosc adevărul adevărat, pentru că în felul acesta, oricît de crud ar fi, m-aş linişti. Aş şti ce să cred şi ce fae, eliberîndu-mă de acest nenorocit coşmar.“

Situația tînărului a întristat-o foarte mult pe Tatiana.

Lin *băiat atît de înzestrat, de liniştit şi de plăcut să-şi* rateze viața dintr-o nebunie a părinților ? Cum o să rezolve această măcinătoare dilemă ?

„Cîte praguri are viața aceasta ? se întreba ea gîn- dindu-se la Vlad. Prin cîte trebuie să treci ca să ajungi şi să rămîi totuşi om ? Mie-mi sînt de-aeum toate clare : ştiu ce mă aşteaptă şi într-un caz. şi în altul. La el însă intervine marea dragoste ce le-o poartă părinților. Oare tu îi mai iubesc pe-ai mei ?

Dar, indiferent ce au făcut sau fac aceştia, poți să nu-i iubeşti ? Copiii le sînt datori părinților, înainte de toate, pentru faptul că aceştia le-au dat viață. Ei trebuie iubiți, chiar dacă îti creează dureri care-ti spintecă sufletul'?“

Pe măsură ce gîndurile acestea îi înnegurau tot mai des fruntea, fata îşi dădea seama că se frământă în zadar, că nu-i poate da nici un sfat, nici un ajutor. în schimb îi înțelegea mai bine zbuciumul care-1 făcea să fie când expansiv, cînd melancolic.

...Azi era ziua cînd urma să vină cu maşina, să meargă să se plimbe undeva, în afara oraşului. Despre ea. Tatiana nu-i spusese decît că e nepoata doamnei Cernescu şi că a venit de la Tg. Jiu să participe la sesiunea a doua a concursului de admitere la facultatea de fizică. Atunci cînd a oprit-o in stradă, a vrut mai întâi să-l repeadă. S-a gîndit însă că sînt vecini şi că. oricum — cu voia. ori fără voia ei — tot se vor mai întîlni. După aceea s-a temut că o s-o împiedice la învățătură. Dar n-a fost aşa. Dim-
potrivă, oi o îndemna mereu să învețe, să-şi atingă scopul. Tatiana însă nu s-a gîndit nici o clipă cum are să-şi justifice această slăbiciune eînd se va întoarce de la mare doamna

Cernescu...

Acum îl aştepta pe terasa cofetăriei. Simțind că în casă n-o să se poată gîndi la acest episod lăturalnic al vieții ei, venise la întîlnire cu aproape o oră mai devreme. Dar iată-1 coborînd din maşină, înainte ca ea să-şi limpezească ce-şi propusese : definirea unei atitudini certe în comportarea față de el.

Timpul nu s1ă pe Ioc...

5

Mai vesei ca de obicei, locotenentul-major Andrei Criscea urcă în fugă treptele etajului unde-şi avea biroul. Auzind tropăit, ofițerul de serviciu, plutonierul-major Barbu, ieşi din camera, lui şi. dîncl cu ochii de ofițerul ce urca sprinten, îi vorbi rostogolind grăbi', cuvintele.

— Mai spune o dată, tovarăşe Barba, îl rugă ofițerul, care nu înțelesese nimic.

___ Vă caut de o oră. tovarăşe locotenent-major. De o oră trebuia să fiți la tovarăşul maior...

— N-am mai dat telefon pentru că ştiam că am să vin la birou...

— Păi ați plecat de-o oră şi jumătate-de-acasă...

— Am venit pe jos, încet, admirmd natura...

— Natura... pe bulevard ?

— Natura „omenească*, tovarăşe Barbu...

— Aaaa ’asta-i... Mă duc repede să-i raportez tovarăşului maior

— In cîteva minute sînt la dînsul...

Locotenentul-major Cristea a intrat mai întîi in biroul său. S-a aşezat pe un scaun, rezemîndu-şi capul în palme. Avea şi el un mic necaz : i se părea că şeful îl subapreciată. Lucrează ele mai bine de un an în acest serviciu şi nu i-a încredințat un caz mai acătării. Tot timpul a fost ..ataşat“ pe lingă unul sau altul, cu mai multă experiență. ca să „învețe“. Adică „să studieze", participînd activ ia rezolvarea diferitelor cazuri, metodele de muncă .specifice, modul cum trebuie începută şi dusă o acțiune, reținerea elementelor caracteristice intr-un caz sau altul... Intr-un euvint. începătorul să aibă posibilitatea însuşirii unui stil de munca experimentat, formării deprinderilor practice în descifrarea ecuațiilor ce se întrețes, capacitatea de a obține succesul fără comiterea unor erori...

îşi întrerupse gindurile aici şi porni către cabinetul maiorului Mărculescu. Presupunea eâ-1 caută tot pentru nişte relații de amănunt referitoare la ultima acțiune la care a participat, acțiune condusă de căpitanul Voicilă, plecat acum în concediu.

— Uite, tovarăşe Cristea, de ce te-am chemat : studiază notele acestea şi spune-mi părerea dumitale...

— Am înțeles, tovarăşe maior !

•— Ne vedem miine dimineață, la ora opt...

— Am înțeles î

După prima lectură a notelor şi-a dat seama că este vorba de un caz. nou şi nu ştia ce să creadă. „Ori eu judec greşit, ori tovarăşul maior şi-a schimbat metoda ?"

Reluă studiul notelor. Prima era semnată de Petre Ghidarcea, şofer. Cealaltă, întocmită sub formă de raport, de maistrul militar Vasile Țarălungă.

Din nota lui Ghidarcea, locotenentul-major Cristea sublime următoarele :

In vara anului 1942- eram şofer pe, o autocisternă. Transportam benzină ăe la un depozit, special de Ungă Ploieşti la. aeroporturile Bănoasa, Pipera şi Romeo Po- pescu... Şef de

depozit era unul Creţeanu, de la care am înghiţit multe insulte. Işi făcuse o cameră de lucru Ungă ghereta paznicului. Acolo îşi avea şi biroul şi dormitorul, Acolo şi mînca. Adeseori încărcăm cisterna spre prînz şi ceream voie să mănânc, şi după aceea să plec la drum. Se întîmpla ca el tocmai să ia masa, adusă în sufertaş. Ţi s-a urît cu binele, Petrache ? Mănânci pe drum, iopir- lane ! O mină o ţii pe volan şi cu cealaltă te îndopi cu pline... Nu uita că noi îţi dăm plinea asta... Marş la maşină !» Alteori, când ne chema să ne întocmească foile de parcurs, ne ţinea în picioare Ungă masa-birou. Nu ţi-ar fi spus o dată «stai jos»...

Aşa l-am cunoscut şi aşa mi s-a întipărit în minte. Antipatia pe care mi-o inspira rii-a făcut să-i reţin figura, gesturile, cutele de pe frunte, felul de a vorbi, unele expresii...

în primăvara anului 1944 am scăpat de el. S-a potrivit să fiu cu maşina. în depozit cînd îşi lua adio ăe la prietenii lui de-aeolo, lâudîndu-se că a cerut să plece voluntar pe front. Ştiam că fusese legionar înfocat şi nu m-am mirat deloc de acest lucru. Spunea că i s-a aprobat cererea de a se înrola în armata germană, ca să lupte undeva prin Franţa sau Africa. A plecat urmărit de cele mai frumoase urări» din partea mea şi a celorlalţi... Spre toamnă am. auzit, iot de la unul din depozit, că ar fi murii şi că i s-ar fi trimis acasă «Crucea de fier» şi o sumă de bani drept despăgubire După aceea n-am mai auzit nimic de el.

Alaltăieri seara, aflîndu-mă cu un coleg de serviciu la restaurantul «Sirena», l-am văzut pe Creţeanu. Nu mi-a venit să cred... Am zis că mi s-a părut, că doar n-a înviat... A doua zi însă. fiind cu maşina în staţia din spatele blocului «Perla», m-am dus la tutungeria din colţ să-mi cumpăr ţigări. L-am remtilnit. Era singur. L-am privit doar o clipă şi mi-am dat seama că este imposibil să mă înşel.

Ceea ce m-a determinat să vă aduc la cunoştinţă toate acestea este faptul că l-am văzut ieşind din librăria de alături, însoţit de un maistru militar. Cine ştie ce urmăreşte... Un om

ca el este în stare de orice...

Din nota maistrului militar Țarălungă Vasile, ofițerul a subliniat :

Ieri, în jurul orei 18, mă aflam in librăria situată în blocul de lingă cinematograful «Volga». La un moment dat, m-am auzit strigat de cineva. Cină mi-am întors capul l-am recunoscut pe Coriolan Crețeanu, cu care am făcut armata în 1939—1940 în Regimentul 22 Alba lulia... Am intrat în bufetul «Nehoiul», unde, la o bere, mi-a explicat că are o invenție cu aplicabilitate în primul rină în armată. M-a rugat să-l îndrumez spre unitatea care ar fi interesată. Se arăta foarte bucuros că m-a întîlnit şi că-l pot ajuta... Spre sfîrşitul discuției (mi-a vorbii mult despre familia lui), m-a întrebat încă o dată de indicativul şi adresa unității respective, insislînd să-i spun dacă se ocupă de invenții şi inovații şi dacă el, ca civil, are şanse să intre în legătură cu un specialist pentru a-i prezenta documentația. Reamintindu-mi că un fost prieten îmi spusese că prin 1941 l-a văzut pe Crețeanu în Sibiu îmbrăcat legionar şi avînd in vedere locul unde lucrez, am considerat necesar să informez organele corespunzătoare despre această revedere care nu mi se pare deloc întîmplătoare. Crețeanu mi-a mai spus că este inginer minier, că lucrează undeva în provincie şi că mă va mai căuta,

în dimineața următoare, conform ordinului primit, locotenentul-major Cristea s-a prezentat la maiorul Mărculcbcu. Notele nu erau prea clare şi. din cauza aceasta, peste noapte îşi făcuse fel de fel de idei in legătură cu ce avea să raporteze şefului.

— Ei, tovarăşe Cristea, te-ascult.

Ti nărui ofițer se gîndise să argumenteze că, deşi se part că nu e vorba de o simplă presupunere, aceasta nu trebuie totuşi exclusă, uimind să se facă anumite investigații. în cele din urmă însă raportă doar atît :

— Un ac intr-un car cu fin. tovarăşe maior...

— 'Cam aşa, dar un ac cu gămălie.

— Tot una e !

— Nu chiar. Gămălia nu-i dă voie să se afunde prea mult şi. ca atare, nu trebuie răscolită toată căpița...

Neînțelegînd precis la ce face aluzie şeful, Cristea continuă :

—' Cred că trebuie să stăm de vorbă, pe îndelete, cu autorii notelor După aceea. în raport de detaliile obținute, să începem să-l căutăm...

— Nu „după aceea'“, tovarăşe Cristea, ci simultan. In astfel de situații trebuie- să aflăm. în cel mai scurt timp, tot ce se poate afla din izvoarele deja cunoscute. Cine ştie cu ce se ocupă acest „înviat din morți“...

— în ceea ce priveşte modul de acțiune aveți dreptate, tovarăşe maior. Cred însă că. pînă la urmă, tot pînă la fundul căpiței trebuie umblat...

- Dacă va fi nevoie... Dar spune-mi : te-ar interesa cazul ?

Luat prin surprindere, ofițerul nu ştia ce să răspundă. După citeva clipe de gîndire îşi reveni însă :

- Da, tovarăşe maior, aş vrea să particip şi eu... Nu să participi, ci să *organizezi, să* conduci şi sa răspunzi de întreaga acțiune. Ce zici ?

— Credeți eă...

— La propunerea mea, s-a aprobat ca de. acest caz să te

ocupi dumneata...

— Tovarăşe maior, n-aş vrea să vă dezmint- încrederea. **dar** simt nevoia *unor repere orientative...*

— Primul şi cel mai important lucru este răspunsul pe care l-am primit ia verificarea cerută aseară de mine : la 23 iulie, un cetăţean străin, cu înfăţişare asemănătoare cu a ăstuia, a fost semnalat in preajma unui obiectiv militar încercând să facă fotografii. Datorită grabei unui tînăr locotenent nu a putut fi însă prins în flagrant şi, ca atare, nu s-a întreprins nimic deosebit.

— Asemănarea poate duce la o confuzie..,'

— Posibil, dar rămîne totuşi un indiciu.

, — Destul de vag...

■— Dar suficient pentru a ne îndoi de corectitudinea acestui „turist“.

— Insuficient însă pentru a-1 reţine pe Creţeanu sau cum l-o fi chemînd...

— Desigur ! Dar un argument pentru a nu-1 scăpa din vedere...

1 ...Discuţia s-a încheiat prin stabilirea unor măsuri concrete pentru activitatea locotenentului-major Cristea.

Limuzina de culoare gri-argintie, cu Vlad şi Tatiana pe bancheta din faţă, ajunse în scurt timp la intersecţia şoselelor Mihai Bravu cu Colentina. în- aşteptarea schimbării semaforului, fata rupse tăcerea :

— Unde mergem, Vlad ?

—r Iartă-mă, Tatiana, dar de dragul maşinii am 'uitat să-ţi spun:.. O manifestare de egoism, probabil...

•— De ce te. judeci aşa ? Cred că în astfel de momente şi eu şi .oricare altul am simţi la fel. N-am vrut să te scot

neapărat din gînduriie laie, ci te-am întrebat unde mergem pentru că m-ai obişnuit ca atunci cînd plecăm împreună să-mi spui dinainte ce anume vom vedea. Cit despre egoism, adu-ți aminte că şi eu găsesc de prisos orice discuție cînd trec prin momente de linişte sufletească. Nu cred că e vorba de egoism, iar dacă aşa este, atunci amândoi sîntem egoişti...

Privindu-i ochii frumoşi, Vlad ii apucă mîna şi i-o sărută în semn de recunoştință.

— Cit de bună eşti, Tatiana. In ziua cînd ți-am admirat chipul pe balcon, mi-am zis că trebuie să fii de o mare răutate...

— De unde un astfel de gînd ?

— Nu ştiu, dar mi-a intrat în cap că frumusețea fizică este în raport invers proporțional cu cea morală. Încă în liceu şi apoi în facultate m-a obsedat această idee şi., majoritatea cazurilor mi-a confirmat ipoteza.

— Nu m-am gândit la aşa ceva şi nu te pot contrazice,. Nu am argumente...

— Deocamdată, mă contrazici tu.

— Totuşi, nu mi-ai răspuns la întrebare..,'

— De cit timp dispui ?

— Nu mai mult de două-trei ore.

— Bine. Uite se schimbă şi semaforul Propun sa mergem pînă la „Popasul Sineşti“ Este un loc frumos, liniştit, care cred că o să-ți placă.

— Departe ?

— Douăzeci de *minute.*

— Bine, Vlad, mergem. ..

După ce au trecut de panoul care indica ieşirea din raza municipiului Bucureşti, acul kilometrajului n-a mai coborî! sub sută decît în două curbe mai accentuate.

Locul ales de Vlad era într-adevăr plăcut. Situat la margine cie pădure, popasul are un *restaurant cochet,* cu separeuri. Peste tot obiecte ornamentale cu motive naționale. Mai întîi s-au plimbat un sfert de oră pe marginea pădurii,

apoi au intrat în restaurant şi au ocupat un separeu.

— Cum ți se pare, Tatiana ?

— îmi place nespus ! Cîți kilometri sînt pînă aici ?

— Din centrul Bucureştiului — treizeci şi cinci.

— Cînd respiri aerul acesta curat, ai impresia că eşti un alt om...

Discuția le-a fost întreruptă de ospătar.

— Ce vrei să mănînci ? a întrebat-o Vlad pe fată.

— Ce vrei şi tu...

— Sper să nu te dezamăgesc. Apoi către ospătar : Cîte cincizeci de grame de coniac, de două ori saramură şi două frigărui.

— Bere sau vin ?

— Trei sticle de bere...

•— Cheltuieşti o grămadă de bani, Vlad...

— Ți-am spus că de aşa ceva n-am prea dus lipsă pînă acum. Odată cu venirea unchiului, am mai mulți ca înainte iar singur nu cheltuiesc mai deloc. Aşa că..".

— Oricum, nu vreau să fiu...

— Te cunosc prea bine, draga mea, şi te rog să nu-ți faci probleme...

Un picolo le aduse coniacul şi cîte un pahar cu apă minerală.

— De fapt, aici e frumos mai tîrziu. Acum e încă devreme. Cînd o să plecăm, ai să vezi că nu mai e nici

un Ioc liber. Pădurea asta tînără, poate şi lacul din apropiere atrag orăşenii. Mai scapă de poluare...

VIad prinse piciorul paharului cu coniac între degete şi se uită în ochii Tatianei.

— Dă-mi voie să-ți urez succes la concurs şi fericirea la care ai dreptul...

— Eu ce să-ți urez ? In primul rînd sănătate, Vlad ! Apoi, să-ți reiei cursurile şi să-ți revezi familia fericită. Crede-mă, şi eu ştiu ce înseamnă o familie destrămată...

Tînărul puse paharul pe masă şi vorbi ca pentru sine

— Cred că trebuie inversată ordinea urărilor : ultima urare eu aş pune-o pe primul plan, convins că înfăptuirea ei le determină şi pe celelalte...

Simțindu-se cumva vinovată, fata îi, prinse mina în- tr-ale ei şi căută să-l liniştească :

— Ai dreptate, am greşit ! Fie aşa cum doreşti tu...

— Poate că mi se pare numai, Tatiana. Uitîndu-se apoi fix în ochii ei, continuă : De mai bine de o jumătate de an mă chinui să găsesc o soluție. Poate acum, cu venirea unchiului...

Li se aduse saramura. Odată cu frigăruile, ospătarul puse pe suport şi o frapieră cu sticle de bere. Vlad o luă şi o aşeză sub masă.

— Să nu mă vadă vreun agent de circulație că beau şi pe urmă conduc că mă arde, se simți el dator să-i explice fetei.

Se aplecă apoi să mai sucească sticlele între bulgării de gheață.

— Să se răcească berea bine ; caldă nu face două parale...

Fata nu observă, şi nici nu putea dealtfel, că, aplecat sub masă, tînărul fixă pe peretele *exterior al* **frapierei** un dispozitiv cilindric de forma unei bujii, prevăzut la capăt

cu o antenă telescopică de zece-cincisprezece centimetri. Se ridică apoi şi i se adresă tandru :

— îţi place saramura, Tatiana ?

— *Da, şi după cîte îmi* dau seama e bine făcută.

— Cred că la astfel de moteluri găseşti de multe ori *o* mîneare mai bună ca în oraş.

— Presupun că şi preţurile sini mai „gustoase“,

— Nu. nu cu mult...

Cind Vlad umplu paharele cu bere, lata îl întrebă :

— Crezi că unchiul tău va putea influenţa în bine situaţia din familie ?

— A încercat, rîndul trecut şi n-a reuşit. Tata nici nu vrea să-l mai vadă...

— Atunci ?

— Pe mine mă interesează un singur lucru : să stabilesc dacă intr-adevăr tata are sau nu legături cu o altă femeie, aşa cum susţine mama. Pentru că, de fapt, totul a pornit de la un telefon prin care mama era informată despre acest lucru. S-au adăugat apoi reducerea sumei de bani pe care tata o dădea în casă, găsirea de către mama intr-un buzunar al pantalonilor lui a unei batiste eu urme de ruj, întârzierile la serviciu, desele „plecări“ pe teren şi altele. De aici scandaluri, certuri, neînţelegeri, în fapt, de aproape doi ani noi nu mai avem familie... Cînd au văzut că m-ara îmbolnăvit au fost şi ei de acord să plec de-acasă...

—- Dar tu n-ai discutat cu dînsul ?

— Ba da. Şi aproape m-a convins că nu este nimic adevărat.

— Atunci, cu mama...

— Are cîteva argumente, unele intime, pe care nu î ie pot contraargumenta.

— Şi ce vrei să faci ?

— Ţi-am spus : indiferent dacă concluzia mea va influenţa sau nu asupra situaţiei dintre ei, eu trebuie să ajung la o certitudine, în primul rînd pentru mine. Vreau şi trebuie să-mi regăsesc liniştea.

— Bine. dar cum ?

•— Pînâ acum am încercat să-l urmăresc cînd pleca de Ia unitate. Fiind şef de instituție are maşină' la dispoziție şi n-am reuşit sâ mă țin niciodată după el. Am încercat cu telefoanele : uneori îl găsesc, alteori, nu... O singură soluție mai am şi, în realizarea ei, mi-a venit în ajutor unchiul.

— Cu maşina ?

•— Nu, că l-a văzut tata cu ea în oraş şi m-ar descoperi repede.

•—• Atunci ?

. •— Dacă lucrurile stau aşâ cum crede mama, înseamnă că el şi le aranjează prin telefon, de la birou. Numai in felul acesta mă pot lămuri.

— Nu înțeleg.

—• Uite că s-a făcut aproape nouă. Am să-ți explic ideea mea...

La aproape un kilometru depărtare de „Popasul Si- neşti“, un bărbat şi o femeie se plimbau agale pe liziera pădurii. „Ascultau“ muzică la un aparat de radio cu tranzistori. Bărbatul purta în ureche un mic difuzor, conectat la aparatul de radio. La un moment dat se opri din mers şi-i vorbi partenerei :

•— Acum îi aud. Distanța este, după măsurătorile făcute de noi, de opt sute de metri.

Da, dar nu uita că aici nu sînt clădiri, nu circulă tramvaie, *maşini nu sînt motoare electrice* de mare putere care să influențeze asupra...

m

De acord, dai nici separeul nu are acustica unei camere. Oricum, în oraş, 3a patru-cinci sule de metri, recepția e sigură.

— Acum să înregistrăm. Hai să stăm aici pe iarbă.

...Cei doi ..radioascult ători" nu erau alții *decît Cariolan* Crețeanu şi Barbara Duinea, alias Aurelia Cernescu. Veniseră

cu cîteva zile în urmă, cu o valiză şi un ruksac, ..să mai iasă din Bucureşti, unde nici să respiri nu poli", închiriaseră o cameră în Cătrăneşti, „unde există şi Iac şi pădure şi unde poți face plajă şi pescui mai bine ca intr-o stațiune“...

Aşa cum conveniseră cu Paul, verificau funcționarea emițătorul ui-receptor, a aparatului de înregistrare şi. ceea ce nu-i spuseseră, însăşi capacitatea lui în instruirea fetei pentru acțiunea ce o pregăteau.

— Cred că o să facem treabă cu fata asta... Ce zici. Babi ?

— Sînt sigură !...

— O să reglez aparatul să meargă cîte patru ore dimineața şi două după-amiaza, timp de cinci zile. La limita maximă. Ne vom roti toți trei la înregistrare.

— Şi dacă nu se va vorbi în tinipul respectiv despre invenția care te interesează ?

— Riscul meseriei, ce să-i faci, deşi aceasta mi se pare imposibil... Şefii mi-au spus că invenția este de mare actualitate şi deosebit de importantă, fapt pentru care specialiştii s-au concentrat toți asupra realizării ei. Dacă intr-adevăr amicul meu mi-a indicat corect unitatea, nu pot să nu încerc. în ultimă instanță, chiar dacă n-o să aflu ceva date in legătură cu invenția care mă interesează in mod direct, am şansa să aflu despre altele...

— Adică, mergi ia întîmplare ?

— întâmplarea îşi are şi ea rolul ei în activitatea noastră.

— Tu ştii mai bine... Eu nu vreau decît un singur lucru : să plecăm eît mai repede de-aici toți trei...

Agasat, pare-se, de această „placă“ a femeii, bărbatul replică nervos :

— Asta vrei şi-atîta ştii ! Şi începu să înjure...

— Să ne păstrăm calmul, dragul meu. Am plecat la drum şi drumul este lung... Te înțeleg, te ajut... Nu vreau să te supăr cu nimic.

— Eu nu pot merge la el la serviciu, Tatiana. Deşi» mi-a spus-o clar de la prima încercare, am mai insistat de două ori

însă tot nu m-a primit. Nu am la cine apela, n-am pe nimeni mai aproape şi de încredere.

— Te gîndeşti cumva la mine ?

— Nu. îndrăznesc, -Tatiana, deşi nu este nimic riscant.

— Eu sînt -foarte timidă, Vlad. M-aş pierde... Deşi înțelegîndu-ți drama sufletească, n-aş pregeta să te ajut...

— Tatiana, povestindu-ți toate acestea n-am urmărit scopul de a-ți cere sprijinul, crede-mă. Deşi pare un joc de copii, jocul acesta nu-i pentru o fată. Trebuie să găsesc eu, în cele din urmă, o soluție. Mă obsedează ideea asta... Nu mă pot odihni nici noaptea şi inima mă înțeapă tot mai des... Dar să lăsăm asta. S-a făcut târziu şi nu vreau să-ți decalezi programul.

Aplecîndu-se să vadă dacă mai e bere în frapieră, Vlad desprinse dispozitivul fixat, îi strinse antena şi, în timp ce -fata privea spre şosea. îl băgă în buzunar'.

— Mai vrei bere ?

— Nu, Vlad, mi-e chiar prea de ajuns...

.— Nici eu nu mai beau !

După ce au plătit nota, tinerii s-au urcat în maşină şi ati pornit spre Bucureşti. El dădu drumul radioului şi pini. în oraş n-au .mai schimbat nici *an* cuvînt.

Abia întors de la drum, locotenentul-major Crfetea făcu un duş, se schimbă şi se îndreptă spre sediu. Deşi era aproape opt seara, spera să-l mai găsească încă la birou pe maiorul Mărculescu. Părea abătut, semn că lucrurile nu i-au mers prea bine pe unde a umblat. Vroia să-i raporteze cît. mai repede şefului ceea ce aflase, gîndindu-se că în felul acesta va scăpa de obsesia că nu făcuse nimic, că pornise cu stîngul în

această primă misiune ce i se încredințase.

Ofițerul de serviciu îl informă că şeful lipseşte dar că a lăsat vorbă că va trece pe la serviciu. Cristea se abținu să-şi manifeste încordarea ce-1 stăpînea şi intră în biroul său, unde se aşeză intr-un fotoliu. Simțea că lumina tuburilor fluorescente îl deranjează ; Ie stinse şi aprinse lampa de birou. Se aşeză apoi din nou în fotoliu şi, cu ochii Închişi, încercă să-şi adune gîndurile.

Rememoră datele cunoscute inițial şi le confruntă eu elementele noi. aflate din discuțiile purtate cu maistrul militar Țarălungă şi şoferul Ghidarcea, cu cetățenii din localitatea de origină a lui Crețeanu —, care l-au cunoscut, pe el şi familia lui, înainte şi în timpul războiului. „Intr-adevăr, îşi continuă el raționamentul, toate acestea nu-mi permit să afirm că am făcut un pas înainte. In fond. după aceste investigații trebuie să ajung la concluzia

s'ei'tă dacă Crețeanta este sau nu--un spion ?“ Putea oare fei să-i raporteze acest lucru —- da sau nu — şefului ?

Părăsi însă repede pista pe care se lăsase furat, hotărît să tragă nişte concluzii mai:., „la' problemă“. Să spui „da“ sau „nu“ intr-o chestiune atît de delicată este un lucru deosebit de greu. Uneori, deşi deții suficiente probe, ți-e aproape imposibil să dai un asemenea verdict. Este vorba aici de oameni, de buna sau reaua lor credință. Nu te poți rezuma la cîteva convingeri personale... „De ¡fapt •—• şi-a spus el mai departe —- am lămurit nişte chestiuni dacă nu capitale, totuşi nu lipsite de importanță. *întîi :* nu se confirmă întru totul că Coriolan Crețeanu ar fi murit, pe front. După înrolarea lui, soția şi-a luat cei doi popii şi a plecat la părinți, intr-un sat de lingă Tîrgu- Mureş. In'primele cinci luni după plecarea lui, ea a primit patru scrisori de la el şi, .lunar, o sumă de bani de la organizația vHitlerjugend», prin care se înrolase. în iulie 1944, femeia primise o înştiințare de la aceeaşi orga- 'nizație că solul ei a fost dat dispărut pe front şi că, de .acum înainte, i se sistează acordarea ajutorului lunar. “Asupra acestei mențiuni

nu s-a mai revenit. De atunci, ea nu măi ştie nimic de el. *Al doilea :* Coriolan Crețeanu inai avusese un frate, mai mare. care plecase in iarna anilor 1943—1944 ca voluntar pe frontul antisovietic şi care murise în martie 1944. Soției acestuia — cu care decedatul ■ nu trăise deeît o lună de zile •—. şi nu soției lui, i se trimisese «Crucea de fier», şi o sumă de bani, drept des- :,păgubire. A mai primit un fel de pensie lunară pînă în ,'septembrie 1944. Rămăsese văduvă cînd nu împlinise , încă nouăsprezece ani şi se încadrase ca învățătoare la o 'şcoala din localitate. Fiind singură în locuința lăsată de soțul ei — părinții acestuia decedaseră înainte de începerea- războiului, Iar ai ei locuiau în cu totul *altă* : parte văduva îşi luase în gazdă o colegă. Acum, aceasta declarase câ intr-adevăr locuise în gazdă la familia Cre- țeanu pînă în 1947. Cu oarecari rețineri, ea a mai arătat că după plecarea pe front a soțului gazdei, aceasta era vizitată de două-trei ori pe lună de Coriolan, cumnatul ei. *De* fiecare dată venea după-amiaza, rămînea peste *noapte* şi în zori pleca. La prima vizită, cumnatul dormise singur, intr-o cameră. A început apoi să-i aducă gazdei, cumnatei lui, fel de fel de cadouri. De-atunci au dormit împreună... Colega ei, gazda, nu s-a recăsătorit decît în 1949, cu şase luni înainte de a avea un copil. Noul ei soț, funcționar mai în vârstă, a murit în 1954, intr-un accident de tren. *Al treilea :* ultima persoană care. se pare, fusese în contact cu Coriolan Crețeanu era. aşadar, cumnata acestuia, şi nu soția lui. După 1950. aceasta începuse să primească periodic pachete şi scrisori de la o verişoară de-a ei, plecată către sfîrşitul războiului în Occident. In ultimii ani, vara, ea se angaja la O.N.T. ca ghid pentru litoral. Băiatul, Paul, se stabilise în Bucureşti încă din 1969, unde urma o facultate. Cu ea, n-a putut să stea de vorbă fiind plecată pe litoral sau la fiul ei la Bucureşti. Cam atît, conchise lo- cotenentul-major Cristea. Mult. puțin ? Folositor ori nu... ? Rămîne de văzut..."

După puțin timp, ofițerul de serviciu l-a încunoştiințat că şeful serviciului îl aşteaptă în birou.

Ciocăni In uşă şi intră.

— Să trăiţi, tovarăşe maior, m-am prezentat...

— Bine-ai venit, Cristea. Ei, cum a fost ?

— Tovarăşe maior, am fost în cele două localităţi pe care le ştiţi, am stabilit unele lucruri însă majoritatea lor datează de acum douăzeci şi cinci-treizeci de ani...

— Să nu subapreciezi nimic ! în clarificarea unui astfel de caz, de multe ori nu ştii ce e mai important : trecutul sau prezentul. Mai precis, nu ştii unde poate fi capul firului.

! — Oricum, acul nostru mi st pare a fi fără gămălie..

Nu te contrazic, deocamdată. Dar să auzim noutăţile, adică vechiturile, cum vrei tu să le numeşti.

Locotenentul-major Cristea derulă datele în ordinea în care şi le sistematizase cu puţin timp înainte. Spre sfîrşitul raportului, observă că faţa şefului se destinde a mulţumire şi se felicită în gînd că nu-1 găsise imediat ce ajunsese la birou, moment pînă în care trăise cu impresia că n-a făcut mai nimic.

— Deci, pe ea n-ai găsit-o...

— Nu, tovarăşe maior ! E probabil să fie cu fiul său la mare.

— Foarte posibil. Cheamă-1 şi instruieş'te-1, încă în seara asta, pe locotenentul Văraru. iar dimineaţă, cu primul tren, să plece la Constanţa. v

— Am înţeles !

— Din discuţia pe care ai avut-o cu Ţarălungă rezultă că acesta a făcut o greşeală...

— Nu m-am referit la ea, în ideea de a o relua şi a vă raporta punctul meu de vedere.

— Spune-1 !

— Maistrul militar şi-a dat seamai în discuţia cu mine, că n-a făcut bine comunieîndu-i fostului,său camarad indicativul unităţii în care funcţionează organul de invenţii şi inovaţii pentru arma respectivă. Şi-a explicat greşeala argumentând că s-a gîndit că Creţeanu, acum inginer minier, este intr-adevăr în măsură să realizeze o invenţie cu aplicabilitate şi în armată.

— Opinia ta ?

— Este, fără îndoială, o greşeală şi, totodată, o abatere de ia normele păstrării secretului de stat. El trebuia să-l îndrume pe Crețeanu să se adreseze ministerului şi nu direct unității. Dacă Crețeanu este intr-adevăr spion, informația primită de la maistrul militar lî poate ajuta în

îndeplinirea scopurilor sale... Dar în acelaşi timp, ea ne ajută şi pe noi încotro să ne îndreptăm atenția.

..— De acord cu raționamentul, cu un singur amendament, la care.sint sigur că te-ai gîndit şi tu : să i-o luăm înainte. •

, — Tocmai in legătură cu acest aspect vreau să vă propun câteva. măsuri. înainte de aceasta, vă rog să-mi permiteți să spun ofițerului de serviciu să.-l cheme pe locotenentul Văraru.

— Poftim !

Maiorul Mârculescu ascultă apoi propunerile subordonatului şi, cu unele completări, le aprobă.

— Şi-acum, să-ți spun rezultatul unora dintre verificările cerute înainte de plecarea ta pe teren. *Primo :* din 1940 pină în prezent nu a absolvit facultatea de mine nici un Crețeanu Coriolan ; *secundo :* în evidența ministerului de resort nu există nici un inginer eu numele acesta...

— S-ar putea să lucreze in alt domeniu, interveni fără să vrea. Oiştea...

— De acord. Şi eu m-arn gîndit la lucrul acesta... *Terțo :* n-am primit încă nici un răspuns de la punctele de trecere a frontierei, cărora le-am transmis semnalmentele lui Crețeanu...

■— E încă prea devreme, tovarăşe maior...

•' *^- Da, trebuie să mai aşteptăm. Mai ai ceva ?

'— Cred că n-ar fi rău să multiplicăm fotografia pe care am adus-o de la soția lui şi s-o trimitem mai multor puncte de trecere a frontierei.

■ —r S-a prins pretextul cu italianul care-şi caută vechiul camarad V

• ‘ ■— Da, chiar fără rezerve...

4- "f-" Mi ine dimineață să i'ie fotografia trimisă !

’• r— Am înțeles, tovarăşe maior !

■m

-— Mai ai ceva ?

— Nu, tovarăşe maior !

— Mă bucur că te bazezi pe memorie şi nu-ți prea faci notițe. E un lucru pozitiv în meseria noastră, dar să nu-ți dăuneze. Ai scăpat din vedere un lucru esențial, care mă obligă să-ți recomand o exersare intensă a memoriei

Locotenentul-major se încruntă, rememoră într-o clipă toate elementele, dar nu fu în măsură să descopere pe acela la care se gîndea şeful.

\ r~ Tovarăşe maior, nu ştiu la ce vă referiți..,’

— Ți-1 voi aminti mîine dimineață. De acord ? După un somn liniştit...

— Bineînțeles, tovarăşe maior, dar cu somnul liniştit..

— Fă-1 *să fie* liniştit, odihnitor, dat fără somnifer. Mă bizui pe voința ce o ai.

— Să trăiți, tovarăşe maior !

r— Noapte bună. Andrei !

Vlad opri maşina pe strada Nicoiae lorga. Stinse motorul, luminile şi închise aparatul de radio. Apoi, uitându-se ta ceas se întoarse spre Tatiana, căutîndu-i ochii prin semiîntuneric :

— E nouă şi jumătate. Sper că n-ai să mă pedepseşti pentru întîrziere...

— Dimpotrivă, îți mulțumesc pentru această seară, deşi trebuie să recunosc că drama din familia ta m-a răscolit.

— Regret că nu m-am putut stăpîrii şi că ți-am tulburat seara cu povestea mea. Crede-mă însă că a devenit o adevărată obsesie...

— Mă supăr dacă-ți faci probleme... E normal şi cinstit ca între- doi prieteni să nu încapă rețineri de nici un fel.

— Oricum, Tatiana, ne cunoaştem de prea puțin timp. Şi numai respectul ce ți-1 port, încrederea ce mi-ai sădit-o m-au determinat să mă destăinui...

— Şi-ți pare rău ?

— Pentru simplul fapt că te-am indispus...

— Lasă, treci peste asta. Mai bine spune-mi ce faci acum ?

— Duc maşina unchiului şi, dacă-1 găsesc acasă, poate mai stau de vorbă cu el... Vrei să ne întîlnim şi mâine după-amiază ?

— Cînd şi unde ?

— Stabilim prin „poşta aeriană“... De acord ? .

Fata zîmbi şi-i ură noapte bună. El îi luă mina şi i-o sărută drăgăstos.

— Spor la învățătură şi odihneşte-te, nu sta prea tîrziu. Mă-asculți ?

— Te ascult, Vlad, noapte bună-!

Ajunsă în cameră, Tatiana îşi îmbrăcă pijamaua şi se aşeză în pat, cu un manual în mină. încercă să continue lectura întreruptă cîteva ore mai înainte, însă îşi dădu seama că nu poate. *Cineva* sau *ceva* o obliga să reînnoade firul gândurilor rămas neterminat cînd a părăsit terasa cofetăriei. Firul trebuia completat cu cele aflate în seara aceea. Undeva însă era necesar să se facă un nod. Dar cum să-l facă şi unde să fie nodul ? Intermediar sau final ?

„Ce fel de om poate fi tatăl lui ? se întrebă. Dealtfel, ca şi mama mea... Vlad are totuşi o situație privilegiată.

m

Cei puțin l-au înțeles şi l-au lăsat să stea singur, asigurin-

du-i în acelaşi timp existența. El ştie ce vrea. Şi nu vrea altceva. în ultimă, instanță, decit ceea ce vreau şi eu .: să-şi continue studiile... Dar pentru asta are nevoie de echilibru sufletesc, echilibru pe care se bazează dealtfel toate reuşitele. Dacă nu se îmbolnăvea, ar fi fost altceva. Dar dacă, cu condițiile lui, ar fi stat numai prin baruri, cum îmi povestea doamna Cernescu despre aiîția şi atîția tineri ?... Cu el nu s-a întâmplat aşa. Se poartă simplu, deschis şi corect. Un caracter meschin mi-ar fi făcut propuneri şi promisiuni cu carul... In firea lui, prietenia e sentimentul dominant. Cit am tînjit eu după o astfel de prietenie ! De mică sînt singură. Acum am doi prieteni dintr-o dată : doamna Cernescu şi Vlad. Deşi mai în vîrstă, pe ea o simt ca pe-o soră, sau poate chiar ca pe o mamă. Cit despre Vlad, el mi-este apropiat nu numai prin vîrstă, ci şi prin necazurile familiale ce le are, necazuri aidoma cu ale mele. De aceea, vreau să-l ajut cit şi cu ce pot. Ce frumos ar fi să devenim studenți amîndoi ! Am pleca împreună la facultate, ne-am plimba, ca şi acum, am merge în tabere... El m-ar proteja cînd ar fi nevoie... Mîine am să-i spun că vreau să-l ajut... pentru el şi pentru mine. Sau, poate, pentru mine şi pentru el..."

Oftă adine, se duse în baie, îşi spălă fața cu apă rece şi se apucă de studiu.

Vlad se întilni cu cei doi, Crețeanu şi doamna Cernescu, în parcul din fața Halelor Obor. El parcase maşina pe o străduță din apropierea spitalului Colentina, de unde luase, pînă la locul întîlnirii, tramvaiul. îi zări pe amîndoi aşezați pe-o bancă. Făcu de două ori înconjurul parcului, iscodind eu privirea peste' tot. Se apropie de ei şi se aşeză alături de Coriolan Crețeanu.

—. Am adus şi înregistrarea convorbirii pe care am avut-o cu ea în maşină.

— Las-o pentru mai tîrziu. Acum spune-mi ce părere a; despre fată,.. Cum merge treaba ?

— Cred că n-o să dăm greş cu ea. Este inteligentă, iar necazurile pe care le-a îndurat au făcut-o credulă şi miloasă. în afară de asta mai avem un atu : nu cunoaşte pe nimeni 'în Bucureşti. După încă trei-patru întâlniri, bănuiesc că am putea trece la acțiune...

— Să nu ne pripim cu aprecierile, interveni femeia; Hotărîrea o vom lua după prima ei verificare la „concret“.' Planul e bine conceput şi chiar'dacă nu reuşeşte nu avem de ce să ne temem, mai ales că..-.

—- La asta m-am gîndit şi eu cînd am adoptat tactica asta, ținu să precizeze bărbatul : să nu ne expunem nici unul dintre noi. Şi-apoi, nu uitați că la ce! mult douăzeci şi patru de ore de la încetarea acțiunii, indiferent de rezultatele obținute, toți trei vom trece granița. Paşapoartele voastre sînt deja „vizate"... N-o să avem nici un fel de dificultăți...

— Ați aflat ce ne interesa pentru prima faz.ă ? întrebă tînărul.

, — Da şi odată cu datele vreau să-ți mai fac unele precizări. Dar nu aici... Maşina ai lăsat-o „acolo“ ?

— Da, aşa cum am stabilit !

—r Mă găsiți pe locul de parcare de lingă „Tehnometa-îiea“. Vom discuta în maşină.

...Rămas cu mama lui, Paul îi mărturisi teama ce-1 încearcă şi-i spuse că, de n-ar dori aşa de mult să plece din țară, ar renunța imediat Ia toată afacerea asta condusă de tatăl său. ' •

1 ■— Mi-ai spus tu că de la el am moştenit spiritul aventurier. Dar el e mult mai îndrăzneț, mai curajos...

— La vîrsta lui e mai versat. îi replică femeia. Şi eu am o strîngere de inimă, dar am ' încredere în el şi în norocul nostru. Pentru liniştirea ta, îți dau o veste bună : nu ştiu cum — nici mie nu-mi spune totul — a aflat numărul şi adresa unității militare care-I interesează. Ar» fost chiar la oficiul poştal prin care unitatea primeşte corespondența. L-a

identificat şi pe curier... Hai să ne grăbim că, uite, a ajuns la parcare. Ai grijă, Paul, să nu te dai de gol că ştii ceva de la mine. Ai văzut cît de irascibil e...

— Bine, bine, n-avea grijă !

— Şi apoi. vezi cum lucrezi cu fata ! Ți-am mai spus şi-ți repet : să nu te laşi impresionat de soarta ei, că am compromis totul...

— Iar mă dădăceşti ? !

Ora stabilită pentru ziua următoare de maiorul Mărculescu a fost devansată cu treizeci de minute. Cînd î s-a spus că e chemat la şef, locotenentul-major Cristea şi-a aruncat privirea pe cadranul ceasului, convins că 'acesta, mergea în urmă.

— Deşi îmi place punctualitatea, începu maiorul să vorbească după ce-i răspunse la salut, în cazul de față am fost nevoit să modific ora. Trebuie să plec urgent la direcție. Cum te-ai odihnit azi-noapte ?

— Bine, tovarăşe maior !

— Cu sau fără somnifer ?

— Fără, tovarăşe maior. încă pe drum, pină acasă, tni-am amintit de „lucrul esențial“ la care v-ați referit.

′ÎSŞ.

Mi-am dat seama că am trecut peste fiul doamnei, care este student în Bucureşti...

— Exact, despre asta vom discuta. Şi ?

— Dacă sînteți de acord, după ce termin cu măsurile ce trebuie *luate la unitatea în* cauză, m-aş ocupa personal de identificarea lui.

— Crezi că ai să reuşeşti singur ? Sînt multe facultăți in Capitală...

— îmi va lua timp, e adevărat, dar...

— îți reamintesc că nu vreau să fim handicapați. Aşa că foloseşte-i în această operațiune şi pe locotenenții Va- siliu şi Negură.

— împreună, cred că vom termina cel mai tîrziu mîine la pi inz.

■ — Cel mai tîrziu... Văraru a plecat ?

— Azi dimineață la ora şase.

— De la Țarălungă sau de la Ghidarcea, nici un semn ?

-— Nimic, tovarăşe maior. Vă raportez că spre ora unsprezece pot fi expediate fotografiile la punctele de frontieră nominalizate pe acest tabel.

Maiorul Mărculescu a examinat denumirile punctelor propuse de subordonat, a mai adăugat şi el două şi i-a înapoiat tabelul.

— In cursul zilei de azi intenționez să mă întîlnesc cu Ghidarcea şi cu Țarălungă, să văd dacă recunosc în fotografie pe cel despre care ne-au sesizat.

— Foarte bună ideea, însă cu acest prilej, pe baza completărilor date de ei, caută să actualizezi chipul. S-ar putea să ne servească.

— Am înțeles, tovarăşe maior ! Ce părere aveți : putem începe şi acțiunea de...

— M-am gîndit. Mă tem însă că nu reuşim s-o acoperim tot noi, în timp util. Am să raportez şefului direcției ca în această treabă să fim ajutați de tovarăşii de-acolo. Au mai multe posibilități. în jurul orei patrusprezece am să mă-ntorc. Te rog să mă cauți la telefon, de oriunde-ai fi. Poate se iveşte

ceva nou...

— Am înțeles ! îmi permiteți să plec ?

— Bine, Cristea, la revedere !

Îndreptîndu-se spre unitatea care purta indicativul comunicat de maistrul militar „inginerului“ care pretindea că are o invenție, locotenentul-major Andrei Cristea încerca nişte sentimente nedefinite. Cînd raportase şefului că noaptea trecută se odihnise bine, nu-i spusese adevărul. Discuția avută cu maiorul Mărculescju îi tonificase cumva psihicul dar nu reuşise să-i spulbere complet îndoielile ce-1 frămîntau. Aşa cum se obişnuise de la primele acțiuni la care participase, ajuns acasă mîncă şi apoi se trînti pe pat. In întunericul camerei, cu ochii închişi, începu să revadă tot ce ştia despre cazul ce i se încredințase. Oricum o sucea, oricum o învîrtea, acțiunea prezenta multe semne de întrebare, unele fațete ale ei fiind chiar neclare. De asemenea, încă nu reuşise să statornicească o legătură logică între personajele la care se opriseră. Ceea ce îi amplifica şi mai mult incertitudinea era o întrebare care i se înfipsese în cap ca un cui : „Să admitem că intr-adevăr Crețeanu întreprinde o acțiune de spionaj... Dar dacă, in acest scop, el acționează într-o eu totul altă direcție decît în aceea spre care ne orientăm noi ?“ Analiză şi reanalfeă conținutul acestei întrebări şi o găsi pe deplin întemeiată. Răspunsul pe care-1 găsi intr-un tîrziu îl făcu să se mai liniştească. „Punînd problema aşa, raționă el, înseamnă că noi nu trebuie să facem nimic atîta timp cit avem incertitudini. Şi cum orice acțiune de spionaj presupune, în mod neapărat, şi o camuflare abilă a ei, pentru inducerea în eroare a adversarului, nu poți ajunge la concluzia că nu ai ce face... Aceasta ar însemna să-l laşi pe infractor sâ acționeze in voie, să-şi atingă nestingherit scopul propus. Or, niciodată acesta n-o sâ vină dc bunăvoie la tine, şi •să-ți spună : «Uite ce-am făcut, arestează-mă !*• Ceea ce, recunoscu el, obligă la o

singură concluzie : trebuie acționat încă de la primul indiciu, oricît de vag şi de nesigur ar fi acesta. Pornind dc aici trebuie făcute şi verificate presupuneri, sesizate, reținute sau eliminate orice elemente, cit de neînsemnate. Or, de bine de rău, noi avem ceva elemente. Avem şi un plan după care acționăm'. O să ne confruntăm puterile şi o să vedem care, pe care...“ Răspunsul acesta constitui şi somniferul ce-i asigurase noaptea trecută cîteva ore de somn adine, odihnitor...

10

In primele două după-amieze care au urmat-, Vlad s-a uitîlnit cu Tatiana în locuri diferite. Credincioasă hotărârii pe care o luase, fata încerca de fiecare dată să-i împărtăşească dorința ei de a-i ajuta, de a face orice pentru a-i uşura atingerea scopului firesc, uman, ce-i urmărea. Sesizîndu-i intenția, Vlad îi oprea vorba cu o strângere d.e mină, invitîndo să meargă oii Ia un film, ori la teatru*-' ori la cofetărie... încercările ei de a aduce vorba despre ceea ce o preocupa se loveau de inevitabilul lui refuz... „într-o zi, două, mă voi hotărî. Să nu ne grăbim !“

în cea de-a treia zi, Tatiana s-a dovedit mai hotărâtă şi nu cedă pînă nu obținu încuviințarea lui de a-i spune ce doreşte.

— Ai nişte calități superioare mie, Tatiana. înainte de toate însă mă gîndesc dacă am dreptul să-mi judec pă-.

sfinţii. Condiţiile ce mi le-au creat, incertitudinea în dreptatea unuia sau a celuilalt se ridică împotriva arogării unui asemenea drept.

— Dar zbuciumul tău sufletesc, rana ce-ţi sîngerează zi de zi inima, previzibila ratare a viitorului tău, ce sini ?

•— Mă tem sâ nu gresesc totuşi... Tu n-ai judecat la fel ?

•—- La mine e cu totul altceva. In viaţa a]or mei a intervenit o reglementare legală şi, lotuşi, deşi au trecut atîţia ani, eu nu o accept. Eu nu am încă o situaţie, nu sini încă în măsură să-mi eîştig existenţa şi, din aceste cauze, nu le pot spune ceea ce simt. Dar cred că va veni odată şi ziua aceea... Trăim acum cea mai frumoasă vîrstă şi dacă nu ne putem bucura de ea, gîndurile ne zboară spre cei ce ne-o fac amară...

Se aşezară pe o bancă din apropierea Statuii Aviatorilor. Vlad o asculta atent, cu capul in palme.

— Simt a «tu amărăciune în suflet, spunea fata, că nici nu ştiu ce să mai spun despre aceşti părinţi... cu inimi confecţionate. Eu sini oarecum străină, poate, de multe lucruri din viaţa aceasta tumultuoasă. M-am agăţat de-o frunză şi poate voi răzbate... Dar tu eşti bărbat, ai un gîrid bun. şi trebuie să ţi-! îndeplineşti 1

■ — Mi-e inima grea, Tatiana.

— Te-nţeleg, dar continuînd aşa, piatra de pe inimă va deveni din zi in zi mai grea... Şi-apoi să-ţi mai spun ceva, Vlad : in regăsirea echilibrului tău sufletesc întrezăresc şi eu o geană de linişte pentru mine... înţelegi acum de ce vreau să te-ajut ?

Rezemindu-.se de spătarul băncii, Vlad o cuprinse cu mina pe după umeri, ii apropie capul de-al lui şi rămâne tăcut. într-un tîrziu îi spuse :

— N-am împlinit încă douăzeci şi trei de ani, dar mă **simt** atît de bătrân ! **Iar** *p* vorbă bătrânească spune : „Măsoară de trei ori şi croieşte o dată“'... Cuvintele tale, deşi calde, pornite din inimă, m-au tulburat şi mai râu Am înainte o noapte. După ce te conduc, voi cutreiera străzile pină ce picioarele nu mă vor mai ajuta. Poate atunci, mintea mi se va mai limpezi.

— Vlad, înțelege-mă, poate am greşit vorbindu-ți aşa, poate nu... .Tu eşti mai matur decît mine şi sint convinsă că ai să discerni totul printr-un filtru pe care scrie „dreptul la viață“...

— Alergătură în van. tovarăşe maior, nu se mai putu. abține iocotenentul-major Cristea.

— Cum adică ?

La nici o facultate din Bucureşti nu figurează tn ultimii trei ani vreun candidat sau student eu numele Duinea Paul.

— O fi purtînd alt nume...

—' Nu cred. în evidența miliției din localitatea - de origină figurează pînă în 1969 cu acest nume.

— Atunci de ce spui că alergi in van ?

— Pentru că n-am dat de el...

— Aparent ai dreptate. Dar constatarea ne arată că el, maică-sa, sau poate amîndoi ascund ceva....

— O presupunere...

— Bineînțeles, o simplă presupunere. S-ar putea ca mama să fi schimbat numele băiatului pentru a-1 pune intr-o altă- lumină față de cunoscuți.

— Sau — continuă Cristea gîndul şefului —, băiatul să fie încadrat în vreun loc de muncă în Bucureşti sau în alt oraş din țară...

— Perfect posibil, iar prin verificarea făcută am eliminat o necunoscută, este ?

— Este, tovarăşe maior !

— Atunci mai poți susține afirmația ?

— Nu prea. însă, eredeți-mă, pe unde umblu vin eu traista goală...

— Asta impune calm şi profunzime în analizarea fie cărui' pas, indiferent dacă este făcut înainte, lateral sau înapoi.

V

După o clipă de tăcere, maiorul Măreulescu îl întrebă:

— De la Văraru, nimic nou ?

— Am vorbit azi-dimineață cu el. Mai are treabă doar la Eforie-Sud şi Mangalia. Cum termină, ne dă de veste...

Discuția le-a fost întreruptă de soneria unuia dintre telefoane.

— Pentru tine, spuse maiorul întmzîndu-i receptorul.

Locotenentul-major Cristea asculta, întreba şi nota, cele auzite, pe o foaie de hîrtie. După ce termină convorbirea, raportă şefului.

— De la punctul de frontieră Borş-Oradea ne informează că un tip cu trăsături oarecum asemănătoare cu ale individului din fotografia trimisă de noi a intrat în țară cu paşaport de turist, însoțit de o femeie. Călătoreau cu un autoturism într-un grup mai mare. După aproximativ două săptămîni, grupul a părăsit țara prin acelaşi punct. Nu au reuşit să le rețină figurile şi la înapoiere, dat fiind numărul mare al celor ce intră şi ies zilnic pe-acolo...

— Cînd s-a întîmplat asta ?

— între 20 iulie şi 25 august,

— Altceva ?

— Nimic.

■— Te-ai gîndit la vreo nouă investigație ?

— în legătură cu semnalarea frontierei ?

— Nu, nu... cu „studentul“...

— Da, mai bine spus am şi acționat.

■— în ce sens ?

— Am comunicat datele şi serviciului de evidență a populației, din capitală.

— Altceva ?

•— Deocamdată, atît.

— Cere acelaşi lucru şi de la centrele militare de .■icclor!

— Vă gândiți că s-ar putea să stea patru ani în Bucureşti şi să nu se fi înscris la miliție .?

— Poate n-are interesul să facă aceasta...

-— Dar dacă n-o fi în Bucureşti ?

— Să aşteptăm rezultatul verificării...

La cîteva minute după ce intră în biroul său, locotenentul-major Cristea fu chemat la telefon de Mangalia. Locotenentul Văraru îi raportă că Barbara Duinea a funcționat ca ghid în vara anului 1971. în 1972 n-a mai apărut în evidența agențiilor. „Deci sporeşte numărul necunoscutelor şi, odată cu el misterul“,' conchise tînărul ofițer.

Tot pe o bancă, de astă dată în Parcul Libertății, Viad îi explica Tatianei cum trebuie să procedeze a doua zi, la oficiul poştal. Era trecut de ora opt seara. După ee-1 ascultă, fata repetă ceea ce avea de făcut şi îl întrebă, apăsată de gînduri şi nesiguranță :

— E absolut nevoie să procedăm în acest fel ?

— Da, absolut ! Pentru ca să nu dai de bănuit Ia unitate, trebuie să ai un motiv bine determinat.

~ Şi crezi că astfel o să găsim... motivul de care avem nevoie ?

— Sper... Ți-am mai spus : şi eu am îndeplinit în armată funcția de curier şi-mi dau seama că, ceea ce vrem să facem, nu-i un lucru imposibil... '

— Bine, Paul. Dacă zid tu... Ți-am promis că fac orice pentru a te vedea liniştit...

, — In afară de neglijarea pregătirii pentru concurs...
Mai ai multă materie de parcurs ?

Mai am, dar mai sînt zile.

— Te văd puțin crispată...

— Mă gîndesc !

— Ştii ce. Tatiana ? Putem renunța la tot ce ne-am propus. Cu toate că. aşa cum ți-am spus, nu riscăm nimic, deoarece, în ultimă instanță, o să dăm totul pe față şi tata, .eare-i comandant, o să înțeleagă... Sînt doar fiul lui, ce naiba...

— Să nu mă fîstâeese tocmai în momentul cheie...

—■ Intr-adevăr, aceasta va fi clipa cea mai dificilă...
Cred însă că printr-un efort de voință te poți stăpîni. E bine ca înainte de a pleca de-acasă să iei o fiolă de cofeină. Te-ajută să te concentrezi....

— Am să iau şi cofeină dacă crezi că e bună...

. — Încă o dată îți spun că poți renunța ! N-aş vrea ca din cauza mea...

•— în noaptea asta am să mă hotărăsc..:

— Atunci ne vedem mîine la zece, ia intersecția pe care ți-am arătat-o ! Eu am să fiu tot timpul în apropierea ta...

'— Bine. Paul. Hai ,să mergem spre casă.

îmbrăcată modest, dar cu gust, Tatiana coborî din tramvai şi trecu prin intersecție eu o carte sub braț. Vlad, care se afla în stația opusă, o observă .şi. după semnul convenit, înțelese că ea acceptase să acționeze în sensul dorit, de el. O lăsă să se depărteze şi intră în tutungerie. Fata merse pe jos o bucată de drum şi intră în holul oficiului poştal. Constată că înfățişarea acestuia corespunde exact descrierii făcută de Vlad. Pe peretele din dreapta erau cabine telefonice, în față — diferite ghişee, iar la mijloc două mese dreptunghiulare, eu cîte o călimară şi două tocuri pe fiecare. Se aşeză la cea din dreapta, scoase hîrtie dintr-un plic şi începu să scrie cu pixul, pe care-1 avea intre filele cărții. După mai puțin de zece minute. în holul *clădirii intră un ostaş*

mic de statură, brunet, în mînă cu o servietă de material plastic. -Se- îndreptă spre ultimul ghişeu din partea stingă şi prezentă o legitimaţie, pe baza căreia primi un teanc de scrisori. Luă corespondenţa şi se aşeză cu ea in capătul celeilalte mese…

Oprindu-se din scris, fata se uită prin hol. Lingă cabinele telefonice, pe un fotoliu, o femeie mai in vîrstă aştepta, picotind, o convorbire ; la unu ghişeu din faţă, un bărbat preda un mandat poştal, iar la ghişeul unde se prezentase ostaşul se opri o tinâră femeie care, după servieta-poşetă, părea a fi tot curieră. Tatiana privi spre ostaş. Acesta verifica scrisorile : pe unele dintre ele le punea în dreapta, iar pe celelalte — în stingă. Grămada din stingă era mult mai mică decît cealaltă. „Probabil că aici sînt numai cele recomandate“, gîndi fata, privind pe furiş spi’e militar. La un moment dat, ea se opri din scris, împături hîrtia şi o introduse în plic, pe care îl lipi. începu apoi să scrie adresa : „Către Institutul...“ Dar — poftim de vezi ! — i s-a terminat pasta clin pix. A luat unul din tocurile de lîngă călimară, dar acesta n-avea peniţă , al doilea scria foarte gros. Şi-a lăsat cartea pe masă şi. cu plicul în mînă s-’a deplasat la cealaltă masă. unde se afla Şi ostaşul curier. Acesta s-a oprit o clipă din trierea plicurilor şi a privit-o insistent, fermecat de frumuseţea ei. Fata a luat şi de aici un toc, i-a încercat peniţa pe unghie şi l-a pus la loc. L-a încercat şi pe celălalt, dar avea peniţa ruptă... înciudată l-a pus lingă călimară, i-a aruncat ostaşului o privire de l-a lăsat fără respiraţie şi l-a rugat ui- tîndu-se adine în ochii lui : i#e

■— Nu vă supărați, n-aveți cumva un pix sau un stilou ? Mi s-a terminat țiasta şi n-am apucat să scriu adresa...

— Da, domnişoară, s-a ridicat ostaşul de la locul lui, căutîndu-se prin buzunare. Cu multă plăcere...

A scos pixul din buzunarul interior al vestonului şi i l-a întins cu mîinile tremurînde.

— Poftiți !

— Mulțumesc, vi-1 aduc imediat !...'

Se înapoie apoi la masa ei, scrise adresa, puse plicul între filele cărții şi, cu pixul în dreapta şi cartea în stînga, se îndreptă spre ostaş. Cînd să-i întindă pixul, şi-a dat seama că nu-i înşurubase capacul :

— Am uitat să-i pun capacul ! s-a scuzat. A aşezat cartea peste teancul de scrisori din dreapta militarului, a închis pixul şi i l-a înapoiat privindu-1 la fel de adine în ochi. Vă mulțumesc foarte mult pentru amabilitate.

Ostaşul s-a sculat în picioare, a privit-o şi el în ochi cu aceeaşi insistență şi i-a răspuns cu vocea sugrumată de emoție : j

— Nu aveți pentru ce, domnişoară !...

In timp ce se purtau aceste schimburi de cuvinte şi de priviri, fata şi-a ridicat cartea de pe teancul de scrisori şi, odată cu ea, şi cîteva plicuri. Mulțumindu-i încă o dată din priviri tînărului ostaş, a strîns cartea la piept, cu plicuri cu tot, şi a plecat grăbită, urmărită de privirile aprinse ale acestuia. Coborî sprintenă scările, se opri la cutia poştală de pe trotuar, introduse plicul şi se îndreptă spre stația de tramvai. Simțea cățele cîteva plicuri ascunse sub carte îi ard pieptul. Se urcă în primul tramvai, îşi scoase bilet şi se apropie de uşa din față, tremurînd din tot corpul. La a cincea stație coborî şi se îndreptă spre prima stradă la stînga. Aşa cum se înțeleseseră, după colț se întîlni cu Vlad.

— Linişteşte-te. Tatiana, îi spuse el văzînd-o galbenă la faţă şi tremurînd. Ştii ce ? Hai să luăm maşina şi să mergem la Snagov. Tu n-ai văzut niciodată lacul... 6 să te deconectezi imediat...

Pe drum, în maşină,- fata începu să plingă încet, *stăpînită* încă de grijă şi teamă. La intrarea în Tîncăbeşti, Vlad îşi schimbă intenţia şi se înscrise pe culoarul din mijloc, pentru a putea vira la stânga, spre Periş. Aproape de calea ferată Bucureşti-Ploieşti părăsi şoseaua şi intră pe un drumeag îngust, care se înfunda în tufişurile înalte din marginea lacului-. Opri intr-un loc de unde maşina nu se vedea nici de pe şosea şi nici de pe marginea lacului. Luă o pătură de pe bancheta din spate şi o aşeză lingă maşină, la umbră. Tatiana coborî şi se întinse istovită pe ea.

■— Acesta-i Snagovul ? întrebă cu glas stins.

— Nu, e alt lac. Am oprit aici să ardem plicurile.

— Cîte am luat ?

— Trei.

— Dacă observă lipsa lor curierul ?

— N-are cum... Sint nerecomandate...

— N-aş vrea ca băiatul acela să păţească ceva. Să nu reclame expeditorii...

— Nu-ţi face, dragă, griji ! Cîte scrisori nu se pierd pe drum...

Parcă mai liniştită, fata se întoarse cu faţa în jos, cu fruntea rezemată pe un braţ. Tînărul aduse din maşină o sticluţă mică de coniac, îi deşurubă dopul — care putea servi şi de pahar —, îl umplu şi-l întinse fetei :

— Te rog, Tatiana, bea înghiţitura aceasta. O să-ţi facă bine !

f ata a ridicat faţa de pe braţ şi l-a întrebat nedumerită :

— Păi d-aia am luat eu plicurile, ca să le arzi ? D-aia am treeyt prin atîtea emoţii ?

m

A gustat apoi din dopul-pahar, aşteptând răspuns la întrebare.

— Le dau foc numai după ce văd dacă nu ne este vreuna folositoare...

Şi dacă nu este nici una ? întrebă ea şi mai speriată.'

— Oricare va fi situația, n-o să repetăm treaba de azi. îmi pare foarte rău că ai trecut prin atîtea emoții !...

— încep să-mi revin, Vlad. M-ar durea sufletul dacă totul a fost degeaba...

— O să vedem. Dă-mi degetarul acela să-ți mai pun puțin coniac.

•— Am amețit, Vlad. Ştii doar că eu nu beau...

(

— îți face bine, Taiiana. Coniacul te-nviorează. Mergem apoi la Snagov şi mîncăm acolo. Stăm pînă seara. Să vezi ce frumos e !

Tînărul se urcă apoi în maşină şi începu să citească adresa de pe plicuri. Toate erau destinate aceleiaşi unități militare. Desfăcu un plic, scoase hîrtia din el şi citi. Conținutul scrisorii nu-1 interesa : era vorba de un ofițer care confirma primirea unor drepturi băneşti pentru o inovație, brevetată cu cîtva timp în urmă. Pe cel de-al doilea plic, sub indicativul unității, era înscris ..personal pentru tov. comandant, colonel Eugen Predescu“. La expeditor semna : Angela Matei din Craiova. Respectiva solicita o învoire sau o permisie pentru fiul ei, care era militar în termen, motivînd că este văduvă, că nu mai are pe nimeni în afară de el, că este pensionată medical şi că, întrucât nu se simte prea bine, ar vrea să-l vadă. Ultimul plic avea adresa scrisă la maşină. îl deschise şi citi corespondența. Şeful Casei armatei dintr-o ..garnizoană izolată“', cum o denumea expeditorul, solicita un ofițer care să vorbească în fața cadrelor despre noutăți în evoluția armamentului individual pentru lupta împotriva maşinilor *blindate.*

După ce-şi notă datele, numele şi ideile desprinse din lectura scrisorilor, Vlad coborî din maşină, se aşeză pe iarbă ceva mai la o parte şi le dădu foc cu bricheta. împrăştie apoi scrumul atent, să nu fi rămas unele bucăţi de hîrtie nearse şi, apoi, se întinse pe pătură, lingă Ta- tiana, gînditor.

— Nu te ajută cu nimic, Vlad ? îl întrebă fata cu o curiozitate agitată.

— Ba, cred că da. Una dintre ele va constitui pretextul cu care vom ajunge nestingheriţi în biroul tatălui meu. Dar să lăsăm astea pe mîine. Hai să mergem la Snagov !

— Mă simt bine aici, Vlad. E atîta linişte şi nu mi-e deloc foame.

" —■ Ba mie, zău. chiar că mi-e foame...

Se sculă în picioare şi se îndreptă spre maşină. Fata îl urmă, scuturînd şi împachetînd pătura

12

Miercuri şi joi, maiorul Mărculescu fusese plecat la o convocare. Era aşteptat vineri spre prînz. în dimineaţa acelei zile, locotenentul-major Cristea se apucă să-şi sistematizeze ultimele date în legătură cu cazul de care se ocupa, pentru a fi în măsură să raporteze şefului stadiul în care se prezenta situaţia. Un telefon de la şoferul Petre Ghidarcea îi întrerupse însă gîndurile. Cele aflate de la şofer îl mai înviorară puţin, făcîndu-1 să-şi reia activitatea cu şi mai multă poftă.

„Deci, începu el de la capăt, Barbara Duinea n-a apărut în această perioadă pe litoral, deşi de la domiciliu a plecat, chipurile, spre mare. Dar... timpul încă nu-i trecut, sîntem în plin sezon. Fiul dumneaeî, Paul Duinea, apare în evidenţa Centrului militar al sectorului nr. 6 din Bucureşti : a fost încorporat în octombrie 1969 şi trecut în rezervă în februarie

1971. Cînd şi-a ridicat livretul militar de la centrul de sector a declarat în scris că se va stabili cu domiciliul pe şantierul hidrocentralei „Porțile de Fier“. A fost sfătuit, ca toți ceilalți, ca imediat după încadrare să se prezinte la Centrul militar județean, pentru a fi luat în evidență. Pînă în prezent însă, fişa lui n-a fost cerută de la sectorul nr. 6 de nici un alt centru militar. Singura chestiune care trebuie reținută este că băiatul „a plecat fără adresă“. Dar dacă stă ascuns tot în Bucureşti \ In concluzie, ar trebui făcută o cercetare şi în arhivele şantierului...

în afară de aceasta, trebuie reținut şi faptul că punctul de trecere frontieră rutieră Jimbolia semnala că la 7 august a intrat în țară un cetățean străin cu un autoturism „Alfa-Romeo“ gri-argintiu. Bărbatul de la volan era blond, chel, cu trăsăturile feței asemănătoare cu cele din fotografie. în maşină mai erau o femeie şi un tînăr. Toți trei posedau paşapoarte de turişti. Numele lor însă erau diferite...

Cel mai important element de reținut ei’a însă acela aflat de la Ghidarcea, la telefon : cu două ore în urmă numai, acesta îl văzuse pe Crețeanu la volanul unei maşini „Alfa-Romeo“ circulînd pe Calea Griviței... Trebuie căutată maşina şi verificată informația.

Revăzu încă o dată toate acestea şi la un moment dat tresări : „Alfa-Romeo“ — gri-argintiu ! Nu cumva... ! ?

Gîndul i-a fost întrerupt de ofițerul de serviciu, care l-a anunțat că maiorul Mărculescu se află în birou. Fără să **mai** aştepte să fie **chemat, Cristea intră în cabinet. Raportă,** ordonat, dar cam grăbit, tot ce-şi propusese, accentuând pe ultimul aspect.

— Constat ,tovarăşe Cristea, că acului dumitale, chiar dacă n-a avut gămălie, a început să-i crească...

— E adevărat, tovarăşe maior. Rămîne să vedem dacă într-adevăr este un ac „ruginit” sau nu...

— Ca să ajungem la o concluzie justă şi dreaptă trebuie

să fim deosebit de prudenți.

— Deşi, reflectă Cristea, parcă aducîndu-şi aminte de ceva, înclin să cred că chiar nepătat nu este...

— La ce te referi ?

— Uitasem să vă raportez că am verificat la punctul de frontieră Borş dacă figurează la intrări şi ieşiri, în perioada semnalată de ei, un turist cu numele celui sesizat de Jimbolia.

— Şi ?

— Nu figurează...

— Asta e un lucru foarte important. Şi mai e ceva. Dacă la aceasta adăugăm intrarea şi ieşirea prin acelaşi punct de frontieră şi revenirea după un timp relativ scurt prin alt punct trebuie să tragem concluzia că merită toată atenția. Desigur, fără idei preconcepute...

— Sînteți de acord, deci, să acționăm pentru depistarea autoturismului ?

— Absolut. Vom raporta direcției să ne ajute şi organele de circulație ale miliției atît din Capitală, cit şi de pe teritoriu.

— Vă mai propun ca, împreună cu Vâraru, Negură şi Vasiliu să formăm două echipaje şi, cu două din autoturismele noastre, să începem căutarea.

— Bine, începeți ! Stați însă mereu pe recepție, să nu fie nevoie de vreunul din voi...

Am înțeles, permiteți să plec ?

■ :— La revedere, Criştea...

In aceeaşi după-amiază, Tatiana se întîlnea cu Vlad la Universitate. De aici au pornit în jos, pe bulevard, s-au oprit pentru cîteva minute la Facultatea de drept şi la Opera de stat, după care au luat tramvaiul pînă la Institutul politehnic. Au dat ocol împreună acestui adevărat orăşel al studenților, după care s-au aşezat să se odihnească pe o bancă ceva mai izolată.

•— Văd că intră şi ies o sumedenie de studenți. Ce caută acum, în zilele de vacanță ?

— Probabil că sînt restanțieri, Tatiana. Cei care în timpul anului se lasă pe tînjeală...

— Cred că dacă am să reuşesc la admitere, nu voi avea nici o restanță în timpul facultății...

— Eu sînt sigur de asta ! Dovedeşti, în afară de alte calități, şi multă tenacitate.

— Şi totuşi mă simt atît de slabă, Vlad...

— Poate şi pentru că ți-ai schimbat brusc mediul de viață... Pe de altă parte, oraşul acesta mare te face şi mai mic...

•— Poate şi asta, poate şi teama de nereuşită..,

— Dar pe mine mă vgzi în stare să-mi reiau studiile, să le termin ?

— Da, Vlad ! Mai ales dacă scapi de această afurisită de apăsare din cauza părinților...

— Iți mulțumesc, draga mea, pentru că ai încredere în mine ! îți mărturisesc că gîndul că exişti, că te cunosc, că pot vorbi cu tine, timpul pe care-1 petrecem împreună îmi fac foarte bine. îmi dau seama că în aceste cîteva săptămîni de cînd te cunosc, m-am schimbat mult. Pînă şi piatra pe care părinții mi-au aşezat-o pe inimă o simt *mai* uşoară. Ştii ce înseamnă asta pentru mine ?

— încerc să-mi dau seama... De cîte ori nu am avut şi

eu nevoie de un prieten sincer, apropiat ! Tu ce crezi, am să-l găsesc vreodată ?

Vlad nu-i răspunse. Ii prinse mina mică în palmele lui şi-şi rezemă capul pe umărul ei. Nu se auzeau decît freamătul frunzelor şi paşii studenţilor care veneau sau plecau în oraş.

— Se întunecă, Tatiana... Ce zici : mergem mai departe ?

— Se face tîrziu, Vlad.

— Mă gîndesc la altceva, Tatiana, la treaba pe care am început-o...

— în legătură cu tatăl tău ?

— Da, în legătură cu părinţii mei... Şi în primul rînd în legătură cu *mine...*

— Ştiu eu, Vlad ? Emoţiile prin care am trecut atunci m-au consumat mult, dar parcă... da, parcă m-au şi întărit oarecum. Nu uit însă că eu m-am oferit să te ajut. Dar de data aceasta nu va fi mai periculos decît la poştă ?

— Nici nu se compară, răspunse el grăbit. E de o mie de ori mai uşor...

— Te-ai gîndit cum să procedăm ?

— Da, m-am gîndit întrucîtva... Totul va decurge astfel încît tu să rămîi necunoscută, să nu ai neplăceri...

— Cum adică ?

— Mă gîndesc la acte. Bine că mi-am adus aminte : îmi trebuie o fotografie de-a ta. Hai să mergem repede la un fotograf... Mîine va fi gata şi mi-o dai duminică seara. Dimineaţă plec cu unchiu pînă la mare şi ne întoarcem poimîine. Vrea să revadă marea şi litoralul. îţi dai seama că nu pot să-l refuz, mai ales că sîmbăta şi duminica drumul e obositor şi ne mai schimbăm la volan.

...După ce ieşiră de la fotograf, Vlad a condus-o pînâ la locul unde de obicei se despărţeau,

— Atunci ne vedem duminică seara ? întrebă Tatiana înainte de a se despărţi.

— Tata are audiență marțea şi vinerea, între orele treisprezece şi cincisprezece. Ca şef de unitate nu poate fi deranjat oricînd. Eu aş vrea să mergi marți la el, şi, ca să nu apari înregistrată la punctul de control cu numele tău, am să împrumut carnetul de studentă al unei colege de-a mele. O să-i schimbăm doar fotografia...

— Nu ne complicăm prea mult ?

— Chiar dacă ne complicăm, e mai bine aşa...

— Cum crezi tu, Vlad. Dar eu ce trebuie să spun ? Adică de ce mă duc eu la dînsul ?...

— Lasă-mă mai întîi să termin. Aşadar, cred că duminică n-o să ne putem vedea, deoarece nu ştiu la ce oră vom ajunge înapoi. Tu pune-mi într-un plic o fotografie şi aruncă-mi-1 pe balcon. Luni seara, la opt, ne întîlnim lîngă biserica englezească, o ştii, aia de pe străduța de lingă „Patria“. Ne ducem în „Grădina Icoanei“ şi acolo am să-ți spun tot ce trebuie să faci a doua zi. De acord ?

— Bine, Vlad ! Rămîne aşa cum spui tu...

Ar fi vrut să-i spună, în clipa aceea, adevărul. Ar fi vrut să-i mărturisească un sentiment ce i se cuibărea tot mai mult în minte : teama. Da, îi era teamă. Vroia să-l ajute în aflarea adevărului despre tatăl lui, dar simțea că o gheară crudă îi strînge gîtul... Dar, cum spusese el ? Dacă lucrurile se vor încurca, îi va povesti totul tatălui lui şi în felul acesta nu se va întâmpla nimic. De ce să se teamă atunci ? Doar îl ajută pe Vlad. pe tatăl lui...

Şi, totuşi, gheara aceea nu-i dădea *deloc* pace...

13

într-adevăr, marți, între orele treisprezece-cincisprezeee, colonelul Eugen- *Predescu.* şeful *unității militare* vizată de Coriolan Crețeanu, avea audiență. în ziua aceea, în anticameră aşteptau cinci persoane : trei femei şi doi bărbați. Penultima pe listă era trecută studenta Mihaela Dinu — pe numele ei adevărat Tatiana Trăistaru. Nu se liniştise încă după schimbul de cuvinte avut la punctul de control. I se ceruse, pentru înregistrare, buletinul de identitate. Ea răspunsese că pentru a nu-1 pierde nu-1 purta la ea, mai ales că vine de la Craiova numai pentru două zile.

— Nu am la mine decît carnetul de studentă, încercă ea să-l convingă pe subofițer, ori şi acesta este tot o legitimație...

— Da, replică subofițerul, aici însă nu scrie domiciliul.

— Vi-1 spun eu : în Craiova locuiesc pe strada Muntelui nr. 7, iar aici, în Bucureşti, pe strada Xenopol nr. 28, la o colegă.

Ținînd carnetul de studentă în mină, subofițerul rămase puțin încurcat în legătură cu adresa pe care trebuia să o treacă în registru. O înregistra pe cea spusă de fată, ca fiind din Craiova. Mai confruntă o dată fotografia cu chipul fetei şi îi înapoie legitimația, invitînd-o să ia loc pe un scaun. Urmă la rmd un bărbat în vîrstă, care tot la comandant vroia să meargă. De la punctul de control au fost conduşi de un alt subofițer la cabinetul şefului unității. Au rămas în anticameră, în aşteptare. Cînd intra unul, privirile celorlalți îl însoțeau pînă închidea

u:?a. la ieşire, aceleaşi priviri încercau să deducă dacă respectivul îşi rezolvase sau nu treburile pentru care venise.

Absentă la astfel de preocupări, pentru a se calma, Tatiana — acum studenta Mihaela Dinu — încerca să şi-l imagineze pe tatăl lui Vlad. Cum o arăta ? Un afemeiat cu părul încărunțit ? Un bărbat simpatic şi atrăgător sau unul care are „succese“ numai datorită situației lui şi inteligenței deosebite despre care Vlad îi amintise de cîteva ori ? Şi parcă nu-i venea să creadă că un om cu o asemenea pregătire şi cu o astfel de poziție socială este în stare să sfideze normele unei conduite corecte, pentru a-şi satisface nişte vicii înjositoare.

Fără să vrea, îi veni în minte chipul mamei ei. aşa cum îl descrisese deseori tatăl său. Simțea o dorință puternică de a-i spune în față acestui om tot ce gîndea despre el, despre mama ei, despre toți cei care... Era în stare nu numai să facă ce-i ceruse Vlad, ci să folosească acest prilej pentru a-şi vărsa întreaga amărăciune strînsă în suflet ani Ia rînd. din cauza părinților. Foaie aşa îl va face şi pe acest om să înțeleagă drama fiului său, să-i dea liniştea trebuincioasă pentru a se putea consacra liniştit pregătirii pentru viitor. In urma acestor gînduri, nu mai simțea nici urmă. din emoția cu care intrase pe poarta unității. Dar gheara aceea care o sufoca, teama ce făcuse de atîtea ori să-i stea inima din bătaie nu-i dispăruseră încă...

Absorbită de aceste gînduri, tresări cînd îşi auzi numele : Mihaela Dinu, Intră în cabinetul colonelului cu paşi mărunți, timizi. Spuse mai mult şoptit :

■— Bună ziua.

— Bună ziua, domnişoară.

Râspunzîndu-i la salut, ofițerul se ridică în picioare şi-i făcu *semn* să se aşeze pe scaunul din fața biroului ;

— Poftiți mai aproape... Luați loc...

Fata se aşeză pe un scaun şi rămase cu privirea la ofițer, frămîntîndu-şi în mîini poşeta. Era surprinsă de faptul că

omul din fața ei, colonelul, nu semăna deloc cu Vlad... Era mult mai înalt şi avea o expresie cu totul alta decît a tînărului. Părul şaten, înspicat cu fire argintii şi puțin ondulat. Ținuta de ofițer îi venea foarte bine, făcîndu-1 şi mai impunător. Cu toate acestea, fața şi ochii lui inspirau căldură şi bunătate...

—- Cu ce vă pot fi de folos, domnişoară... Dinu ? Aşa mi se pare că vă numiți...

Puțin precipitată, fata îl întrerupse :

— Mihaela Dinu, tovarăşe colonel... Sînt din Craiova şi am venit de două zile pentru a susține o restanță la facultate.

— Se mai întîmplă şi de-astea, ce să-i faci ! căută ofițerul s-o ajute să fie mai degajată.

— Dar nu pentru asta am venit la dumneavoastră...

—■ îmi dau seama, desigur...

— O vecină a noastră, doamna Matei, de fapt o prietenă bună a mamei, are un băiat care-şi face armata în unitatea dumneavoastră. Dînsa e văduvă, nu mai are alți copii şi e pensionată medical. Ar vrea să i se acorde liber cîteva zile fiului său, ca s-o ajute să meargă la comisia de expertiză. Nu se simte prea bine şi crede că s-ar putea s-o încadreze în alt grad de invaliditate...

Discuția le-a fost întreruptă de unul din telefoanele aşezate pe o măsuță, în dreapta.

— Scuzați-mă un moment, o rugă colonelul, ridicînd receptorul. Apoi, discutînd la telefon : Da, eu sînt ! îşi privi ceasul de la mînă şi continuă : Da, la orele cincisprezece sînt în sală...

In timpul acestei scurte convorbiri, fata scoase batista din poşetă, reținu din ea dispozitivul pe care i-1 dăduse Vlad, îşi tamponă fruntea cu batista şi, cu ochii la ofițer, îl aplică sub tăblia rnesei de consiliu, lingă care ac aşezase ea trăgînd scaunul cit mai aproape. „Acum, tot ce ai să vorbeşti cu ea va fi înregistrat“, îşi zise în gînd cu satisfacție şi amintindu-şi

argumentele cu care Vlad o convinsese să procedeze în acest fel.

După ce ofițerul aşeză receptorul în furcă, fata reîncepu să vorbească, parcă şi mai grăbită :

— ...Vă spuneam că vrea să meargă la comisie şi nu are cine s-o însoţească. Fiul dînsei i-a scris că a încercat să se învoiască de la comandantul lui, dar acesta nu i-a aprobat. Atunci a sfătuit-o să vă trimită dumneavoastră o scrisoare în care să vă explice cum stau lucrurile. Auzind însă că vin eu la Bucureşti, doamna Matei m-a rugat să încerc să ajung la dumneavoastră şi să vă rog eu acest lucru. Am fost şi ieri dar mi s-a spus că numai azi aveți audiență...

— Era suficient dacă scria dînsa cîteva rînduri, fără să vă mai deranjeze. Dar, cum...

îl întrerupse un alt apel telefonic.

— Colonelul Predescu la telefon... Da, tovarăşe general ! Stadiul celor trei prototipuri ? Vă raportez : la orele şaptesprezece încep convocarea ; am să rețin, după aceea, pe şefii celor trei unități unde se construiesc prototipurile şi pe inginerii şefi... Cred că vă pot raporta concluziile în jurul orei douăzeci... Veniți şi dumneavoastră ?... Da, la mine în birou... Am înțeles ! în caz că nu veniți azi, mîine dimineață la ora şapte sînt la dumneavoastră. Să trăiți !

— Telefoanele astea nu ne lasă să trăim, spuse colonelul în chip de scuză, apoi o întrebă : Unde am rămas ?

— Vroiați să mă întrebați ceva...

— A, da : numele militarului...

— Soldatul Matei Gheorghe, tovarăşe colonel

— Bine, domnişoară. Azi nu mai e timp, însă dimineață o să discut cu comandantul lui şi, dacă e posibil, -o să-i acordăm permisia cerută.

— Vă mulțumesc foarte mult ! Mă bucur că pot sâ-i duc o veste bună doamnei Matei...

Se sculă de pe scaun, spuse bună ziua şi plecă. Cînd ieşi pe poarta unității simți că-i vine să leşine. Grăbi pasul şi începu să respire adine, doar-doar va scăpa de gheara aceea ce-o sugruma...

Vlad o aştepta la locul stabilit. Luînd-o de braț, porniră spre centru, cu paşi vâri. El o îndemnă să- mănânce din batonul de ciocolată ce i-1 adusese. Complet absentă, cu gindurile împrăştiate, fata rupse un pătrat, apoi altul pînă cînd înghiți întregul baton, aproape fără să-şi dea seama. Intrară în prima cofetărie, unde băură câte o răcoritoare. Fata începu să scape de emoții şi să-şi recapete culoarea.

— Dar tu nu mi-ai spus un lucru Important, Vlad.d

— Care, Tatiana ?

— Nıî mi l-ai descris niciodată pe tatăl tău...

— Exact ! Cum de mi-a scăpat ? Dar tu de ce nu m-ai întrebat ?

— Nu semănați deloc, să ştii !...

— Absolut deloc 1 Eu semăn cu mama. De fapt, cam aşa se întâmplă : băieții seamănă cu mamele; iar fetele cu tații...

— Cu mine s-a întâmplat invers...

— O excepție, Tatiana, Dar hai să-mi povesteşti tot.

Mai liniştită şi oarecum bucuroasă că a făcut şi acest ultim lucru pentru Vlad, Tatiana începu să-i relateze totul aşa cum a decurs, începînd de la punctul de control şi pînă la plecarea din unitate. Nu sesiză că Vlad insistase asupra fiecărui euvînt din convorbirile telefonice ale „tatălui“ său, neuitînd să-i amintească faptul că tocmai conținutul acestora îl interesează în mod deosebit.

— Nu ştiu cum să-ți mulțumesc, Tatiana dragă. Ai făcut

pentru mine ceea ce cred că nimeni altcineva n-ar fi fost în stare...

— Mă bucur că ți-am putut fi de folos, Vlad. Dar nu mi-ai spus cum ai să procedezi de-aeum încolo...

— Cu jucăria ? Orice s-ar întîmpla, la sfîrşitul săptămâni intru eu in biroul iui şi mi-o iau. Aş vrea să nu fie nimic adevărat din tot ceea ce bănuieşte mama. Astfel, am s-o conving că nu are dreptate şi o să-i împac. Apoi cer reînmatricularea şi din toamnă îmi reiau studiile. Ar fi bine, ce zici ?

— Ar fi foarte bine, Vlad ! Cu acest gînd în inimă am făcut ceea ce am făcut...

— Iată-ne şi aproape de casă... Acum ne despărțim, Tatiana. Diseară, dacă vin mai devreme, am să-ți trimit un nou mesager. Cînd vine mătuşa ta ?

— Nu ți-am spus ? Am găsit ieri un plic sub uşă, trimis prin cineva. îmi scrie că mai întârzie pînă la sfîrşitul săptămânii acesteia. Şi mi-a trimis şi nişte bani. E o femeie aşa de bună !... Nu ştiu dacă am să mă pot achita vreodată de obligațiile ce mi le-am creat față de ea...

•— înseamnă că ne vom mai putea vedea serile astea ?

— Sigur că da !

— Cu pregătirea cum mai stai ?

— Am început deja să recapitulez. Fac multe probleme. Am găsit o culegere la o librărie şi exersez mereu. O să reuşesc oare ?

- - Sînt convins ! Un om ca tine nu poate să nu reuşească. Şi poate vom fi studenți amândoi. *Tatiana !*

— Vom fi oare, Vlad ?

Exact la şaptesprezece minute după ce Tatiana Trăis- taru — adică studenta Mihaela Dinu — ieşise pe poarta unității, pe aceeaşi poartă intrară locotenentul-major Cris- tea şi locotenentul Văraru. La punctul de control îi aştepta căpitanul Vaida, care îi reproşa subofițerului de serviciu că-ı

informase prea tîrziu despre cele sesizate în legătură cu studenta.

— Tovarăşe căpitan, încercă subofiţerul să se disculpe, sînt sigur că nu greşesc : fotografia era într-adevăr mai nouă decît carnetul...

Noii sosiţi ascultară şi ei relatarea subofiţerului, cerîndu-i să le descrie cu cît mai multă exactitate înfăţişarea
fetei.

— É adevărat că am raportat cu întîrziere... Vă rog însă să mă credeţi că numai cînd a ieşit pe poartă, cînd am văzut-o aşa de albă la faţă şi emoţionată — că nici bună ziua nu mi-a mai zis —, numai atunci m-am gîndit la diferenţa dintre fotografie şi carnet...

— Tovarăşul colonel e în biroul dînsului ? l-a întrebat locotenentul-major Cristea pe căpitanul Vaida.

•— Nu, după ce a terminat audienţele s-a dus în sala mare, unde are loc o convocare.

— Bine... Pînă termină convocarea, noi să luăm niscaiva măsuri... Tovarăşe Văraru, te duci şi raportezi tovarăşului maior Mărculescu ceea ce ai auzit aici. Iei apoi legătura cu miliţia din Craiova să verifice existenţa fetei la adresa respectivă... Personal te duci în strada Xenopol nr. 28 şi de acolo vii aici.

— Am înţeles, răspunse locotenentul şi plecă.

— Noi, tovarăşe căpitan, să mergem la cabinetul tovarăşului colonel. îl aşteptăm pînă iese din convocarea Să vedem ce-a vrut fata...

Mergînd pe alee spre clădirea în care se afla biroul comandantului, cei doi ofiţeri au fost ajunşi din urmă de un fruntaş.

— Tovarăşe căpitan, s-a adresat acesta căpitanului Vaida, aş vrea să vă raportez ceva...

— E ceva urgent, Stoiene ? Şi chiar aşa de confidenţial ?

— Da, tovarăşe căpitan !

Ofiţerul rămase pe loc.

— Te ascult, Stoiene !...

— Sînt de serviciu la punctul de control şi am auzit discuţia pe care a-ţi avut-o cu tovarăşul plutonier Panait. Eu cred că fata aceea s-a pierdut la ieşire numai pentru că m-a văzut pe mine. Cînd a intrat nu eram la punctul de control... O cunosc...

Căpitanul Vaida a făcut semn locotenentului-major Cristea să se apropie. îi ceru apoi fruntaşului să continue.

— Raportam tovarăşului căpitan că fata aceea s-a fîstîcit la ieşire deoarece m-a recunoscut...

— De unde vă cunoaşteţi ? l-a întrebat Cristea curios,

Şi militarul a relatat cele petrecute cu cîteva zile în
urmă la oficiul poştal.

— Cînd am revenit la unitate şi am triat corespondenţa, mi-am dat seama că lipsesc trei plicuri...

— Mai ţii minte de unde veneau şi cui îi erau adresate ?

— Nu reţin decît una singură, adresată tovarăşului colonel Predescu. Mi-aduc aminte pentru că la expeditor figura numele de Matei şi venea din Craiova. „E mama soldatului Matei, de la noi din subunitate, mi-am zis. Probabil că-i scrie comandantului despre necazurile pe care le are“... Ştiam de la soldatul Matei că mama sa e *bolnavă şi nu* are pe nimeni acasă s-o ajute... **Tocmai** de la această scrisoare mi-am dat seama şi de lipsa celorlalte.,.

— Nu văd insă legătura dintre fată şi lipsa scrisorilor...

— Pînă cînd n-am auzit discuţia de la- punctul de

control, n-am avut nici o bănuială. Eram convins că le-am pierdut... Cînd am văzut însă că studenta tresare dînd ochii cu mine şi că se face că nu mă cunoaşte, mi-au venit în minte unele întîmplări petrecute la poştă : ea mi-a cerut pixul să scrie o adresă iar cînd mi l-a înapoiat, peste teancul meu de scrisori a pus o carte pe care o avea în mină, scuzîndu-se că mai întîi a vrut să mi-1 dea cu capacul nepus la locul lui... Cînd a luat cartea, nu este exclus să ii luat şl plicurile... Mă miram eu cum să se uite la mine o asemenea frumuseţe... Pentru că, din- tr-odată, netam-nesam, i-am căzut cu tronc...

— Bine, măi Stoiene, dar discutăm atîta despre vigilenţă şi tu nici măcar nu raportezi că-ţi lipsesc trei corespondenţe ?
1

— Mă gîndeam că poate le-am pierdut... Nici acum nu sînt sigur că asta ar fi explicaţia... Oricum aş fi dat-o, tot eu eram vinovat... Mi-a fost teamă...

— Dar cum ai putut sta liniştit atîtea zile ? !

— Am trăit cu gîndul că au fost rătăcite şi că le voi găsi. Abia azi mi-a venit în cap studenta...

Locotenentul-major Cristea l-a • rugat pe căpitanul Vaida să-l scoată pe fruntaş din serviciu şi să-l pună să • dea în scris tot ce raportase verbal.

Pînă la venirea colonelului Predescu au rămas în anticameră să-l aştepte. Locotenentul-major Cristea privea în gol, cu gîndurile şi mai împrăştiate. în loc să se înnoade, firul al cărui capăt se găsea în mina lui parcă mai rău se deşira. S-a ridicat de pe scaun, a cerut voie şi a format un număr de telefon,

— Tovarăşul maior Mărculescu ? Să trăiţi, locotenentul-major Cristea...[1]

— Tocmai vroiam să te caut, a auzit el de la celălalt capăt al firului. Acum cinci minute, turistul căutat a ieşit din Bucureşti prin Colt ntina şi se îndreaptă spre Afumaţi...

— S-a putut stabili cîţi sînt în maşină ?

— Da, unul singur. Un tînăr blond, cu ochelari de soare. Este supravegheat permanent...

— Aici, lucrurile se încurcă şi mai rău, tovarăşe maior. Vă propun, dacă vreți, să veniți şi dumneavoastră îa unitate...

. — Bine, îl las pe Văraru să primească rapoartele despre maşina urmărită şi vin la tine. A telefonat la Craiova să se caute adresa...

Odată cu sosirea maiorului Mărcuîescu în unitate a terminat şi colonelul Predeseu convocarea. Locotenentul-major Cristea le-a sugerat să intre în biroul în care se afla şi căpitanul Vaida. ..Precauție !-‘ le explică el. Aici îi informă cu tot ce ştia pînă în acel moment. Telefonul sună scurt. Era locotenentul Văraru, care le aducea îa cunoştință că turismul urmărit se oprise lingă Cătruneşti unde şoferul verificase ceva la motor şi o pornise înapoi spre Bucureşti. Raportă, totodată, că strada Xenopol nu are m\ 28.

— Turismul să fie supravegheat permanent, ordonă maiorul. Dacă tînârul îl parchează undeva, să fie la rîn- dul lui, tot timpul sub observație. Şi-acum, tovarăşe comandant, vă rugăm să ne relatați tot ce ați discutat cu cei care au fost astăzi în audiență...

Relatarea şefului unității a fost întreruptă de un nou telefon. Era tot Văraru. Acesta raporta că adresa dată de fată în Craiova nu există, dar că miliția a găsit-o pe Angela Matei care a declarat că nu a rugat pe nimeni să vină la unitate pentru a cere permisie fiului ei. în acest scop, ea a trimis-doar o scrisoare *prin poştă...*

— Acum, cînd apele încep să se limpezească, interveni kicotenentul-major Cristea, propun ca măsură de primă urgență să cercetăm biroul tovarăşului colonel. Vă rugăm, tovarăşe colonel, pe cit este posibil, să vă amintiți tot ce a făcut ea de la intrarea şi pînă la ieşirea din birou...

14

Despărțindu-se de Tatiana, Vlad, alias Paul Duinea, se urcase într-un autobuz din care coborî în apropierea locului unde era parcat autoturismul. Respectînd indicațiile primite, nu-1 mai folosise de cînd fusese la Snagov. Plimbarea de sîmbătă şi duminică cu unchiul la mare, despre eare-i spusese fetei, a fost pur şi simplu un motiv ca să nu se mai vadă cu ea pînă luni.

Maşina se găsea în capătul unei străduțe, urcată jumătate pe trotuar, la umbra unui tei ce-şi legăna crengile peste capotă. Urcă şi porni. Ajuns aproape de Câtruneşti, Paul Duinea opri autoturismul pe dreapta, cuplă un aparat de emisie-recepție la antenă şi făcu un apel. Coborî apoi din maşină, deschise capota motorului, trebălui ceva, uitîndu-se în toate părțile, se urcă din nou la volan şi făcu un alt apel. Auzind că corespondentul răspunde, începu să comunice :

— Acțiunea a reuşit ; astăzi la orele şaptesprezece, va avea loc o discuție interesantă ; recepție !...

— Felicitări, Paul, auzi el o voce cunoscută venind din aparat. Vom fi la timp acolo ; lasă maşina unde ne-am înțeles şi aşteaptă-ne... Terminat !

Lăsînd impresia că o defecțiune la motor îl obligă să se întoarcă din drum, prietenul Tatianei făcu manevrele corespunzătoare şi o porni înapoi spre Bucureşti. Tot drumul nu depăşi viteza de 50 km/oră. Ajuns în oraş, lăsă maşina

unde i se spusese şi merse pe jos pînă la magazinul cu piese de schimb auto, de unde cumpără o bujie. Intră într-un restaurant unde mîncă ceva frugal, reveni la maşină şi porni, tot cu viteză redusă, prin oraş. Opri într-un punct apropiat de sediul unității militare în cauză, desfăcu din nou capota, schimbă bujia şi porni iarăşi. După aproximativ o sută de metri trase pe dreapta. Stătu puțin pe gînduri, ambală motorul de cîteva ori şi puse maşina încet în mişcare. Ocoli un mic părculeț de la intersecție şi intră pe o străduță. Aproape de capătul ei, care da într-o arteră principală, opri maşina înainte de curba uşoară pe care o făcea străduța aproape de sfîr- şitul ei. Verifică portierele, portbagajul şi, lăsînd maşina acolo, porni spre locul unde trebuia să aştepte. „Acum nu ne scapă nimic din tot ce se discută în biroul colonelului, se gîndea. Emițătorul pus de Tatiana lucrează... Şi ea, proasta, a crezut tot ce i-am îndrugat eu, verzi şi uscate, despre tatăl meu... «colonelul». De date avem noi nevoie, scumpo, de date militare, nu de părinți ! Bine că l-a găsit pe căscălăul ăla de curier..."

în drum s-a mai oprit la cîteva magazine dar, negă- sind probabil ce-l interesa, s-a urcat într-un troleibuz.

La aproximativ cinci sute de metri de unitatea colonelului Predescu se afla un părculeț care ocupa unghiul de întîlnire a două din cele patru străzi care formau o intersecție. La orele şaisprezece şi cincizeci, Coriolan Crețeanu se aşeză pe una din cele cinci bănci plasate în părculeț şi deschise aparatul de radio pe care-l avea într-o husă. întrucît pe bancă mai era o femeie care supraveghea un băiețel ce se juca lîngă o grămăjoară de nisip a scos din buzunar difuzorul de ureche. Cînd a introdus fişa de contact in aparat, emisiunea nu s-a mai auzit.

Uitîndu-se la ceas, Crețeanu suci de un buton al

aparatului de radio, apăsă pe un comutator şi rămase liniştit în aşteptare. După cîtva timp schimbă poziția comutatorului. De fapt, el înregistra pe o bandă magnetică tot ce se discuta în biroul unde „studenta“ instalase reeeptorul- em iță tor.

De cînd se aşezase pe bancă, privirea lui Crețeanu era îndreptată intr-o singură direcție. în colțul opus părculețului, în stația unui autobuz, se afla Barbara Duinea, cu o geantă de voiaj în mină. Părea că aşteaptă pe cineva, pentru că din cînd în cînd ocolea colțul şi se uita in lungul străzii, după care revenea în stația autobuzului, de unde avea în față perspectiva celeilalte străzi.

La un moment dat. Crețeanu o văzu scoțînd din buzunarul genții o batistă albă, cu care se şterse la ochi, după ce o scuturase ca să se despăturească. Era semnalul prin care îl înştiința că ceva nu-i în regulă. Fără să se grăbească şi fără sâ-şi scoată difuzorul din ureche, Crețeanu prinse radioul cu mina stingă şi se sculă de pe bancă, apucînd-o agale pe strada din stingă părculețului, spre locul unde era parcat autoturismul. Pe drum grăbi paşii, strînse cablul, îl băgă in buzunar şi, ajuns la maşină, descuie portiera. Aruncă aparatul pe bancheta din spate şi suci cheia de contact. Din cîteva manevre întoarse maşina şi o porni înapoi pe străduță. La prima intersecție viră la stingă, o luă şi pe Barbara — aproape din mers —, demară scurt şi porni cu viteză.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă abia acum Crețeanu.

— Un individ, îmbrăcat într-o jachetă sport, se tot foieşte de colo-colo…

— Acela care şi-a luat „Informația“ de la chioşc ?

— Da, acela S N-a scăpat nici o clipă părcmețul de sub observație...

— L-am urmărit şi eu dar nu mi-a dat nimic de bănuit. Oricum, e mai bine aşa...

— Ai „prins" ceva ?

— Destul de multe. Dacă nu se confirmă sesizarea ta, continuăm şi mîine dimineață.

— Să nu ne hazardăm...

7— Nici o grijă. Barbara.

— Dar ce faci, nu-1 luăm şi pe Paul ?

-— Lasă-3 acum ! Ieşim din oraş să ne dăm. seama dacă sîntem urmăriți...

— Bine, dar e băiatul nostru, dacă se întîmplă ceva.:.; doamne fereşte !...

— Taci dracului, cobe ! Mai bine fii atentă îa maşinile din spate... Să nu fim urmăriți...

Intr-adevăr, Crețeanu, Barbara şi întregul pâreuleț se aflau sub o strictă observație, efectuată însă nu de bărbatul cu jachetă gri — care era un ins oarecare şi n-avea nici o legătură cu acțiunea de urmărire a lor —, ci de ofițeri ai securității.

Totodată, trei maşini „Dacia — 1300“ ocupau direcțiile prin care autoturismul gri-argintiu ar fi putut ieşi din locul unde fusese parcat. Cînd maiorul Mărculescu, aflat în aceeaşi maşină cu locotenentul-major Cristea, a fost înştiințat prin radio că Crețeanu părăseşte părculețul. a făcut un control radio cu celelalte maşini :

— Aici „Omul" ; „Ciucaş-1", „Ciucaş-2“ răspundeți dacă mă auziți.. Recepție !

•— Sînt „Oucaş-l", vă aud foarte bine...

t- Sînt „Ciucaş-2"...

Văzind că turismul urmărit nu iese pe artera pe eare-1 aştepta, maiorul a transmis ordin maşinilor să supravegheze

atent ieşirile celelalte. După numai cîteva minute, ,,Ciucaş-2“ raportă că turismul „gri-argintiu“ a trecut cu viteză pe lingă el şi că în maşină se află doi oameni.

— Nu-I scăpa din vedere *! ordonă „Omul“ către* „Ciucaş-2“.

După alte cîteva minute, maşina „gri-argintiu“ a fost luată in primire de „Ciucaş-l“, care stătea postată în fața Gării de Nord. Folosind răgazul de la stopul de pe Dinicu Golescu, maiorul Mărculescu ordonă unui alt urmăritor :

— „Paltinule“ aici „Omul“ ! Ai grijă de „Blond“ !

Convorbirea i-a fost întreruptă de „Ciucaş-l“, care-I anunța că cei din „Alfa-Romeo“ se îndreaptă spre Bragadiru şi că sînt urmăriți de „Ciucaş-2“. Maiorul Mărculescu a ordonat „Paltinului“ să-l aresteze pe „Blond“ şi ceru şoferului să meargă cu viteză spre Bragadiru…

…Cam la doi kilometri dincolo de comuna Bragadiru, turismul „gri-argintiu“ părăsi partea carosabilă şi opri. Opri şi „Dacia“ din față. Din urmă venea, cu mare viteză, maşina în care se aflau maiorul Mărculescu şi locotenen- tul-major Cristea. Cînd şoferul vru să frîneze, „Alfa- Romeo“ intră din nou pe şosea, luă viteză şi trecu ca un bolid pe lingă „Ciucaş-l“. După cîteva clipe însă se auzi o explozie puternică şi turismul dispăru de pe şosea, învăluit într-un nor de fum şi de praf : sărise în aer, rupt în două.

„Ciucaş-l“ întoarse şi se opri la cîțiva metri de ea. Acelaşi lucru îl făcură şi celelalte două maşini. Circulația a fost întreruptă. Bucăți mari de tablă, roțile şi banchetele zburaseră pînă în şanț.

— Explozia a avut loc sub bancheta din față, îşi dădu cu părerea locotenentul-maj or Cristea.

— Să vedem cum se simt „dumnealor", îi spuse maiorul în loc de răspuns.

Constatarea fu, pe cît de simplă, pe atît de certă : cei doi

pasageri muriseră, cu trupurile sfîrtecate. Ulterior s-a stabilit ca, cu puțin timp înainte de explozie, inge- r as eră otravă.

Cercetările au continuat la lumina lanternelor şi a farurilor de la maşini. Magnetofonul, singurul obiect care-i interesa pe urmăritori, fusese zdrobit. Locaşul benzii era însă întreg, iar banda la locul ei. Luînd-o în mînă, maiorul Mărculescu îi spuse lui Cristea :

— De fapt îi cunoaştem conținutul, dar ne este totuşi folositoare...

■— ...pentru ceilalți doi, completă Cristea.

•— Da, pentru ei... şi pentru alții, adăugă maiorul.

#

Aduşi la fața locului, pentru identificarea cadavrelor, cei doi tineri declarară :

Paul Duinea : — Da, sînt părinții mei.::

— Mai bine zis au fost, îl corectă locotenentul-major Cristea...

— Au fost, repetă pretinsul fiu al colonelului Pre-
descu.

Tatiana Trâistaru : — Dînsa e doamna . Aurelia Cernescu, femeia căreia abia acum îi înțeleg „bunătatea“... Pe dînsul nu l-am văzut niciodată...

In zorii zilei, după ce au făcut declarații complete, Paul Duinea şi Tatiana Trăistaru părăseau, cu capetele plecate, clădirea securității. Traversară strada însoțiți de un milițian şi se urcară *într-o* maşină. De la fereastra biroului său, locotenentul-major Andrei **Cristea îi urmă-** rea mulțumit că şi-a îndeplinit **misiunea. Oprindu-şi** privirea asupra fetei, aceeaşi pe care o **întâlnise** la cofe- tăria „Zmeura“ cu trei săptămîni în urmă, murmură **ca** pentru sine : „păcat !“

Noiembrie, 1974

Briliantele

Siirșii de *ii* cu surprize

4 iulie..

Încă nu se luminase de ziuă. Doi tineri zburau pe un '„IJ" de-a lungul uneia" din arterele secundare ce duc din Bucureşti spre împrejurimi. După săculețul lunguieț cu undițe, după capetele lansetelor care ieşeau dintr-o husă purtată de cel din spate îți puteai da seama că merg la pescuit.

Vremea splendidă, orele petrecute în aer liber .şi mai ales recolta bogată de peşte le prilejuiră celor doi clipe plăcute. La vremea prînzului, cinci peştele nu mai „trage"“, se odihniră la umbra sălciilor din apropiere, reluîndu-şi doar tîrziu, după-amiază, cînd soarele da să alunece după geana orizontului, plăcuta îndeletnicire de pescari amatori. Se-ntunecase de-a binelea cînd. în sfîrşit, hotărîră să se deslipească de lac. Cel cu motocicleta cunoştea bine drumul, aşa că nu aveau de ce să se teamă. Şi-apoi artera aceasta nu era prea aglomerată «— tocmai de aceea o şi aleseseră ; deşi — aici — se mai putea ajunge şi pe o altă şosea, aflată de partea cealaltă a apei.

Parcurseseră o bună bucată de drum şi nu întîlniserâ decîi două căruțe, o motocicletă cu ataş şi cîțiva bici- clişti. Drumul a intrat într-o pădurice de salcîmi, care mai păstra încă mirosul florilor ce abia se scuturaseră. Pe la mijlocul pădurícii, acolo unde o tăbliță fluorescentă indica „curbă dublă“, au fost prinşi, deodată, în conurile *de* lumină ale *unor faruri care veneau din spate.* Moto- ciclistul reduse din viteză şi merse cît mai pe dreapta, ferindu-şi capul de crengile copacilor. Distanța dintre motocicletă şi maşină se micşora

vizibil. La a doua curbă, maşina a dat să depăşească motocicleta. Loc era suficient, însă...

O întoarcere bruscă de volan spre dreapta şi bara maşinii lovi cu putere aripa din spate a motocicletei, aruncîndu-i pe cei doi tineri în boscheții de pe margine. Zgomotul loviturii a fost înghițit repede de liniştea pădu-~ rii. Maşina reveni la direcția normală şi, după cîțiva metri, opri cu luminile stinse. Din ea coborîră în grabă doi inşi, care se îndreptară spre locul accidentului, orbindu-i pe motociclişti cu lumina puternică a unor lanterne.

— Ce dracu ai făcut, dom'le ? ! Aveai loc destul să mă depăşeşti! vorbi unul dintre cei de pe motocicletă.

—- Dumneata eşti de vină ! Ai virat spre stînga şi...

— Lăsați lanternele alea în jos că, după toate astea, ne mai şi chiorîți...

— Nu cumva sînteți răniți ?

— N-avem nimic, numai motocicleta...

Cei doi veniră pînă în spatele pescarilor amatori, care încercau să ridice motocicleta. Două lovituri năpraznice se abătură asupra capetelor motoeicliştilor şi ei căzură moi, deasupra motocicletei.

Cel mai tînăr dintre pasagerii maşinii, care nu scosese o vorbă pînă atunci, începu să cotrobăiască prin rucsacuri.

— L-am găsit ! Gata ! se adresă celuilalt.

—- Haidem ! îi răspunse acesta.

- Stai, nu-i ăsta... Fir-ar al dracului să fie ! _ Nu-' ăsta! Din nou cîteva încercări zadarnice de a găsi ee căutau. Apoi iute, foarte iute, fără să mai aprindă lanternele, ridicară motocicleta pe marginea şoselei, pe cei doi îi lungiră lingă ea şi urcară grăbiți în maşină. Porniră în viteză, cu farurile stinse.

Reproşuri

24 mai.

Octavian Peneş coborî în fugă scara de piatră, sărind cîte două trepte deodată. La ieşire, o luă pe aleea care ducea la bufet. Ştia că la ora aceasta putea s-o întîl- nească pe Liana, care trebuia să intre în tură. în ultima vreme, mai bine zis de aproape o lună, de cînd îndrăznise să-i facă unele mărturisiri de dragoste Lianei, Peneş mergea la ora aceasta la bufet „să-şi ia ţigări“. Cînd o văzu însă pe fată îşi înmuie pasul. Se vedea că îl frămîntă ceva.

— Săru'mîna, Liana !

— Bună, Tăvi. Ce-i cu tine ?

— Nimic... nu mă simt prea bine...

încercarea lui de a se eschiva de la un răspuns direel nu-i scăpă fetei. O cută uşoară îi apropie sprîncenede frumos arcuite.

— Vrei să-mi spui ceva ? întrebă ea.

— Dacă-i adevărat, cred că nu mai avem ce ne spune...

— Despre ce-i vorba ?.

— Un singur răspuns vreau de la tine, însă sincer.'

Simţea cum sîngele îi zvîcneşte în vine. Dar dacă Mircea îl minţise ca să rîdă de el! ? întrebarea lui putea s-o jignească. Caid va i.şi prooaiseseră sinceritate. Atunci ?!? Totuşi nu rezistă.

— Ai fost aseară la „Carul cu bere" ?

— Da ! M-ai văzut sau ţi-a spus cineva ? Am fost cu..7

— Nu mă interesează cu cine. o opri el brusc. Vroiam numai să ştiu ciacă-i aşa. Atît...

Liana înmărmuri. Apoi zise tărăgănat :

— Bine, Tăvi, cum crezi. Eu... mă grăbesc.

— Săru'mîna.

Se întoarse maşinal şi o porni spre birou, glndindu-se tot mai insistent la cele spuse de colegul său, Mircea lonaşcu : cu o seară înainte, Liana Pascu fusese la restaurant cu un individ oarecare, un filfizon, şi tîrziu, la plecare, în stradă, se salutase cu un bărbat mai vârstnic, care tocmai cobora dintr-

o maşină străină...

La terminarea programului, instinctiv, întinse mina spre telefon pentru a-i ura Lianei — ca de obicei — „serviciu uşor“. Reamintindu-şi însă de ultima discuție avută cu ea, renunță. Nu mai merse nici la popotă. Puțin amărît, ieşi din unitate şi o luă spre stația de autobuz.

Tăvi nu mai fusese niciodată într-o asemenea stare : avea impresia că o perdea izolatoare îl desparte de zumzetul străzii, de lume. Se simțea singur, singur de tot.

Ajuns acasă îşi dezbrăcă doar haina şi se aruncă pe pat. Era sigur că Liana o să-i telefoneze. Era doar vinovată. Va încerca să-i explice...

Gîndurile îi năvăliră de-a valma în minte. încercă să-şi pună ordine în ele. R'evăzu ca intr-un film ultimele luni. Vara trecută, pe cînd era încă militar în termen şi lucra în acelaşi loc ca şi acum, o cunoscuse pe Liana. La început — doar schimburi de priviri : mai apoi începuseră să se salute. Ea îi răspundea zîmbind. Cu zîmbetul acela care-i luminează ochii — două briliante... „Nu-i sînt

indiferent“, îşi spusese el într-una din zile. Şi de atunci începuse s-o iubească, simţindu-şi inima plină de ea...

Sosi momentul trecerii în rezervă ; maiorul Cor- beanu. la indicaţia colonelului Manea, l-a întrebat atunci dacă n-ar vrea să lucreze mai departe în comandament, ca desenator. A cerut un timp de gîndire. Părinţii lui erau la Braşov. Mai aveau cîţiva ani pînă la pensie. înainte de armată, el lucrase la „Tractorul“, ca desenator tehnic. Acasă, la Braşov, mai era şi fratele lui, Mihai, maistru la „Steagul Roşu“. Aici însă era Liana, cu toată frumuseţea şi dragostea ei, aici era viitorul lui. Se şi vedea împreună cu ea... Aşa că, în cele din urmă, se hotărî să rămînă în Bucureşti.

In cîteva zile, cu ajutorul unui cunoscut, găsi o cameră undeva, prin cartierul Floreasca, la o bătrînă pensionară. Ceva provizoriu, fireşte. Pînă să i se facă formele de angajare, a dat totuşi o fugă pînă acasă, să-şi vadă părinţii şi să le spună şi lor de hotărîrea pe care o luase. S-a întors peste o săptămînă, deoarece trebuia să se întâlnească cu mai mulţi prieteni cu care făcuse stagiul militar, întâlnire care a avut loc la restaurantul ..Dorobanţi“. Şi-a împărtăşit fiecare planurile pe care le avea. Căci, într-un fel sau altul, fiecare începea o viaţă nouă... Octavian Peneş le-a spus- prietenilor despre drumul pe care şi-l alesese ; ei l-au felicitat, urindu-i noroc şi fericire. Unul dintre prieteni. Florin, a remarcat atunci că munca în secţia operaţii este şi interesantă şi frumoasă. „Te vei afla tot timpul în creierul comandamentului“, îi spusese acesta. Iar Tudor, mucalitul de Tudor, recunoscuse în hazul tuturora că în ultima parte a stagiului militar îl invidiase pe Tăvi pentru laudele pe care le primise de la şefii lui...

...Şi iată pentru cine îşi făcuse el iluzii ! ? ! Să fie oare adevărat ? Să nu fie Liana *aşa cum şi-o* imaginase ? E drept că nu ajunsese încă să o cunoască bine, dar se înţelegeau minunat. îşi povestiseră viaţa, îşi depănaseră visele. Şi, abia cu cîtva timp în urmă, prin frînturi de cuvinte, îşi mărturisiseră dragostea. Dar, atît. Şi totuşi era foarte mult !

...Telefonul continua să tacă. Ştia că e mîndră. O fi aşteptînd s-o sune el ! ? Nu, nu va face aşa ceva. Doar şi el are mîndria lui. Intr-un tîrziu adormi.

Cunoştinţe **noi**

Un somn zbuciumat, cu coşmaruri. Cînd se sculă îl durea capul. „Ce să fac ?“ se gîndea. în timp ce mintea-i căuta o soluţie, spălatul şi îmbrăcatul decurseră automat. Se uită în oglindă. Arăta ca şi cum n-ar fi dormit cîteva nopţi la rînd. „Ce să fac ?“ întrebarea revenea ca o obsesie. „Să aibă Liana legături cu persoane străine ?“ încercă să-şi aducă aminte cine căutase prietenia celuilalt : el sau ea ? Despre ce vorbiseră la puţinele lor întilniri ? Doar şi ea este încadrată în aceeaşi unitate şi cunoaşte anumite lucruri... „Dar dacă respectivul, ştiind unde lucrează ea, a atras-o recurgînd la vicleşuguri ! Ce să fac ? Da, chiar azi trebuie să sesizez pe cei în drept. Da ! Deşi era vorba de ea, de Liana... de...“ îşi aranjă din nou cravata şi porni abătut să mărturisească celor în drept despre tot ce ştia... Le-a povestit atunci şi despre dragostea lui, despre gîndurile curate ce le nutrea pentru viitor. A primit asigurarea că se va proceda cu maximum de grijă.

3 iunie. .

Zilele treceau una după alta. Unele mai repede, altele mai încet... Lucra pînă noaptea, tîrziu. Vroia să uite de *m*
necazurile ee-1 învăluiau ca o ceaţă tulbure, apăsătoare, într-adevăr, se mai liniştise întrucîtva. Dar ghimpele înfipt în inimă nici nu putrezise, nici nu fusese scos, Tăcerea ei îl chinuia cel mai mult. înseamnă că tot ce auzise despre ea era adevărat. îşi spuse că trebuie s-o uite...

„Nu, Mircea n-ar fi avut nici un interes să bage zîza- nie între noi. E căsătorit de curînd. E adevărat că-i cana uşuratic, se uită după toate fustele, dar este totuşi un băiat bun.“ Cu

asemenea gînduri ajunse la Piața Dorobanți. Coborî din autobuz şi intră la cafe-barul „Primăvara“, să bea o cafea, aşa cum obişnuia în ultima vreme. Se aşeză pe un taburet, cerînd mai întîi un coniac mic. Cînd i se aduse cafeaua, pe taburetul alăturat se aşeză un tînăr care ceru şi el un coniac. îl auzi oftînd şi apoi adre- sîndu-se fetei de la bar :

■— Un alt leac împotriva supărării... nu ştii, duduie *l*

— Depinde de supărare ! veni prompt răspunsul.

— Mi-a murit cel mai bun prieten...

Involuntar, Peneş deveni atent. Aruncă o privire spre tînăr şi aproape că-i ghici lacrimile din ochi : „Bietul de el ! E mai nenorocit ca mine“.

Fata nu mai zise nimic, crezînd poate că întrebarea îi fusese pusă în glumă.

— Dar, cum ? A fost bolnav... sau vreun accident ?, interveni Peneş.

— Un accident nenorocit ! Era un motociclist pasionat ; chiar acum vin de la Spitalul de urgență.

— Sincer, foarte sincer, îmi pare rău pentru dum-; neata.

Cînd tînărul îşi întoarse fața pentru a-i mulțumi, lui Peneş i se păru că-1 cunoaşte. Dar ezită să-l întrebe, îl exarnină mai atent ; era bine îmbrăcat, însă nu extravagant. O figură simpatică, un păr frumos, castaniu, tuns

scurt, ochi căprui. Se simţi îndemnat să-l îmbărbăteze,[1] De aceea, Peneş încercă să-i destăinuie propriul necaz, rezumîndu-se la a-i spune că iubeşte o fată pe care nu o cunoaşte încă bine şi care, se pare, mai flirtează şi cu alţii,

— *Cu alte cuvinte, amîndoi* sîntem necăjiţi. Dar uite că vorbim de aproape un ceas, bem coniac şi cafele împreună şi încă nu ne cunoaştem.

"— Ba. parcă te-am mai văzut, şi cred că tot pe aici. Aşa că... nu lipseşte decît partea formală...

— Tot ce se poate. Trec şi eu uneori pe la acest local..: E mai tineresc. Acum însă... dar să îndeplinim şi formalităţile : mă numesc Dan Bratu şi sînt redactor^ la o revistă pentru tineret. Lucrez la secţia „Etică socială“ sau „probleme de suflet“, cum îi spunem noi. Dumneata?

— Eu, răspunse Peneş, am o muncă mai modestă, la o instituţie”...

— Ia te uită cit e ceasul ! vorbi acesta răspunzînd parcă unor gînduri. Sînt nevoit să plec. Cu toată nenorocirea, trebuie să redactez ceva pentru revistă. Poate na mai vedem...

— Cu plăcere.

— Ai telefon ?

~ Da, acasă.

— Şi eu. Să ni le notăm. Cine ştie... Dacă eşti amator, facem într-o după-amiază sau într-o duminică o plimbare în afara oraşului. Luăm maşina tatei. Duminica, el nu o prea foloseşte. ...Mai uităm şi noi de necazuri ! Dacă nu mă găseşti acasă şi dai peste o voce „blondă“, să ştii că e soră-mea, Miruna, spaima cărţilor. Cînd nu-i la facultate, stă în vîrful patului şi citeşte. Ii spui cine eşti... Şi mai las-o încolo de supărare. Fuste, dragul meu, cîte vrei... Pe cînd prieteni... La revedere, dragă Tăvi.

r— La revedere, Dane, pe curînd i

Recompensa

1 iunie.

S2
*

:— Tovarăşe maior, sînt gata.

— Atunci începem. Marchează o baterie de 100 mm lâ 5 km N.V. de satul Braica, cota 127.

Cîteva minute de tăcere. Peneş schimbă cu repeziciune tocurile, înmuie penița în tuş şi începu să lucreze cu mare atenție, după cum se cere la o asemenea treabă migăloasă.

— Gata !

;— Pune o stație de radiolocație acolo, lingă...

Din nou liniştea se aşternu în birou. Ofițerul urmărea cum lucrează Peneş. Nu o dată recunoscuse deschis că il invidiază pentru talentul lui de a scrie şi desena. Odată, cînd Peneş era bolnav iar Oancea — aî doilea desenator — în concediu, se străduise să-i imite scrisul, întocmind o schemă urgentă. Dar n-a ieşit cum trebuia. Maio- KUI i-a „ordonat“ atunci lui Peneş să nu se mai îmbolnăvească niciodată. O apreciere mai mult sau mai puțin directă, dar care lui Peneş i-a mers la inimă.

— Altceva, tovarăşe maior ?

Tocmai atunci intră în birou colonelul Manea.

— Lăsați totul... Avem altceva foarte urgent. La ora patrusprezece, tovarăşul comandant trebuie să prezinte la minister o nouă variantă a dispozitivului Regimentului 352 rachete. Statul major a stabilit totul în amănunt. Vă rog s-o treceți imediat pe harta aceasta !

— Am înțeles, tovarăşe colonel. Va fi gata la timp, răspunse maiorul Ccrbeanu.

— Ca să meargă mai repede, diclează-i dumneata lui Peneş amplasarea fiecărui element de dispozitiv.

•— Da, tovarăşe colonel.

Timp de o oră, în birou nu se mai auziră decît datele dictate de maior şi hîrşîitul peniţelor pe hartă. Doar în două rînduri, Peneş îl rugă pe maior să-i repete nişte date. Lucrarea a fost gata chiar mai repede decît se

aştepta colonelul.

...Pentru Peneş, zilele continuau să fie mohorite. Avea stări sufleteşti foarte contradictorii : aci căuta singurătatea, aci dorea să aibă pe cineva lingă el. „De-aş cunoaşte măcar o altă fată... şi să mă vadă Liana cu ea...“ Dar cum ? în fiecare zi, de la serviciu — direct acasă, de parcă l-ar fi aşteptat cineva. Acum nici aparatul de radio nu-1 mai deschidea. Doar la telefon se mai uita cînd. şi cînd, ca la o fiinţă care fusese martora atîtor convorbiri cu Liana ! Şi telefonul nu suna...

„Să fie totuşi vinovată ?“

? Mai trecu o săptămână. începea o nouă perioadă de muncă încordată : trebuiau întocmite hărţi, tot felul de scheme şi planşe pentru o aplicaţie cu trupe. în primele două zile, Peneş munci de dimineaţa pînă seara, iar a treia zi, nevoit să refacă unele documente, lucră şi noaptea Greu, obositor, dar, cînd ai satisfacţia muncii, nimic nu contează.

19 iunie;

Aplicaţia luă sfîrşit ; la bilanţ, printre cei recompensaţi se număra şi Peneş Gctavian. Prilej de bucurie, desigur dar numai pentru moment. Cu cîtva timp în urma îşi propusese ca din prima recompensă şi cu încă ceva din banii strînşi să-i cumpere Lianei un ceas de mină. Lianei... ? Oftă.

Ieşind de la popotă şi îndreptîndu-se spre staţia de autobuz, fu ajuns din urmă de maiorul Corbeanu.

■— Greu a fost, dar am terminat eu bine, dragă Peneş. Tovarăşul colonel spunea că „totul a mers ca ceasul“ 1

— A mers, tovarăşe maior.

Se despărțiră la coborîrea din autobuz.

Ajuns acasă, era ceva mai dispus. Il încerca gîndul să-î dea telefon Lianei, să-i audă măcar vocea. Dar nu, ar fi fost o greşeală. „în fond — căută el să se consoleze — s-au terminat fetele de pe lume ? Şi-apoi, numaidecît să vorbeşti cu o fată ? Un prieten bun poți găsi şi într-un băiat ! Ca, de pildă, Mircea Ionaşcu sau Dan Bratu... Mircea n-are telefon. Să încerc atunci la Dan...“

— Alo ! Dan ? Aici, Tăvi... Tăvi Peneş. îți reaminteşti ?... Bună... Ce să fac, mă plictisesc. Tu ?... Mîine după- amiază ? De acord... Pe cine ?... N-am nimic împotrivă,

...O frumoasă duminică de vară. Peneş se sculase abia pe la ora unsprezece. Citise pînă noaptea, târziu. Acum îl aştepta pe Dan. Aici îşi dăduseră întîlnire : Bulevardul Ana Ipătescu, lingă Piața Victoriei. La optsprezece fix, un „Wartburg“ se opri la bordură chiar lingă el, cu portiera deschisă. Mărturisi că nu se aştepta la atîta punctualitate. Noul prieten crescu în ochii săi. Al doilea loc din față era gol. Urcă. Amîndoi îşi manifestară bucuria de a se revedea. Cum se urcă, Peneş zări pe bancheta din spate un cap blond, drăgălaş ; apoi întîlni doi ochi albaştri, a căror privire te frapa prin limpezimea ei. Se făcură prezentările. Pe drum, pînă la Băneasa, află multe despre noii şi simpaticii săi prieteni. Dan, ca un adevărat gazetar, relată cîteva „cazuri de suflet“ despre care scrisese sau avea de gînd să scrie. Povestea cu atîta uşurință, diseca cu atîta finețe fiecare cută a caracterelor eroilor săi, Incit te captiva.

— Dealtfel, continuă el, „un caz“ despre care o să scriu cîndva este însăşi soră-mea, dînsa de pe bancheta din spate. .

— Iar începi, Dane ? ripostă fata, molatec.

Acesta, ca şi cind n-ar fi auzit-o, continuă :

— Din punct de vedere formal se încadrează-. în aria preocupărilor revistei : e studentă. Din punct de vedere tematic îți dai seama numai cind te uiți la ea. Pînă acum cîieva luni era veselă, mereu pornită pe giuine, ridea de te molipsea. De cîtva timp însă e tăcută, gânditoare, uneori pMnsă. Nu e „un caz“ ?

— Am impresia că eşti răutăcios, spuse Peneş. O fi existând vreun motiv pentru o asemenea stare...

— Apropo, pentru că veni vorba : în problema ta, a mai intervenit vreo schimbare ?

Peneş roşi. Bratu observă şi se grăbi să-l asigure.

— N-avea nici o grijă !! Meseria m-a învățat să fiu discret.

— Nimic, Dane, totul e la fel ca şi atunci cînd ți-am povestit. Dealtfel, nici nu cred că o să se mai poată schimba ceva. N-ar mai avea nici un rost.

în clipa aceea, fata deschise aparatul de radio pe care îl avea alături. Peneş găsi că era potrivit să-i vorbească şi se întoarse spre ea :

— Ce bine faceți ! O plimbare „cu muzică“ devine şi mai plăcută.

— Mda ! răspunse ea cu oarecare reținere.

— Las-o în pace ! Nu vezi ce morocănoasă e ? zise Bratu. Parcă-i tot ninge şi plouă. Zău că-mi **pare rău** că am luat-o... dar m-a rugat tata. Mi-a pus **chiar** condiția. Altfel; nu-mi dădea maşina.

Peneş mai află că tatăl lui Bratu este inginer hidroenergetieian, Laureat al premiului de stat, un om de la care ai ce învăța...

După **ce** parcară şi încuiară maşina, toți trei **se îndrep**tară spre lac. Soarele se api’opia de asfințit şi **razele** lui mai luminau doar viriurile copacilor de pe celălalt mal. Cînd dădură să pornească de-a lungul aleci de.la marginea apei, Miruna le spuse că ea rămîne pe banca din apropiere.

Şi, fără să mai aştepte vreun răspuns, se aşeză, punînd aparatul lingă ea.

— Uite, vezi locul ăsta ? Aici am asistat astă-vară la o întimplare stupidă.

în timp ce mergeau agale, Bratu ii relată cum o fată de 19 ani, foarte drăguță, se înecase dintr-o glumă : unul dintre băieții din grupul ei îi făcuse vînt în apă, deşi în locul acela, nu era permis scăldatul. Pină atunci înotaseră împreună. Fata, deşi luată prin surprindere, a reuşit totuşi să plonjeze, aruncîndu-se cu capul în jos. Din nenorocire însă, părul, împletit în două cozi lungi şi groase, i se agățase în nişte rădăcîni. Cînd au scos-o era prea tîrziu.

— Lumea era să-l omoare pe tînărul care o împinsese, deşi el era literalmente distrus : o iubea mult.

— Adevărată tragedie, spuse Peneş. Să ne înapoiem. S-a întunecat bine şi Miruna e singură.

— Da. Hai s-o luăm şi să mergem spre restaurant. Cred că eşti de acord.

— Chiar vroiam să-ți propun, zise Peneş, gîndindu-se că astfel putea să răspundă gestului frumos al lui Bratu de a-i invita la o asemenea plimbare.

...Instalați la o masă, în local, cei trei discutară despre noile dansuri, despre muzică, despre filme... Peneş a dansat chiar de cîteva ori cu fata, avînd astfel prilejul s-o privească mai cu luare-aminte. îi plăcea tristețea întipărită pe fața ei. Privirea îi era melancolică, însă de o melancolie gingaşă. Avea apoi o gură frumoasă, cu buze cărnoase, fragede. îşi dădu seama cit de mult greşise cînd afirmase că n-o să-i placă niciodată blondele. I se păru însă că Miruna face parte din categoria fetelor care se lasă greu cucerite. Şi tocmai asta îl atrăgea mai mult spre ea. Vădea seriozitate, profunzime în sentimente, statornicie. Dar nu-şi propusese s-o cucerească, cu toate că — sincer vorbind — îi plăcea.

Nu întîrziară prea mult la restaurant. La plată, Peneş ceru permisiunea să achite el nota.

— Nu, nici nu mă gîndesc, se repezi însă Dan. Pentru că insişti, să plătim „nemțeşte“.

— Nu ! Măcar pentru mine şi Miruna. Mai ales că am obosit-o la dans cu stîngăcia mea.

— Nu se poate ! Plătim pe din două.

— Bine ! Am să mă răzbun însă cu prima ocazie, amenință Peneş.

•— Nu cred că o să reuşeşti, interveni Miruna. E încăpățînat ca un catîr.

— Aş vrea să fii martoră la răzbunarea mea, spuse Peneş, privind-o drept în ochi.

—• M-ar bucura să-l văd pus „în bancă“, măcar din cînd în cînd. Prea ține să fie el primul în toate...

Pufniră toți trei în rîs. Lui Peneş îi plăceau înțepăturile acestea dintre frate şi soră.

La înapoiere, ocupară în maşină aceleaşi locuri ca la venire, deşi — o clipă — lui Peneş i se păru că Miruna lăsase intenționat portiera deschisă... Învingîndu-şi însă tentația, se aşeză lingă Bratu. O rugă pe fată să găsească o muzică frumoasă.

Pînă în oraş nu vorbiră prea multe. Peneş îşi exprimă dorința să mai facă asemenea plimbări. Chiar şi fără maşină. „Ar fi frumoasă şi o plimbare pînă la rîul Argeş“, sugeră el,

™ Joi se întoarce şî Vanda —- spuse Bratu. E viitoarea mea logodnică Duminică am putea organiza o „escapadă“. Mergi şi tu, Miruna ?

— Dacă n-o să am altceva mai bun de făcut, zise ea tărăgănat.

— Chiar dacă întăresc şi eu invitaţia ? interveni Peneş.'

— Chiar.

— Atunci să dea măria-sa natura să plouă ! Aflase în timpul unui dans că cel mai mult o supără ploaia.

— A, nu ! Dacă-i vorba de un asemenea blestem, primesc.

Cind trecură prin dreptul „Muzeului satului“, Miruna îi zise lui Bratu :

— Te rog să mă laşi aici, la şosea, E încă devreme şî vreau să mă mai plimb...

— Ce devreme ? E aproape unsprezece noaptea, îi răspunse acesta, grijuliu.

— Da, dar tu nu vezi ce de lume-i pe aici ? Şi e o seară aşa de plăcută ! Pe urmă, nu uita că eu nu mă duc
ca tine la serviciu...

— Bine, dragă! Cum ţi-e voia. Dacă opresc aici, e bine?

— Da !

— îmi dai voie să te însoţesc ? întrebă Peneş în ultima clipă.

— Dacă îţi face plăcere...

— Dane, la revedere şi pe curînd... răzbunarea !

— Să vedem ! Aştept veşti de la tine.

Pînă aproape de Arcul de Triumf păşiră tăcuţi, unul lingă altul, ascultînd muzica de dans transmisă la radio. Schimbară cîteva cuvinte doar cînd îi ceru voie fetei să ducă el aparatul. Şi asta, mai mult ca să spună ceva. Ar fi vrut s-o ia de braţ. „Dar ce-o să zică ?“ La un moment dat, ea se îndreptă spre o bancă şi se aşeză.

— Te supără dacă-ţi vorbesc ? rupse tăcerea băiatul.

*— Nu, deloc.

r-...S-a întîmplat recent ?

ir- Nu, sînt vreo 8 luni.

f *m*

;— L-ai iubit mult ?

r— Nu, nu cred...

r~ Atunci dc ce eşti aşa tristă ?

— Mi-am pierdut încrederea în oameni.

„Ca şi mine“, îşi spuse Peneş în *gînd.*

— încrederea se recâştigă. Trebuie însă să doreşti acest lucru. Te avantajează mult tinereţea şi...

— Şi?

.— Şi, iartă-mă că-ţi spun, frumuseţea.

•— Crezi că sînt frumoasă ?

— Da ! Şi o spun în mod sincer, fără un scop anume.

— Uneori, această frumuseţe strică.

— Ai dreptate.

—- Spuneai de voinţă. Dar ce te faci cinci iţi lipseşte ?

— Se educă.

Miruna privi în lungul şoselei, apoi, deodată, întrebă j : j—

Mai mergem sau eşti obosit ?

, ;— Merg cu plăcere,. n-am de ce să fiu obosit.

— Se ridicară şi o luară spre Piaţa Aviatorilor. Ii căută mina. Ea nu şi-o retrase. Se bucură. Un val de căldură îi cuprinse inima. Din cînd în cinci, o privea cu coada ochiului.

— Ascultă, Tăvi, abia te-am cunoscut. Mi se pare absurd să recunosc că îmi inspiri încredere. Parcă nu mai sînt aşa de singură. Nu ştiu ce-i cu mine în seara asta... nu mă mai înţeleg. Aş vrea să-ţi cer prietenia. O prietenie adevărată. Dar, cine ştie dacă nu iubeşti pe cineva...

— Nu, Miruna, n-am pe nimeni. N-am întllnit-o încă pe fata dorită, dar probabil că am s-o întîlnesc. Mai ara vreme pentru aşa ceva. îţi mulţumesc pentru încredere S

— Vai, tu vezi cît e ceasul ? ! Mă bate frate-meu. Te pomeneşti că nu mai prind nici o maşină.

— Ba da. Uite că vine un troleibuz, probabil ultimul. Hai repede la staţie.

— Să nu mă conduci. Mîine dimineaţă trebuie să te scoli

devreme... Mă descurc eu.

Fata urcă în troleibuzul care se şi pusese în mişcare. Băiatul o mai salută o dată cu mîna. Troleibuzul se îndepărtase cînd Peneş îşi dădu seama că rămăsese cu aparatul de radio în mină. Ce să facă ? Nu putea fugi după troleibuz. Altul nu se mai vedea. „Va coborî oare Miruna ia prima stație ? Nu. Mai mult ca sigur că nu. E tîrziu şi se teme că n-o să mai aibă cu ce s-ajungă acasă. Şi-apoi, o fi uitat şi ea de aparat. Am să-i dau însă un telefon, chiar în scara asta, pentru a-i cere scuze în privința aparatului“... Reținuse dintr-o discuție cu Dan că locuiesc prin apropiere de Piața Unirii. Pînă ajungea ea acolo, putea fi şi el acasă ; şi grăbi pasul.

Descuie uşa repede, intră, ridică receptorul telefonului şi formă numărul. îi răspunse chiar ea.

.— Mă ierți ?

•— Pentru ce ?

— Aparatul... a rămas la mine. E vina mea...

— Ah. eşti un rău. M-ai despărțit de un prieten..: Singurul pe care-1 ara,

— Te înțeleg, Miruna. Dar ce pot face acum... ?

— Fie. Dar te rog să ai grijă de el. Mi-e drag ca o ființă apropiată... Să nu-1 laşi nici o clipă din mînă. îmi p rom iți ?

— Desigur, o să am grijă de el...

__ Mîine seară mi l-ai putea aduce ?

•— Da, îți voi telefona mai întîi. '

— Bine ! Noapte bună !

— Noapte bună *!*

Prinde numai reci... „Monde"?

21 iunie.

!n autobuz, după ce luă bilet, îşi făcu loc înainte. Ridieînd privirile, zări o coafură cunoscută şi inima îşi acceleră bătăile. Deşi nu-i putea vedea fața, ştia bine că este Liana, deoarece ea se pieptăna aşa. Ar fi vrut să o evite, însă îşi dădu seama că nu se mai putea —■ îl zărise. înainte, cît se mai bucura cînd se întîlneau dimineața în maşină î Acum însă... acum ar fi vrut ca nimeni să nu mai coboare pînă la „stația lor“. După două stații, mai mult împins de cei din spate, ajunse totuşi în dreptul Lianei.

— Săru'mîna !

— Bună, Tăvi ! A, dar ce aparat de radio frumos aî ! Cînd l-ai cumpărat ? îmi dai voie ?

— Nu-i al meu, ştii...

Ca să-l scoată din încurcătură, fata îi spuse în glumă :

—• Ce, doar nu conține briliante... Sau poate prinde numai, voci „blonde“...

Şi începu să rîdă cu rîsul ei caracteristic, care~l fascina. Peneş se schimbă la față. Sesiză şi aluzia. „Să mă fi văzut cumva ? Cu atît mai bine ! Să sufere şi ea cum am suferit eu !“ Simți chiar o satisfacție.

— De unde ştii că nu, răspunse şi începu şi el să rîdă. Un rîs forțat, zgomotos.

în curtea comandamentului se despărțiră. El se îndreptă grăbit spre birou. Puse aparatul pe masă şi prinse o muzică pe care o lăsă în surdină..

— Noroc, Tăvi.

—■ Salut, Mişule.

— Ce făcuşi mă, ți-ai luat radio cu tranzistori ?

— Nu, cu briliante, cum mi-a spus cineva mai adineauri, răspunse Tăvi înțepat.

— într-adevăr, e frumos. Te costă scump ?

— Nu-i al meu.

Oancea luă aparatul şi începu să învîrte comutatorul de unde.

■— Lasă-1 în pace, Mişule, să nu se strice...

în birou intră, cu fața zîmbitoare, ca-ntotdeauna, maiorul Corbeanu.

— Bună dimineața, băieți ! îi salută el pe desenatori.

— Să trăiți, tovarăşe maior ! Avem ceva nou de făcut ? i se adresă Oancea.

— Deocamdată, nu. Continuați tabelele începute sîmbătă. Mă duc să văd dacă a venit tovarăşul colonel şi vă spun imediat dacă sînt noi ordine.

Peneş şi Oancea se aş temură pe treabă. Aplecați deasupra planşetelor scriau de zor, înconjurați de linişte. Oancea se simțea ofensat ; auzi, să nu-i dea voie să pună mina pe aparat... Se suci către Peneş :

— Va să zică se topesc „briliantele“...

— Nu, dar cînd nu-i lucrul tău...

In momentul acela reveni în birou maiorul Corbeanu.

■— Ceva deosebit, tovarăşe maior ?

— Nu. Tovarăşul colonel spune că pe la zece ne dă ceva urgent — o lucrare pentru Marele stat major. Ca să meargă repede, eu o să vă dictez iar voi o' să scrieți.

— De acord, tovarăşe maior.

Gîndindu-se ca nu cumva colonelul Manea să zică ceva, că ascuită muzică, Peneş închise aparatul şi-l băgă în fişetul de pe sală, unde-şi ținea instrumentele de desenat. Luă cheia în buzunar.

Pe la zece, maiorul Corbeanu veni cu un carnet de ia şef şi, după ce le indică liniatura tabelelor, începu să dicteze armamentul şi tehnica din înzestrarea a două subunități diferite. Apoi, lui Peneş îi reveni sarcina să definitiveze o hartă de cooperare, Qancca continuind tabelele începute sîmbătă.

...După-amiază, Peneş nu mai ieşi din casă. Ascultă muzică la aparatul Mirunei, gîiidindu-se... ia Liana. „O să

clea cumva azi *telefon ?“ Simțea acum că* sentimentele față de Liana nu scăzuseră cu nimic din intensitate. Ba, dimpotrivă. generau reproşuri pentru atitudinea lui față de ea.

Se făcuse ora optsprezece. Telefonă Mirunei şi întrebă dacă poate să-i aducă aparatul. îşi dădură întîlnire 3a librăria „Mihai Eminescu". Ea ținuse să precizeze că are foarte mult de lucru. Fusese punctuală, dar se vedea bine că e grăbită şi lui Peneş îi păru rău,

— M-ai iertat pentru aparat, Miruna ?

—- Fireşte, Tăvi.

— Regret că trebuie să pleci aşa de repede.

— Şi eu, dar n-am ce să fac. O să ne vedem altă dată, doar n-au intrat zilele în sac. Şi-acum, te las...

— Cînd să te mai caut ?

— De poimîine sînt mai puțin ocupată. Sună-mă la telefon. De acord ?

— Da.

Şi se despărțiră. Ea — cam absentă, el — cam dezamăgit.

Îngîndurat, se duse pînă acasă pe jos. Parcă «»simțea lipsa aparatului şi prin el ar fi simțit-o aproape pe Miruna, deşi... deşi ea era parcă tare departe.

Numai aiU?!

In aceeaşi seară, ia una din stațiile autobuzului treizeci şi unu, în centrul oraşului, printre alți călători urcă şi o

fată zveltă, drăguță, care atrăgea privirile. Coborî la Podul Lemaître de unde luă tramvaiul şaptesprezece, cu care merse pînă la cimitirul Belu. De aici luă un taxi şi ajunse în fața Teatrului de Operă şi Balet. Plăti şi coborî din maşină, îndreptîndu-se încet spre centru. Fu ajunsă curînd din urmă de un individ.

— Cum a mers, Elia ?

— Bine, Val. Totul e normal. Să ne grăbim însă că ne aşteaptă bătrînul. Şi parcă-1 văd că iar face mutre.

Pe aproape de Cişmigiu, el rămase în urmă. După cîtva timp, Ella urcă cu liftul la etajul III, într-un bloc unde-şi avea garsoniera. Liftul fu repede chemat jos. '„Probabil că Val n-a.mai respectat indicația bătrânului“, gîndi ea. Ar fi vrut să-l aştepte pe palier, să nu fie nici un minut, singură cu „necioplitul“ ăsta de Giurcă. I se scîr- bise de el. Se temu însă că iar îi va sări țandăra văzînd-o intrînd cu Val.

Deschise şi intră.

— Ai venit, frumoaso ? îmi place cum arăți azi şi mi-e un dor nebun de tine. După ce terminăm discuția, o să mai rămîn puțin. Am ceva pentru tine..

In timp ce „domnul Giurcă“ — un individ la vreo cincizeci de ani, înalt, însă cam prea voluminos, cu părul lins, proaspăt pomădat — îşi făcea[1] de lucru la singura masă din cameră, Ella se dezbrăcă şi-şi puse pe ea un capot uşor. după care se grăbi să-i deschidă lui Val, pe care-1 auzi oprindu-se în fața uşii. Se aşezară amîndoi pe canapea, în cameră mai era un singur scaun, un dulap de haine cu două uşi şi o masă, la care lucra bătrînul.

Cînd termină, Giurcă se întoarse spre ei ;

— Numai atît ? întrebă sfredelindu-i cu privirea. Cei doi rămaseră înlemniți pe marginea canapelei.

— Abia am început, *domnule Ci* urcă, îngăimă Val. Şi eu cred că am obținut deja un mare succes : s-a verificat metoda. Va da, fără îndoială, rezultate bune. Merită să sărbătorim acest succes.

— Cred că Val are dreptate, sări Ella. Să nu ne pripim.

Şi-apoi, vorba dumneavoastră, „încetul cu încetul se face oțetul“...

— Bine, bine ! zise Giurcă, parcă înduplecat. Acum să vă spun cîteva lucruri. Pe mine nu mă mai găsiți la interiorul pe care-1 cunoaşteți. S-a întâmplat ceva. Mă puteți chema la o sută doisprezece, însă numai între şapte jumătate—opt şi între cincisprezece—cincisprezece jumătate. Eu o să vă sun în fiecare seară. Lucrăm după planul stabilit. Val, tu cum stai cu cealaltă misiune ?

— N-am putut să fac încă nimic. Vă dați seama că nu-i deloc uşor...

-— încă nimic ? Dar ce faci toată ziua ? Tai frunză la cîini ? Ce e aşa mare scofală să intri „pe fir“ cu o servantă pe care o vezi o dată-de două ori cu vreun soldat de la aviație ? Bine ar fi să mergi chiar mai sus, la vreo puştancă d-aia care umblă cu vreun ofițer tînăr. Fă ceva, adu-mi ceva să-i închid gura „Bărbosului“ ; mereu îmi spune că-i mănînci banii degeaba.

— Voi încerca, domnule Giurcă. însă ştiți ce era să pățesc rîndul trecut... Nu mai am nici...

— Ce, iar nu mai ai bani ? Nu pot să-ți dau decît cinci sute... Poftim ! Şi-acum du-te !

— Vă salut, domnule Giurcă.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, tînărul plecă. Bătrinul se aşeză ling:-, Ella şi scoase un pachețel din buzunar.

— O atenție modestă...

Ea despacheta .şi **rămase** uimită. Un colier. în timp ce şi-l prindea Ia gît, îi preț nise : o mie-o mie cinci sute lei. Învingîndu-şi cu greu sila. îl sărută pe bătrîn. El îi descheie capotul, care alunecă **la** picioarele ei, şi o cuprinse cu mîi-

■

nile de mijloc. Ca să se termine mai repede, ea îşi desfăcu singură sutienul şi portjartierul...

TrâmlEilărl

29 iunie.

Marți după-amiază. De cîteva ore Peneş încerca să citească ceva. Nu se putea concentra deloc. Tăcerea din jur parcă-1 apăsa. Puse mîna pe telefon şi formă numărul Mirunei. îi răspunse Dan :

— Ce surpriză ! începu acesta...

— Nu ne-am văzut de mult... Ai vreun program pentru mîine seară ?

— Din păcate, da. Un program trist. Plecăm amîndoi la Piteşti. E bunica bolnavă şi ne-a scris că vrea să ne vadă.

— îmi pare rău !

— Stai, nu te grăbi. Ce-ar fi să ne întîlnim în seara, asta ? Eşti dispus să facem un pinacle în trei ? Spun „în trei“ pentru că Vanda învață de zor şi nu este „abordabilă“. Am putea veni la tine, eu şi Miruna ?

— Cu plăcere, însă nu cunosc jocul.

■— Ştii remy ?

— Da !

— Atunci, e simplu. în cinci minute te-am învățat. Venim la tine, de acord ?

— De acord.

Şi le dădu adresa. Era şase după-amiază. Se îmbrăca şi fugi repede pînă la „Alimentara“. Cumpără **ceva pentru** nişte gustări, **un** sfert de coniac şi două **sticle de „Muscat-** *Oitonel“*. Abia trecuse de şapte şi Dan cu Miruna erau la uşă. Intrară în vestibul şi apoi în camera lui.

Aranjat cu gust, - interiorul trăda omul ordonat. Reea-mierul era strîns ; cărțile, destul de multe, se odihneau într-o

bibliotecă bătrînească. Două rînduri erau puse şi deasupra şifonierului. Lingă un fotoliu comod, luminînd *bine măsuța de alături, o lampă cu picior răspîn*dea, prin mătasea abajurului, o lumină plăcută în toată camera. Fata îşi exprimă pe loc admirația.

— E tare plăcut la tine. Stai minunat.

—- Să nu vă-nchipuiți că-i totul al meu ; cele mai multe sînt ale proprietăresei. Eu am numai cîteva lucruri şi cărțile astea, aduse în mare parte de acasă, de la Braşov.

— Lasă, nu mai face pe modestul, îi zise Bratu. Stai bine şi ăsta-i principalul. Ce noroc că ai două mese ! La cea mică jucăm pinacle, iar pe cea mare o să punem ceva de gustat. Bine ?

— S-a făcut. Miruna, ce-ar fi să faci pe gazda ? Uite, am aici cita ceva, zise Peneş.

— Şi pe urmă deşerți servieta mea şi sacoşa ta, completă Dan,

— Dar sînteți la mine acasă... nu-i frumos să...

— O fi, n-o fi, noi avem o înțelegere...

Cînd Peneş constată că în afară de nişte „bunătăți“ pentru mîncat se mai iviră pe masă şi trei sticle de „Murfatlar“ şi „jumătate“ de coniac, se dădu bătut.

— Dane, nu trebuia să cheltuieşti atîta...

— Ce cheltuială ? Am luat colaborările pentru luna trecută. Sînt în bani ! Acum, las-o pe Miruna să se ocupe de masă iar noi să ne luăm păhărelele şi să vedem cum e cu joeuh

Lui Peneş. îi plăcea tot mai mult Bratu. Felul lui deschis de a vorbi, nuanța puțin cam şmecherească, dar plăcută, îLprindeau. . •

Cind Miruna ii pofti să se apropie de masa mare, Pene? deprinsese deja regulile jocului, recunoscînd că nu era prea greu. După cîtva timp începură să joace pinacle. Miruna era cea care pierdea mereu.

— Ce-i cu tine, surioară ? Eşti iubită, sau iubeşti' ?

— Nu ştiu. Dar nu vreau nici una, nici alta. Mă simt mai liniştită fără iubire.

Peneş o privi printre gene, încercind parcă sâ-i afle gîndurile. Negația ei putea fi şi o aluzie. Se simți încîntat. Prinşi în joc, nici nu observară că se făcuse tîrziu. Bratu şi Miruna se pregătiră de plecare. Peneş le mărturisi că petrecuse o seară plăcută şi îşi exprimă speranța că şi ei se vor fi simțit bine. în timp ce el mai schimbă citeva cuvinte cu Bratu, fata se apropie de bibliotecă. La un moment dat se întoarse spre el :

— Să ştii că nu-mi place cum ți-ai aşezat cărțile...

-— De ce ?

— în primele rafturi se pun autorii cei mai valoroşi, şi apoi ceilalți. Asta ia bibliotecile mai mici...

— Mai bine i-ai aranja-o tu ! Ce zici, Tăvi ? întrebă Bratu.

— Cu cea mai mare plăcere. Bineînțeles, dacă vrea...

— Vreau ! Şi ştii cind ? Poate chiar vineri dupâ- amiază, răspunse fata.

— Te aştept.

— Dac-ă-mi pot ține făgăduiala, in jurul orei optsprezece sînt aici. Şi-acum, Dane, să mergem ; e tîrziu.

îşi luară rămas bun. Peneş se opri în poartă, privin- du-i cum se depărtează. Auzi telefonul. Se repezi în casă. Puse mina pe receptor, spuse „allo“, dar la celălalt - capăt al firului receptorul fu aşezat în furcă.

...Pînă vineri, timpul se scurse foarte. greu.; O văzuse pe Liana şi miercuri la prînz, şi joi *dimineața,* dar *de* fiecare *dată* o evitase. Se mulțumise doar să o salute. Ar fi vrut

s-o oprească, să-i vorbească ; orgoliul se dovedi însă mai puternic. Se întîlni şi cu Mircea Ionaşcu, însă şi el „se grăbea“.

Ajuns acasă, făcu ordine în cameră. Cumpărase şi nişte *flori, „Să fie atmosfera* mai plăcută“. Miruna fu punctuală şi, după ce-i adresă lui Peneş cîteva cuvinte, puse pe masă aparatul ei cu tranzistori, „prinse“ o muzică şi începu să aranjeze cărțile. El se interesă de starea sănătății bunicii ei şi se bucură sincer auzind că lucrurile stau bine Ca s-o ajute, sau poate ca să fie mai aproape de ea. îşi oferi serviciile. Miruna îi dădu voie să şteargă cărțile de praf. apoi îl pofti să ia loc pe canapea sau să facă o plimbare de o oră. El preferă prima soluție. Ii urmărea fiecare mişcare, admirîndu-i grația cu care se învîrtea prin cameră. Intr-adevăr, îşi merita numele de „spaima cărților“. îşi spunea părerea despre fiecare carte, sublinia trăsăturile unor eroi, critica pe unii autori pentru ermetism, pe alții pentru prezentarea falsă a unor aspecte de viață... Peneş împleti grația mişcărilor fetei cu cunoştințele ei literare şi începu să creadă că ține la ea.

Sfîrşind treaba, Miruna se aşeză pe marginea recamierului şi începu să-i vorbească despre decepția ei : ceva cu un profesor de la institut, un om cu o înaltă pregătire, inteligent şi frumos. Ştiindu-1 necăsătorit, se lăsase în voia sentimentelor şi, cînd se hotărîse să-i mărturisească ceea ce simțea pentru el, îl văzu, chiar în după-amiaza acelei zile, pe stradă, de mînă, cu două fetițe gemene — lovitură care o doborise pentru multă vreme.

Cînd termină, el îi strînse uşor mina. Nu-i veneau pe buze cuvintele prin care să-şi exprime compasiunea pentru suferința ei.

— E destul de tîrziu, trebuie să plec, zise Miruna ridieîndu-se,

— Nu mai înainte de a-ți mulțumi pentru ceea ce ai făcut, îi spuse el sărutîndu-i mina afectat şi privind-o .în ochi. Văd însă că n-ai servit aproape nimic...

— Nu ştiu ce am. Poate amintirile sînt de vină. Aş vrea să plec. Dar nu mă conduce, e tîrzitt, mai ales pentru tine.

— Cum o să te las singură ? !

Şi plecară împreună. Luară maşina treizeci -şi cinci. Peneş avea impresia că pe Miruna o indispusese ceva. Să fi făcut oare el vreun gest necuviincios ? Ar fi vrut să-i vorbească, însă îi respectă tăcerea.

Coborîră la „Universitate“.

— Nu te las să mergi mai departe. Ia maşina şi du-te acasă. Dar numai acasă. îmi promiți ? îl rugă ea.

— Nu te ascult, chiar dacă te superi.

— Vreau să merg singură, cu gîndurile mele.

— Cu alte cuvinte, mă goneşti. Şi eu care credeam că măcar în seara asta o să stăm de vorbă mai mult. De mîine intru iarăşi într-un vîrtej şi vreo săptămînă nu ne mai putem vedea. Colegul meu are gripă şi trebuie să lucrez cit doi. Doar duminică te mai pot vedea, dacă vrei tu, bineînțeles.

— Duminică mi-e imposibil. Mă duc din nou la bunica şi mă întorc marți.

Braț la braț, o porniră spre Piața Rosetti. Ea deschise radioul şi-l lăsă în surdină.

— îți place muzica ? îl întrebă, dar parcă absentă,' numai ca să-i pună o întrebare.

— Foarte mult, îi răspunse el, şi pentru că era adevărat, şi pentru ca să-i facă plăcere.

Mai merseră cîteva minute, aseultînd muzică. Deodată,' amintindu-şi parcă de ceva, fata îi spuse lui Peneş :

— îmi pare rău că vei fi ocupat zilele următoare. Tocmai vream să-ți' spun că Dan a proiectai o escapadă pe miercuri. Merge şi Vanda cu noi. Să vezi ce fată drăguță e,„ Sînt sigură că te-ai îndrăgosti imediat de ea. Dar acum s-a stricat totul. Nu mă duc *singură cu ei.* Am să stau acasă.

Şi, bosumflată, îşi lăsă privirea în jos.

— Te-ai supărat ? întrebă el.

— Nu ! Sau, mai bine zis, n-am dreptul...

Tot discutînd, se pomeniră aproape de Calea Moşilor. Peneş se opri în fața unei cofetării.

— Vrei să intrăm ?

— Cu o condiție : să nu stăm mult.

— Numai cit vrei tu.

Se aşezâră la o masă.

— îmi vei lipsi mult zilele astea, îi şopti Peneş aplecîndu-se spre ea.

— Adevărat ? Aveam impresia că nu te interesez.

— în seara cina ne-am cunoscut mi-ai spus că ai vrea să fim prieteni. Doresc şi eu acelaşi lucru. Te supără ?

— Nu...

Peneş o cuprinse cu mina pe după umeri şi-o strînse uşor Ia piept. Vechea rană începuse să se cicatrizeze, inima fiindu-i cuprinsă acum de-o nouă văpaie.

— Ai să-mi lipseşti mult săptămâna asta, repetă abia şoptit, mîngiindu-i părul. Aş vrea să am ceva de la tine,.. Să-mi amintesc în fiecare zi de Miruna mea...

Fata îl privi galeş, cu aceeaşi privire visătoare, şi-l strînse uşor de mină.

— îți las aparatul de radio... Dar nu uita : să ai grijă de el.

Se înapoiară' pînă la Piața Rosetti ; la plecare,. Peneş îi promise că-i va telefona în fiecare seară...

3 iulie.

Dimineața, Peneş era mai vesel ca de obicei. Cînd să intre în popotă, Liana Pascu ieşea împreună eu Mireea Ionaşeu. Părea oarecum abătută. Lui Peneş nu-i scăpă acest amănunt. Ar fi vrut s-o oprească, să-i spună ceva, dar nu îndrăzni. Trecură unul pe lingă altul aproape ca doi străini. Ionaşeu îi apucă de mină. ll întrebă ceva. Peneş îşi trase mina şi se grăbi spre popotă, ca şi cînd n-ar fi auzit întrebarea.

Felul în care arăta Liana îl duru totuşi. Se întrebă : oare nu cumva starea ei se datora şi comportării lui ? Nu cumva greşise ? Bău ceaiul absent, fără să se atingă de unt sau de gem. Se ridică apoi şi plecă spre birou. în drum se întîlni cu loeotenentul-major Duță — un tînăr inginer — care, observînd aparatul de radio al lui Peneş, îi ceru voie să se uite la el.

— Foarte frumos, îi spuse acesta. Ce producție o fi, că nu scrie nimic nicăieri. E numai receptor sau mai are ceva în plus ?

— Ce să aibă, tovarăşe locotenent-major ? De fapt, nici nu ştiu. Nu-i al meu.

— Ei, sînt multe tipuri de aparate cu tranzistori : unele cu baterii, altele cu acumulatori... Există astfel de aparate care, pe lingă radio, au şi magnetofon. Le folosesc îndeosebi ziariştii şi spionii. Progresele tehnicii... In orice caz, e un aparat frumos. Nu ştiu ce mă face să cred că şi acesta are magnetofon. Mi-ar plăcea şi mie unul la fel...

Ajuns la etajul doi, Peneş intră în birou, descumpănit. Văzîndu-1 întunecat, maiorul Corbeanu îl întrebă dacă nu cumva se simte rău. Răspunsul negativ îl făcu pe acesta să creadă că *putea* fi vorba de fata cu „voce cristalină“ de la centrală şi renunță să mai insiste.

Peneş puse aparatul pe colțul planşetei. Gîndurile i se învălmăşeau ca un vîrtej. îl ştia pe locotenentul-major Duță ca pe un foarte bun specialist. Nu. el nu se putea înşela. Dar de ce Miruna nu-i amintise nimic de magnetofon ? Salt *poate*

că nici ea nu ştia... La urma urmei, ce importanță are asta ? Principalul e că aparatu-i frumos şi bun iar ea, Miruna, o fată drăguță, atrăgătoare... poate puțin cam indiferentă, deşi față de cum era, s-a mai schimbat.

Fu smuls din gînduri de intrarea grăbită a colonelului. Venise mai devreme ca de obicei, purtînd sub braț un maldăr de hîrtii. Dădu cîteva ordine, lăsă două carnete concept cu însemnările de la şedința de lucru ținută cu o zi înainte la comandant şi plecă.

— Mă duc după nişte hărți, spuse maiorul Corbeanu. Pregăteşte-ți instrumentele.

După o jumătate de oră începură lucrul : trebuiau întocmite urgent patru hărți cu noua dislocare a unor subunități speciale. Conveniră să facă împreună prima hartă, iar apoi — în vreme ce Peneş avea să le „tragă“ pe celelalte — maiorul Corbeanu trebuia să completeze într-un carnet tabelele cu tehnica şi efectivele care aveau să fie scrise în tuş, tot în patru exemplare, de către Peneş

Timp de vreo oră, cît dură lucrul la prima hartă, nu se auziră decît nume de localități, puncte de reper ale acestora, denumiri de subunități... Peneş execută totul cum i se stabilise. De cîteva ori îi reveni în minte aparatul. Dar, de fiecare dată, renunță să meargă cu gîndul pînă la capăt, concentrîndu-se asupra a ceea ce avea de făcut. „Am să-i telefonez Mirunei mai pe seară. Să nu-mi fi spus că are şi magnetofon, de teamă să nu umblu la el şi să-l stric ? Ar însemna lipsă de încredere şi m-ar supăra... Dar ce-ar fi să-i telefonez acum ?“ Formă numărul şi în receptor auzi chiar vocea ei:

m

— Te-am deranjat, Miruna ?

■— Nu î Dar ce s-a întîmplat ?

— Nu te aşteptai să te chem la ora asta, aşa-i ?

•— Sinceră să fiu, nu. Dar ce-i ? S-a întîmplat ceva

Un resort se declanşa parcă în creierul lui Peneş. „A vrut probabil să mă întrebe de aparat. înseamnă că e ceva cu el.“ Renunță imediat la întrebarea formulată în minte.

— Ce să se întîmple ? Vroiam doar să-ți aud vocea. Un gest copilăresc, nu-i aşa ? Te rog să mă scuzi că te-am deranjat. N-am să-mi iert îndrăzneala.

— Vai, nu trebuie să-ți faci reproşuri, nu m-ai deranjat deloc. Poate şi eu aşteptam să mă suni... O, mîine e duminică. Ce-ai de gînd să faci ?

— Mi-a propus un coleg să mergem la pescuit şi cred că o să-mi facă bine.

— La pescuit ? Ce interesant ! Unde ? Departe ?

— Nu aşa departe... la...

Şi Peneş dădu detaliile spuse de Radu Voinescu —- un pescar pasionat care-şi petrecea fiecare duminică la marginea apei. Cu o zi înainte, la popotă, după ce-i povestise Cît de plăcute sînt orele la pescuit, Radu îl invitase la O asemenea „partidă“. Peneş nu-i dăduse un răspuns categoric. însă acum — vorbind cu Miruna — se hotărîse. Gîndurile îl îndemnau parcă spre un anumit drum şi nu le mai putea întoarce. „Fiecînd. nu pot fi găsit în tot cursul zilei de miine... Doar luni... dar pînă luni mai este,“

prillanic, fla! Dar ., ialsc

Hotărîrea lui rămînînd definitivă, urma să-şi anunțe colegul. Formă interiorul lui Voinescu, dar nu răspunse nimeni. Se uită la ceas : şaisprezece, îşi aminti că maiorul Corbeanu plecase în timp ee el vorbea Ia telefon cu Miruna.

Luă aparatul de radio şi ieşi din birou. în curtea comandamentului îl găsi pe Voineseu, care meşterea ceva ia motocicletă. Se înțeleseră ca, a doua zi, dis-de-dimineață, să se întîlneasca in **apropiere** de *locuința* lui Peneş, **şi** de-acolo — la pescuit.

In drum spre stația de autobuz îi veni iar în cap ideea cu aparatul. ,,Dacă-i mai mult decît un simplu aparat de radio şi ea nu pai-a spus, înseamnă că e ceva necurat la mijloc. S-ar putea insă, tot aşa de bine, să nu fie nimic deosebit. Cate o fi adevărul ? Trebuie să văd ce-i în interior. Da, da un specialist... Un specialist ?“ Se gîndi tot la 1 ocotenentul-major inginer Duță. Se înapoie la unitate şi-şi procură adresa inginerului.

După mai puțin de o oră suna ia uşa apartamentului acestuia.

— Vreau să vă rog ceva, tovarăşe îoeotenent-major : am venit pentru aparatul cu tranzistori pe care l-ați văzut. Proprietarul lui mi-a spus că mi l-ar vinde eu o mie de lei. Vreți să-l examinați puțin ? Dar cu grijă, să nu-1 zgîriem sau să-l defectăm. Ştiți, trebuie să-i dau răspunsul pînă diseară şi...

Lasă scuzele şi hai mai bine să-l vedem !

Duță desfăcu cu uşurință cele două şuruburi din colțurile opuse ale uneia din suprafețele aparatului. încercă apoi să desfacă presupusul capac de sub carcasă, dar degeaba : nu găsea cu nici un chip adevăratele, legături ale acestuia, încercă in toate felurile. îl puse apoi pe masă şi îl examină cu atenție. Suprafața interioară era acoperită cu mici romburi, puțin reliefate, brăzdate de .şanțuri foarte fine. lată o şurubelniță din material plastic şi încercă s-o introducă pe sub colțurile fiecărui romb. O treabă migăloasă. ■Ajungînd la ultimele romburi se opri, râmînînd din nou tăcut. Deci, nici asta nu era rezolvarea. Introduse apoi şurubelnița în şanțul din mijloc al câtorva romburi şi suci ba

în stingă, ba în dreapta. Tot nimic.

— V-arn urmărit cum ați cercetat colțurile romburilor. Dacă am înțeles bine, v-ați gîndit că ele ar putea masca şuruburile de închidere a capacului,

— întocmai ! spuse inginerul, fără să-şl ridice privirea de la aparat.

— Poate operațiunea ar trebui continuată...

— Sai, uite aipi cîteva zgîrieturi abia perceptibile...

Introduse şurubelnița sub un colț al unuia dintre romburile încă necontrolate şi acesta se ridică, rămînînd prins în colțul opus într-o balama foarte fină. Rombul ascundea floarea unui şurub. îl desfăcu,

— L-am dibuit ! răsuflă uşurat Duță.

Trase capacul în afară : partea clin stîng'a era prinsă printr-o balama.

— Un aparat de radio obişnuit, dar nu ştiu cum naiba vine asta : piesele lui ocupă numai jumătate din spațiul total. Şi atunci,..

Continuă să-l examineze cu atenție, constatînd că aparatul propriu-zis era bine fixat de pereții înguşti de jos şi de sus. Deci şi latura din dreapta putea fi un capac... îl găsi. Arăta Ia fel ca celălalt. încercă şi aici romburile pe la colțuri, dar nu reuşi să-l deschidă. Abia după alte cîteva încercări descoperi că romburile, de data aceasta, se desfăceau ca un şurub cu ghivent, lăsînd libere florile adevăratelor şuruburi. Capacul rămăsese prins tot într-o balama.

— Am avut dreptate, tovarăşe Peneş, vorbi inginerul. Uite aici un magnetofon.., dacă nu mă înşel.

—- Cum ? îngăimă Peneş. Un magnetofon ?

— Da, ce te miră ? ! Te rog, dacă nu-1 cumperi tu, dă-mi-1 mie. Chiar dacă înregistrează fără să redea, fot înseamnă ceva...

— Da... nu... ! Adică, nu ştiu...

Nu ştia ce să creadă. „De ce Miruna nu mi-a spus nimic ? ! se gîndea. O fi funcționînd magnetofonul *? îl* ținuse toată ziua în birou... Şi ce se discutase...“

—■ Lăsați-1 aşa cum este, i se adresă locotenentului-major. Puneți-1 aici, în ziar. Dar aveți grijă ca nu cumva să-i deranjați banda...

Plecă imediat, lăsîndu-1 pe celălalt uluit. Gîndurile îi fură iar cuprinse de furtună :

„Unde să merg ? Cui să-i spun ? se întreba. Primul la care ar trebui să mă adresez în situația asta ar fi tovarăşul colonel Manea...“ Şi, cum îi ştia adresa, porni repede spre locuința acestuia, îl găsi tocmai pregătit să plece cu familia în oraş.

— Ce-i cu dumneata aşa de agitat ? îl întrebă ofițerul. Stai jos şi linişteşte-te. De unde vii ?

Peneş, fără să lase aparatul din mînă, începu să-i povestească totul, pe nerăsuflate. îi mărturisi bănuielile ce-1 frămîntau.

— Să nu ne grăbim cu concluziile, zise colonelul. S-ar putea totuşi ca îndoielile dumitale să aibă un temei. E bine, intr-adevăr, să controlăm. Trebuie să ne adresăm însă celor de specialitate.

Formă un număr de telefon şi-l rugă pe cel cu care vorbea să se repeadă pînă la el. Aşa se face că, nu după mult timp, la locuința colonelului Manea sosi maiorul Ganea, pe care Peneş îl cunoştea dealtfel. Cu el vorbise şi despre Liana Pascu.

Maiorul ascultă relatarea colonelului şi îşi exprima părerea că trebuia raportat imediat comandantului.

Totul se petrecu rapid. Peste douăzeci de minute, maiorul

şi Peneş se aflau într-un birou al organului de securitate. Liniştit de-acum, Peneş relată amănunţit cele petrecute.

•— N-ar fi trebuit să deschizi aparatul ; mă gîndesc la urme. Lucrul acesta cere multă precauţie, remarcă unul dintre cei de faţă.

— Da, aşa este, interveni căpitanul Mărăcine, căruia i se încredinţase cazul. Dar dacă nu se deschidea, tovarăşul Peneş n-ar fi sesizat, iar noi n-am fi aflat... Deocamdată să audiem banda şi să nu uităm nici de cea de rnai-nainte, care ar fi putuţ fi scoasă atunci cînd tovarăşul Peneş a înapoiat prima dată aparatul. Asta, bineînţeles, numai dacă ipoteza se confirmă...

Din discuţii, Peneş înţelese că aparatul de înregistrare funcţiona automat, fiind reglat între orele opt şi unsprezece dimineaţa.

Se audie banda. Peneş înmărmuri : cea mai mare parte din da r e dictate de maiorul Corbeanu la întocmirea primei hărţi, chiar în dimineaţa aceea, erau foarte clar înregistrate.

— Ai văzut, tovarăşe Peneş ? Adevărate... briliante, cum spuneai că a zis colega dumitale. însă noi le vom falsifica ! şi rămase puţin pe gînduri. Da... ie vom falsifica. Acestea vor constitui corpul delict...

Căpitanul Mărăcine schiţă planul de acţiune şi merse la şef pentru a i-1 prezenta. Pianul fu aprobat, cu unele modificări. îl puse apoi pe Peneş să-i relateze încă o dată totul. îl opri de cîteva ori, cerîndu-i amănunte. La urmă, îi spuse :

— Da, pentru ei n-ar fi decît un indiciu : telefonul dat de dumneata ! Deşi te-ai oprit la timp, mă tem totuşi să nu fi intrat la bănuieli. Asta ar fi suficient pentru spioni.

— Vă rog să mă credeţi că-mi pare râu ; nu mi-am dat seama decît in momentul eînd era prea tîrziu.

— Faptul e consumat. Cît priveşte programul de mîine, cu „partida de pescuit“, trebuie respectat. S-ar putea să

ne fie de folos...

— De folos ?

— Da, da. Şi uite cum...

Ofiţerul mai discută puţin cu Peneş, după care se despărţiră. Ajuns acasă, Peneş sc simţea extenuat de parcă ar fi urcat un munte. Vru s-o cheme la telefon pe Liana, să-i simtă căldura din voce, cu convingerea că s-ar mai linişti întrucîtva. Dar îşi înfrînse tentaţia pentru că un alt gînd i-o scoase aproape imediat din minte. „Ce-o fi fost înregistrat pe banda cealaltă ? Va putea fi găsită oare ?“ Căută să-şi amintească ce anume discutaseră în birou, în ziua aceea, cînd luase prima dată aparatul la serviciu. Reconstitui o bună parte din cele petrecute atunci, dar nu mai putu continua. Simţea că-i vîjîie capul. Socoti că cel mai bun lucru era să se culce.

Puse ceasul să sune devreme şi se culcă.

Desfăşurarea zilei următoare — *4 irUie* — o cunoaştem de ia începutul povestirii. Trebuie doar să adăugăm că, în momentul cînd se treziseră, cei doi tineri — Octavian Peneş şi Radu Voinescu [1]— nu mai erau singuri. Lingă ei se afla un ofiţer de securitate care, după ce le relată cele petrecute, se ocupă de ei.

— Care va să zică, am turnat o adevărată secvenţă de film ■— se miră Voinescu, afiînd prin ce aventură trecuse. Păi de ce nu mi-ai spus, măi Peneş, că ai asemenea „prieteni“ ? ! D-aia erai tu aşa de abătut azi. Mă mir că n-au luat din repezeală aparatul meu ! Aveam un motiv în plus să-i iau puţin la chelfăneală cu prima ocazie...

5 iulie■.

La ora şase şl douăzeci de minute, Peneş fu trezit din somn de soneria telefonului. Era căpitanul Mărăcine ; îl anunța că trimite o maşină după el. Să fie gata în cincisprezece minute şi să aştepte în capătul străzii, dinspre Calea Floreasca.

Cînd ajunse în biroul căpitanului, acesta îl primi zîmbind. Era-de față şi maiorul Ganea. „Semn bun", îşi zise Peneş. Dar inima îi bătea puternic.

— N-a fost deloc uşor, prietene. Am avut de furcă pînă mai adineauri. De fapt. ne aşteptam la aşa ceva. Acum s-au liniştit. Sînt toți patru alături...

— Patru ? făcu Peneş ochii mari.

— Da. Ce te miră ? Te-am chemat pentru confruntare.

— Tovarăşe căpitan, mi-ați luat o piatră de pe inimă, m-ați ajutat să mă liniştesc...

— E şi meritul dumitale. Unul dintre ei, un oarecare Giurcă, era mai de mult în atenția noastră.

— Vă rog să mă credeți că n-am dormit aproape toată noaptea. Mi-era teamă să nu vă scape şi mă gîndeam la ziuă cînd am avut prima dată aparatul la serviciu. Nu mi-am putut aduce aminte ce s-a discutat atunci în birou...

— Fii liniştit. Am intrat în posesia primei benzi. Nici un conținut secret. Ai făcut bine că ai închis aparatul, la un moment dat, în fişetul de pe sală. Nu-i înregistrat nimic clar. Şi-acum vino cu mine.

în afară de cei doi. Dan Bratu şi Miruna, pe care Peneş îi cunoştea şi care nu negară nimic la întrebările puse de căpitan, mai erau de față aşa-numitul Giurcă şi încă un individ slab, înalt, puțin saşiu.

Cînd ieşiră afară, Peneş se opri şi-l rugă pe căpitan :

— *Am-* uitat *ceva !* Vroiam să-I întreb pe Bratu, sau cum dracu îl cheamă, unde ne-am văzui prima dată...

•— Lasă-1 în pace. îl cheamă Valerian Neacşu. Cît despre

„prima dată“, îți explic eu.

Căpitanul îi spuse apoi lui Peneş cum se petrecuseră lucrurile la restaurantul „Dorobanți“ cînd, aşezat la o masă învecinată, Bratu-Neacşu trăsese cu *urechea la tot ce* vorbiseră el, Peneş, şi ceilalți trei prieteni ai lui, odată cu trecerea în rezervă, şi cum individul îl căutase luni de zile prin cartierul Floreasca ; apoi despre trucul folosit de Bratu la barul „Primăvara“, despre aşa-zisa soră care, de fapt, îi este concubină şi complice şi pe care o cheamă Ella Bindea şi nu Miruna, despre „uitarea“ aparatului de radio în duminica aceea cînd fuseseră la Snagov etc., etc.

— M-am dumirit, tovarăşe căpitan. V-aş ruga să-mi permiteți să dau un telefon la serviciu. S-or fi întrebînd ce-i cu mine.

— Poftim !

Peneş îl găsi pe maiorul Corbeanu, care, înțelegînd cum stau lucrurile, îl învoi pentru toată ziua şi-l sfătui să se odihnească.

îşi luă mai întîi rămas bun de la căpitanul Mărăcine ; apoi se apropie de maiorul Ganea, dar acesta îl luă de braț şi ieşi odată cu el, spunîndu-i că sesizarea lui cu privire la tovarăşa Pascu nu se confirmase : fusese doar un complex de împrejurări care dusese la o confuzie în capul lui Mircea Ionaşcu. Dealtfel, acesta îşi recunoscuse eroarea. Fata fusese, intr-adevăr, la „Carul cu bere“, dar cu o colegă de şcoală şi cu soțul acesteia, care sărbătoreau doi ani de la căsătorie. La ieşire, soțul colegei se salutase cu un prieten, şi din întîmplare, acesta se afla în dreptul unui străin care tocmai coborîse dintr-o maşină. Făcuseră chiar haz văzînd reacția străinului, care crezuse că salutul i se adresase lui...

Peneş se zăpăci de tot. Dădu să plece fără să-şi mai ia rămas bun. Se întoarse apoi, îl salută pe maior şi ieşi grăbit în stradă. După ce respiră de cîteva ori adine, pomi grăbit. Se

opri în fața unei florării. Văzu în vitrină boboci de trandafiri albi, florile preferate ale Lianei. Intră să cumpere un buchet...

Septembrie, 1970

Cu cinci minute înainte de plecarea acceleratului trei sute unu, în cuşeta numărul patru a vagonului de dormit intră o tînără vădit obosită de graba cu care venise să nu scape trenul. îşi examinează biletul de călătorie şi privirea 1 se opreşte pe patul din dreapta, sus, pe care îşi pune valiza uşoară. închide uşa compartimentului şi se aşează în dreptul ferestrei. Din cînd în cînd, îşi consultă ceasul-brățară, îngrijorată. Aprinde o țigară şi încearcă să descopere pe cineva anume în mulțimea de pe peron, cineva care trebuie s-o vadă furnind înainte de plecarea trenului, semn că toate decurg bine. „Cine o fi ? Cum arată cel ce se «ocupa» de ea ? îl văzuse oare vreodată ?“ Ora douăzeci şi douăzeci şi cinci de minute. Trenul se pune în mişcare, lăsînd în urmă peronul cu forfota lui obişnuită. Femeia trage perdeaua şi se întoarce cu spatele Ia fereastră, rămînînd cu mîinile sprijinite de marginea patului de sus. Oftează îndelung. Cîteva cute i se adîncesc pe obraz. Fața-i trădează o oarecare oboseală. La lumina becurilor din plafon pare foarte palidă. Are o figură comună, încadrată de un păr castaniu, mătăsos. Nu-i prea înaltă. Bustul, uşor proeminent, este continuat de o linie

armonioasă. **In** ansamblu, nimic frapant, nimic care să atragă atenția în mod deosebit. Nici îmbrăcămintea care, destul de drăguță, este totuşi modestă. Doar ochii exprimă ceva deosebit. Culoarea lor căpruie nu reuşeşte să estompeze o urmă de gingăşie, mai pronunțată poate cu ani în urmă. Vîrsta — aproximativ douăzeci şi trei de ani,

Scăpat din urzeala macazelor, acceleratul aleargă sporindu-şi viteza. Femeia se îndreaptă spre uşă cu intenția de-a o încuia. Se opreşte însă în mijlocul compartimentului, deoarece se aud voci pe culoar. Îşi aprinde o nouă țigară, gîndind că s-a bucurat prea devreme crezînd că va călători singură în cuşetă. Mizase pe faptul că e miercuri şi că, de obicei, la mijlocul săptămînii trenurile nu sînt prea aglomerate. Răsuflă uşurată auzind că zgomotul de pe coridor se pierde. Răsuceşte zăvorul, deschide valiza şi îşi scoate pijamaua, o carte şi un baton de ciocolată Se schimbă, îşi desface patul şi se întinde pe el, căutîn- du-şi o poziție comodă. îşi pune la îndemînă ciocolata, porttigaretul şi chibriturile. încearcă să citească. După cîteva pagini, lasă cartea pe piept şi rămîne cu privirea în gol. O încolțesc fel de fel de gînduri. „La naiba ! Asta e şi gata ! Ce va fi voi mai vedea“, îşi zice şi începe din nou să citească. Dar după alte cîteva pagini îşi dă seama că nu percepe nimic din ceea ce „citeşte“. Abandonează cartea, închide ochii şi se lasă în voia gândurilor.

• t » • » » » * * » • • *

Se vedea cu trei ani în urmă, când descinsese în Bucureşti cu puținele economii ale mamei — învățătoare pensionară — şi cu ceea ce strînsese ea într-un an de muncă, încerca pentru a doua oară să intre la facultate. în liceu învățase bine şi dorise să ajungă inginer, dar nu reuşise să ia admiterea la politehnică. Mama, care o diviniza,

Insistase să mai încerce o dată. Sc hotărîse ca, a doua oară, să dea examen la Academia de studii economice. O îndemnase **spre** această' facultate şi faptul că, după nereuşita la politehnică, lucrase aproape un an ca funcționară pentru **evidenţa** materialelor la un depozit *al unei* unități militare din orăşelul natal. Dacă mai înainte avusese o oarecare repulsie față de cariera de economist, în perioada cit lucrase îşi schimbase optica, înțelegînd c-ă şi această muncă îşi are frumusețea ei. Dacă nici de data astea nu reuşea, sc gîndea să se întoarcă la acelaşi serviciu. lingă mama ei, care începuse să simtă nevoia de a fi ajutată.

Sosită în Bucureşti, închinase o cameră împreună cu o altă candidată, undeva pe strada „Aurel Vlaicu". Citea intens. îşi petrecea timpul mai mult în bibliotecă, unde găsea manualele şi cursurile ce-i trebuiau. Uneori învăța şi acasă.

într-o zi, pe cînd se afla la bibliotecă, se apropiase de ca un tînăr care-i ceruse, doar pentru cîteva minute, manualul din care studia ea. Pe acest tînăr îl mai văzuse undeva. Da, mîncaseră o dată la aceeaşi masă la cantină. Asta se întâmplase în ziua aceea cînd o fată guralivă o tot pisa; cu fel de fel de întrebări. Cînd, la un moment dat, îi spusese fetei aceleia că în anul dintre concursurile de admitere lucrase ca funcționară la o unitate militară, el intrase în vorbă :

— Spuneați că sînteți din... ?

... Ț~ Da. Cunoaşteți locurile ?

Am fost pe-acolo. Mi-a plăcut regiunea. Am rămas cu amintiri frumoase...

Îşi reaminteşte bine această frîntură din discuția de **atunci.** Ea îl examinase rapid pe cel ce-i întrerupsese lectura : un tip înalt, bine legat, cu ochi mari şi spr'încene' bogate. Tînărul îi înapoiase manualul, îi mulțumise şi b rugase să-l scuze. Se revăzuseră apoi, ca clin întîmplare, cînd ieşeau din bibliotecă. O

întrebase cum stă cu pregătirea. Mai erau puține zile pînă la prima lucrare şi el se plînsese că nu mai ştie cum să se descurce cu atîta materie. Conducînd-o spre casă, gest firesc şi politicos, vorbise aproape numai el. îi spusese că e din Constanța şi, ea un îndrăgostit de mare, îi vorbise despre aceasta cu multă pasiune. îi povestise apoi despre părinții lui, despre îngrijorarea şi, mai ales, despre emoțiile mamei, care ştia că nu-i uşor să intri în facultate • şi nici să te descurci singur într-un oraş ca Bucureştii. Apoi discuția continuase:

— Aici stau la un unchi. E pensionar, proprietar, şi are bani berechet. Mie însă nu-mi dă nici un sfanț. E- singur, n-are pe nimeni şi toată ziua citeşte sau întocmeşte „variante“ la loto-pronosport.

Se aşezară pe o bancă în „Parcul Ioanid“.

— Azi e sîmbătă... înveți şi după-amiază ? o întrebase el.

— Am cîteva treburi... Poate mai pe seară...

— Ți-aş propune ceva, dar mi-e teamă că voi ii greşit înțeles şi... refuzat. Ți-aş propune o mică schimbare în program : îți termini treburile mai devreme şi ne în- tîînim pe seară. Stai, nu mă. întrerupe ! Am bani pentru amândoi. Spune-mi numai dacă eşti de acord.

— Mă iei cam repede ! îi răspunse ea.

■— Scuză-mă, însă aveam impresia că ne cunoaştem destul de bine şi gîndeam că nu te-ar supăra o astfel de invitație...

îşi aminteşte că numai rochia **o împiedicase să-l aCCdptC imediat** invitația. O singură rochie mai bună îşi luase cu ea. O îmbrăca şi cînd se ducea ia bibliotecă şi cînd mai ieşea in oraş,

— Nu, nu m-ai înțeles, spusese ea. Mă refeream la altceva...

— La ce ?

— Aş vrea să mă mai g'îndesc...

— Dacă-i aşa, mai aştept ; deşi, îți spun cinstit, mor de foame. Da...

— Ei bine, în principiu sînt de acord. La ora şapte. Dacă nu vin pînă la... şi cinci, să nu mă mai aştepți. Da ?

— Poate era mai bine să te fii înscris la drept. Ai aptitudini, zău. Deşi nu înţeleg cauza acestei şovăieli, voi fi aici la şapte. Şi-acum zbor, că nii-e să nu leşin pînă îa cantină...

La ieşirea din parc îşi strînseseră mîinile şi se despărţi- seră. El pornise spre centru, iar ea spre strada unde locuia. în drum îşi luase ceva de-ale mîncării de la un magazin, eu gîndul la cele întîmplate : „Iată o preocupare nouă. Credeam că figura mea ştearsă şi îmbrăcămintea modestă nu vor atrage atenţia nimănui. Şi pare a fi un băiat binecrescut...“

Cînd ajunsese acasă, o găsise pe colega ei repetînd ceva. într-o scurtă pauză, încercase să-i spună noutatea.

— Ba, eu am repezit pe unul ieri, care m-a acostat cînd veneam spre casă, îi spusese aceasta în loc de răspuns. Era un neserios. Dar dacă tipul tău ţi-a făcut o impresie bună, du-te. Dacă ai însă o cit de mică îndoială, nu te duce ! Şi-ascultă ce-ţi spun : **nu** te îndrăgosti de primul
întîlnit. Distrează-te, du-te la film, la teatru, dansează..........
Şi atît !

— Cred că ai dreptate. Nu mă duc, deşi — să ştii — n-am nici o îndoială în privinţa lui.

— Atunci de ce să nu te duci ?

— N-am nici cu ce să mă-mbrac. Cu rochia cea bună am fost de dimineaţă, m-a văzut şi la cantină ; iar alta, mai ales pentru seară, n-am.

—■ Ei, asta-i acum ! Iţi dau eu o fustă şi o bluză. Sînt bune şi cred că-ţi vin.

— Ştiu eu ?...

Se făcuse ora şase şi tot nu se hotărîse. Se gîndise că ducîndu-se, nu era o crimă. Nu fusese nicăieri pînă atunci. în afară de colega de cameră şi de tînărul pe care-! cunoscuse în dimineaţa aceea nu mai cunoştea pe nimeni. Renunţînd, se lipsea, poate, de o ocazie de a se distra o seară, de a cunoaşte alte fete, alţi băieţi...

în drum spre locul întîlnirii, rememorase cele petrecute de dimineaţă. Noul ei cunoscut îi făcuse impresia unui tînăr simpatic, spiritual, informat. Nu observase, în gesturi sau în

vorbe, nimic vulgar ; nici o aluzie la o aşa-zisă îndrăgostire subită. Asta o făcuse cumva încrezătoare. îşi reproşase că nu este şi ea mai volubilă, dotată cu mai multă imaginație, mai „talentată“ în arta discuției. îi plăcea să asculte. Să tacă şi să asculte...

După vreo oră de plimbare se instalaseră la o masă În salonul mic al restaurantului „Şiretul“. în timpul mesei — nimic deosebit. La dans, remarcase la el o ținută frumoasă, respectuoasă. într-un singur rînd îşi simțise sinii apăsați de pieptul lui. O înfiorare plăcută...

La plecare, o condusese pînă în fața casei. Se despăr- țiseră ca doi prieteni — tot printr-o simplă strîngere de mîini. Dacă ar fi încercat s-o sărute, s-o îmbrățişeze, poate n-ar fi rămas cu aceeaşi impresie. Ce bine petrecuse cu.,. Mircea. în seara aceea nu aflase cum îl mai cheamă.

...Zilele începuseră să treacă anevoie. Mai tot timpul şedea la bibliotecă, preocupată şi de ideea unei posibile revederi... într-adevăr, se revăzuseră tot la biblioteca. Simțise în timpul studiului că cineva de la masa de lingă fereastră o fixa din cînd în cînd. Dar nu întorsese capul Cînd să iasă din sală, auzise din spate un „săru’ mina 1“ Inima-i pornise să bată mai puternic şi, întorcîndu-se., *ii* văzu întinzîndu-i mîna.

— Ce faci, colega ?

— Eu... învăț. Dar tu ? Nu te-am mai văzut pe-aici

— Am fost pînă acasă. Aşa, pe neaşteptate...

■— Cum stai cu materia ?

■— încep să accelerez...

Pînă în preziua primei lucrări se mai întilniserâ de trei ori : prima dată merseseră la teatru, a doua oară văzuseră un film, iar ultima dată mîncaseră la o grădină intimă, într-un separeu înconjurat do verdeață. De fiecare dată se simțise bine în compania lui Mircea Cristescu, cum aflase, în sfîrşit, că-1 cheamă. în seara dinaintea examenului se văzuseră doar cinci minute, ca să-şi ureze succes ; se înțeleseseră ca, după lucrare,

să se întîlnească pe aceeaşi bancă în „Parcul Ioanid“.

Mulțumită că ştiuse bine subiectele de la prima probă scrisă, alergase să se întîlnească cu Mircea, pe care-1 găsise foarte abătut.

— M-am pierdut şi n-am făcut nimic. Ştiam eu cit de cît subiectele, însă mi s-au învălmăşit toate în minte, m-am enervat şi n-am putut să scriu un rînd... Nu ştiam de unde şi cu ce să încep. Mă uitam la ceilalți cum lucrează şi mi s-a urcat tot sîngele în cap. Am pus hîrtia pe masă şi am plecat din sală...

După crisparea feței lui, era convinsă că nu putea fî vorba de o glumă. Simțise cum i se transmite şi ei zbu- chimul prin care trecea Mircea. Ar fi vrut să-i spună ceva deosebit, însă abia putuse îngăima :

— Şi-acum ?...

— Acum ?... Nu ştiu ce să fac. Sînt distrus. Unde să mă duc ? Acasă, nici nu mă gîndesc... Tu ce-ai făcut ? Desigur, bine !

— Cred că da, răspunse ea parcă cu vinovăție. Am. avut noroc că s-au dat nişte .subiecte pe care le ştiam... Nu trebuie să disperi... Mai...

-— Nu disper, dar sînt dezorientat. Dă-ți şi tu seama : am douăzeci şi doi de ani, nu mai pot aştepta încă unul. Mi-am pus toate speranțele în reuşita la această admitere. Şi-acum ? Mă gîndesc la ce aş putea face. Trebuie să găsesc o soluție... Trebuie... E un moment de răscruce... Am venit la acest concurs hotărît : ori îl iau, ori...

Ea se aşezase.pe bancă, iar el se sculase. începuse să se plimbe încoace şi încolo. în cele din urmă se apropiase de ea şi îi spusese :

— Ascultă, Adela. Te rog să te duci să mănînci şi, dacă vrei să ne mai vedem, mă găseşti aici. Dacă plec între timp... sînt bun plecat.

îl prinsese de mînă şi-l făcuse să se aşeze lingă ea.

— Nu, Mircea, n-am să plec ! Ştii doar că şi eu ârn trecut

prin aşa ceva. Nu plec ! în asemenea momente ai nevoie de cineva. Uite, mă duc pînă la bufetul din colț, iau ceva şi mîncărn aici, pe bancă, amîndoi. Pe urmă, în timp ce te gîndeşti, am să mai citesc pentru proba de poimâine. Vin imediat...

Se înserase. Ea nu mai vedea să citească. Mircea, după ce ocolise parcul de mai multe oii, se aşezase lingă ea.

— M-am *hotărît Cu* personalul de noapte plec la Constanța. Am să le spun alor mei cum s-au petrecut

lucrurile şi o să-mi fac alt rost în viață. N-am sâ mă poticnesc de acest obstacol...

— Mă bucur că eşti tare, Mircea.

— Şi-acum ştii ceva ? Trenul meu pleacă peste patru ore. Hai să petrecem o oră împreună în separeul „*nostru*“ de la grădină, ascultînd muzică. Vreau să-mi întăresc ho- tărîrea, să nu mă las îmbrobodit de gînduri negre. Vrei ?

—- Nu pot să te refuz, deşi pentru mine timpul este acum foarte scump.

— îți mulțumesc. Să mergem.

Deşi încă devreme, discreta grădină de vară era destul de aglomerată. La masa „lor“ era instalat un cetățean care, probabil, mîncase şi mai avea puțin vin în pahar. Mircea îşi rotise privirea prin toată grădina. Mai era o masă liberă la „comun“, însă dorise mult să stea în acelaşi loc. O întrebase dacă e de acord să-i ceară voie cetățeanului să se aşeze la masa lui, gîndindu-se că acesta tot avea să plece în curînd. Primind încuviințarea, se aşezaseră față în față, în partea dinspre alee.

Mircea ceruse cîte un coniac mic şi cîte o friptură. Ea, după ce bău coniacul, mai mult ca să nu-1 refuze, îşi dăduse seama că se amețise. Pusese asta pe seama faptului că nu mîncase la prînz ca lumea. De aceea, începuse să mănînce mecanic friptura. Băuseră apoi cîte un şpriț.

— Să mergem, Mircea.

— Bine, Adela. Dar te rog să-mi faci o plăcere.

— Spune.

•— Hai cu mine pină la unchiu’ ; îmi iau valiza şi mergem la

gară.

— Bine, Mircea.

El plătise consumația, ceruse o sticlă de vin şi plecară.

— Am luat-o ca să ciocnim şi cu bătrînul un pahar, îi place şi lui, dar nu cumpără. E şi cam suferind...

Peste puțin, intraseră într-o curte îngustă şi lungă ; Mircea deschisese uşa unei marchize şi o invitase să intre, încăperea în care păşiseră era o sufragerie cu mobilă veche, grea. în contrast cu aceasta, într-un colț se afla o canapea de o persoană, pusă, probabil, special pentru Mircea. în dreapta se afla o uşă, de dujbă care se auzise o voce de bărbat :

— Ai venit, măi băiete ?

-— Da, unchiule !

— Dar ce, nu eşti singur ?

-— Nu, am venit cu o colegă şi plec. Plec la gară. Am terminat cu examenele. Mă duc acasă !

•— N-ai reuşit, aşa-i ?

— Nu !

— Eram sigur !...

— D-aia am căzut, c-ai cobit dumneata...

între timp, bătrânul intrase în sufragerie şi se uitase pe rînd cînd la unul, cînd la celălalt.

— Ți-o prezint pe Adela Costin,

— Bună seara, domnişoară. Sînt sigur că dumneata n-ai căzut. Sau, poate, nu dai examen ?

— Ba da, la Academia de studii economice... Mircea a avut ghinion.

— Ia loc. Ce ghinion ? Trebuia să învețe mai serios. Las' că nu-i strică. Prea era convins că totul în viață e uşor...

Tînărul desfăcuse sticla de vin, adusese un sifon din cămară şi umpluse trei pahare.

— Succes în continuare, Adela. Să trăieşti unchiule, şi uită-te aici : o să mai auzi dumneata de mine.

— Noroc, domnişoară. Şi ție îți doresc noroc, băiete, dar nu uita că norocul şi-l face omul cu mina lui.

Mircea şi bătrînu 1 *goliseră* paharele dintr-o sorbitură.

Ea gustase puțin şi-l pusese apoi pe masă.

— Bine, unchiule ; bai să împachetez ce am de împachetat. Scuză-ne puțin, Adela.

Ea se sculase de pe scaun .şi, în aşteptare' începuse să examineze bibelourile clin vitrina bufetului.

Mircea se reîntorsese după cîtva timp în cameră, şoptindu-i la ureche :

— Umple tu paharele din nou ; bătrânului pune-i mai mult sifon şi dizolvă-i şi praful ăsta ; altfel i se face rău şi-l mai am pe conştiință.

Scoase din buzunar un pliculeț farmaceutic, i-1 dăduse in ' mină şi se .dusese apoi dincolo, unde unchiu-său tot. bosc.srrodea singur.

Ea făcuse ce-i spusese Mircea şi continuase apoi să privească obiectele din vitrină.

După încă vreo câteva minute, cei doi bărbați se întorseseră în sufragerie. Mircea avea în mină o valiză elegantă. Cinci să treacă pragul, bătiinul îi zise :

— Ți-ai uitat papucii. Uite-i colo, sub canapea.

După ce-i pusese şi pe aceştia în valiză, Mircea se aşezase şi el la masă şi ridicase din nou paharul, urnit- du-şi o călătorie pe mare. Bălrînul şi ea zâmbiseră. Dar numai după eîteva secunde, bătrânul se prinsese cu mîinile de stomac, încercase să scoată un strigăt, se congestionase la față şi se chircise pe scaun, cu capul pe masă. Mircea îl prinsese do umeri şi îl rezemase de scaun, să nu se răstoarne. Speriat, clin cale-afară, cu ochii ieşiți din orbite, tânărul se uitase la ea, care înlemnise. Nu ştiuse ce să creadă, nu-şi putuse da seama ee se întîmplâşe.

-— Adela, ce-am făcut ? (Se căutase prin buzunare şi, scoțînd încă un plieuşor la iveală, aproape țipă.) Le-am confundat ! Ți-am dat altceva .în loc de bicarbonat. Tu n-ai observat ? Aah ! L-am omorît ! Ce ne facem ? Ce ne.;.

Ea încă nu se dezmeticise. Se uitase speriată Ia bătrîn, care aproape că nici nu mai gemea.

-— Pliculețul acela îl pregătisem pentru mine... Eram

hotărît ca, dacă pierd examenul, să...

Revenindu-şi parcă puțin, adăugase :

— Iu-ți geanta şi du-te repede. Du-te drept acasă. După tine am să plec şi eu. Poate nu ne-o fi văzut nimeni intrând. Fă ce ştii. Nu mă aştepta, nu mă căuta. îmi pare rău că ne despărțim aşa, dar...

Vorbise sacadat, cu sufletul la gură. Ea abia acum începuse să înțeleagă gravitatea celor petrecute. Simțise bătăile inimii în venele de la tîmplă. Se sculase, îşi luase geanta şi, privind capul bătrânului rezemat de scaun, ieşise în curte şi o luase pe aleea îngustă spre poartă, aproape alergând. Se oprise apoi undeva, pe o stradă dosnică şi rezemîhdu-se de un gard, încercase să se odihnească. După ee-şi mai venise în fire, o podidise plînsui. Şi plîn- sese tot drumul pînă acasă.

...Adormise spre ziuă, dar se trezise repede, după un coşmar groaznic. Colega ei plecase. Se aşezase pe marginea .patului şi simțise cum tremură. Se băgase din nou sub pătură şi încercase să închidă ochii, pentru a se putea concentra, dar pleoapele n-o ascultaseră. Coborâse . din pat, se spălase pe față cu apă rece şi îşi adusese aminte de examen. îl avea a doua zi. Mai uşor decît primul. Vroise să mai facă o recapitulare. Luase caietul cu notițe. Nu înțelegea însă nimic. Aşa trecuse toată ziua. într-un țîrziu se întorsese şi colega ei. Văzînd-o cum arată, crezu că i se întâmplase „ceva groaznic“ şi îi spusese mai mult în silă :

— Dacă nu m-ai ascultai.,. Ai să uiți? Toate trecem prin asta...

în noaptea şi dimineața următoare — aceeaşi stare. Se prezentase automat la examen. Cînd se aşezase în bancă simțise că o îneacă plînsul. Nu se putuse stăpîni şi începuse să plîngă în hohote. Un asistent venise lingă ea ; **încercase s-o calmeze,** *crezînă că-i vorba de emoții.* Degeaba. A fost scoasă din sală şi dusă într-o încăpere lingă secretariat. După

ce se mai liniştise, plecase.

Ajunsese cu greu pînă în stradă şi tot cu greu — pînă acasă. N-o părăsise gîndui că lumea ar fi putut afla ce făptuise ; orice gest, orice zgomot o făceau să tresară. Se aşezase pe un scaun. La numai cîteva minute auzise un ciocănit în uşă. Era gazda. După ea venea o fetiță de şapte-opt ani, desculță.

— Te caută fetița aceasta, domnişoară.

— Săru’ mina ! Matale eşti tanti Adela ? O doamnă m-a rugat să vă dau pachetul ăsta.

Luase din mîna fetiței un pachețel de mărimea unei cărți obişnuite, învelit în ziar. Rămasă singură, pusese pachetul pe pat' şi se uitase la el. ,,Ce-o fi ? De unde o fî ?“ se întrebase alarmată.

îl desfăcuse şi înăuntru găsise o scrisoare şi cîteva bilete de bancă. Despăturise scrisoarea. Era scrisă la maşină. Conținutul îl ştie şi acum pe dinafară. în zilele şi nopțile acelea o citise de zeci, de sute de ori.

Ițì cunosc povestea, îi scria necunoscuta. Întîmplător, mă aflam în camera clin siînga sufrageriei şi nu ştia de existența mea clecît bătrînul. V-am privit din pură curiozitate, prin perdeaua de la uşă. Desigur, nu eşti vinovată, deşi bătrînul a murit pe loc. Se fac cercetări. în afară de mine şi de prietenul dumitale, care a dispărut din acel moment, nu mai ştie nimeni cum s-au petrecut lucrurile.

Repet, eşti nevinovată, însă n-ai cum să probezi. Ai jucat un rol nefast : o întîmplare nenorocită pentru dumneata. Nu ai de ce să te chinui. Fii tare şi înțeleaptă.

Ştiu că ai pierdut examenul de admitere... Nu te descuraja. Eşti tînără. Bănuiesc că nu ai să te întorci, cel puțin pentru moment, în oraşul dumitale. Dacă-i aşa, vreau să ie ajut. îți trimit nişte bani de cheltuială. Ai să mi-i înapoiezi mai tîrziu. Va trebui să-ți iei un serviciu. Nu acum. Peste o lună. Pînă atunci stai mai mult în casă. dar schimbă-ți locuința. Pentru serviciu adresează-te, peste două sâptămîni, domnului Bunescu din strada Columb nr. 88. Te va angaja undeva. Te voi mai căuta. Lasă-mă să te ajut.

O prietenă

Pînă în acel moment nu se gîndise ce avea să facă. Ideea dată prin scrisoare o înspăimîntase dar. pînă la urmă, i se păruse şi salvatoare. Faptul că mai era cineva care o cunoştea, care ştia de cele întîmplate, dar care o asigurase că e nevinovată şi că vrea s-o ajute îl prețuia ca pe un „semn ceresc“. Gîndurile i se îndreptaseră din nou spre mama ei, spre năzuințele cu care venise în Bucureşti. Dorise, în acele clipe de zbucium, să se crape pămîntul şi s-o înghită ; dorise o calamitate căreia să-i cadă victimă numai ea... După îndelungi ore de zbucium se culcase zdrobită, cerşind tuturor forțelor cunoscute şi necunoscute să fie ultima dată cînd mai închide ochii...

Dimineața se sculase iarăşi cu un tremur în tot corpul, îşi dăduse seama că se va îmbolnăvi şi atunci se agățase tot de îndemnul primit prin biletul anonim. Spunîndu-i colegei de cameră şi gazdei că pierduse concursul şi că se înapoiază acasă, *îşi luase a treia zi bagajul şi plecase. Se* mutase pe o străduță mai dosnică, în apropiere de Şoseaua laneului. După două săptămâni se prezentase la adresa din scrisoare. A fost plasată ca ospătăriță la un mic bufet, situat în apropierea străzii unde se mutase. Aşteptase, zi de zi, să fie vizitată de binefăcătoarea ei, dar degeaba.

Urmaseră, în schimb, zile şi nopți de decădere morală •şi fizică. La început — responsabilul bufetului. Timorată de ideea că şi el ar fi putut cunoaşte „povestea“ ei, nu i se împotrivise. Apoi, un coleg de serviciu şi, cu timpul, diferiți clienți. începuse să consume mult alcool. Locuia intr-o cămăruță dinlr-o casă veche, intr-o curte lungă şi îngustă. Dar, pe motiv că nu avea să locuiască mult timp acolo, ceruse să nu mai fie înscrisă în evidența locatarilor. Lucra de dimineața pînă noaptea tîrziu,, eheltuindu-şi toată energia în fumul gros de tutun şî în mirosul de alcool al localului. Pe acasă nu mai fusese deloc, cu toate (*ă, uneori, dorul o îndemnase să se ducă să-şi vadă mama.

...După o noapte petrecută cu un „client“, care o condusese pînă acasă, se trezise brusc dintr-un somn zbuciumat şi, prin ceața alcoolului, îşi reamintise frînturi din discuția cu „curtezanul“ ei. Ceva o neliniştise, o speriase. Nu-şi putuse pune ordine în gînduri şi nici nu reuşise să deruleze filmul nopții. Din toată discuția i. se conturase însă un moment : cel în care „clientul“ o întrebase despre serviciul ei de la unitatea militară. Nu mai ştiuse cum venise vorba... Se frământase să-şi amintească ce anume îi va fi spus despre munca ci din acea perioadă. Apoi îşi amintise că-i vorbise despre profilul depozitului, despre categoriile de muniție pe care le avea. Denumirea unor proiectile, la evidența cărora lucrase, îi revenise ca prin vis în memorie. Oare ce-i mai spusese ? începuse să tremure. O cuprinsese frica. Cum dc venise vorba despre unitate ? Aaa... da ! El îi spusese că este ofițer şi că venise în concediu, pentru cîteva zile, în Bucureşti. Se chinuise să-şi amintească amănunte, dar nu reuşise. încercase să-şi găsească scuze : bărbatul spusese doar că este ofițer... „Dar dacă nu este ?“ o fulgerase un gînd. „Nu se poate ! Mi-a spus chiar că-i cunoaşte pe şeful depozitului...“ Dar numele comandantului îl rostise ea, nu el...

Spre ziuă, gîndurile începuseră parcă să i se mai limpezească. Se sculase din pat şi, cuprinzîndu-şi capul în

miini, păşise spre lavoar. în timp ce-şi spălase fața, se gîndise din nou. „Dacă-i într-adevăr ofițer, nu se poate întîmpla nimic. Dar dacă nu-i şi mîine-poirniine voi fi chestionată în legătură cu această discuție ? O să se afle şi povestea cealaltă... Dar, nu !“ îşi amintise perfect că nu menționase în ce localitate se află depozitul. Era sigură în această privință : ocolise intenționat localitatea. De' cînd cu moartea bătrânului, nu mai spusese nimănui de unde e. „Se va întîmpla oare ceva ? Ce mă mai aştepată ?“ Se îmbrăcase şi pornise spre local, deznădăjduită, lăsîndu-se în voia soartei...

Nu fusese niciodată o fire deschisă, dar de atunci devenise şi mai tăcută. Conversația ei se rezuma acum, de cele mai multe ori, la monoşilabele „da“ şi „nu“. îşi. impusese, totodată, să evite de-acum aventurile cu diferiți indivizi şi reuşise.

...Cam în vremea aceea aflase, interesîndu-se, că ma- mă-sa murise la puțin timp după terminarea concursului de admitere. Înțelesese că inima mamei, bolnavă de mulți ani, n-a mai rezistat. Şi-o fi închipuit bătrîna că fata ei, pierzînd admiterea, şi-a pus capăt zilelor ? O fi cerut să se facă ceva cercetări sau o fi dus taina dispariției ei cu dînsa în mormînt, spunînd cunoscuților tc miri ce ? Cine să ştie ?

...Trecuseră vreo trei luni de cînd lucra la *bufet. îşi* schimbase locuința încă de două ori, dar necunoscuta „prietenă“ n-o mai căutase. Aproape că nu trecea zi în care să nu se gîndească la „binefăcătoarea“ ei. Şi de fiecare dată încercase un sentiment nedefinit. Dar iată că intr-o zi, cineva o chemase la telefon. Auzind primele cuvinte, simțise că i se opreşte respirația :

„Mă bucur că ajutorul ți-a fost de folos. Te văd din cînd în cînd şi am impresia că ți-ai revenit, te-ai resemnat şi ai luat viața aşa cum este. E un semn bun. Ştiu că te-ai mutat dintr-un loc în altul. Nu e rău. Nu-ți dau telefon pentru bani. Bănuiesc că îi ai pregătiți. Dar nu-ți face griji. Uită de ei. Cîndva, poate o să-mi achiți datoria în vreun fel. Acum te las,

urîndu-ți noroc. Am să te mai caut“.

Auzise cum necunoscuta închisese telefonul. Trîntise şi ea receptorul în furcă şi oftase adînc. Totuşi, parcă viața i se păruse mai altfel după ce auzise vocea acelei ființe care o scosese, la un moment de grea cumpănă, dintr-o încurcătură atît de mare...

După încă vreo trei săptămîni primise un pachet cu cărți de la garderobieră ; îl adusese un puşti. Erau trei volume de literatură, o cutie de bomboane fondante şi o scrisoare cu următorul conținut :

Să le citeşti cu plăcere. E o bună destindere. Am să-ți mai trimit. Pe viitor, dacă de astă dată ai desfăcut pachetul față de cineva, rezervă-ți plăcerea numai pentru tine. Distruge biletul.

Prietena ta.

Ea desfăcuse pachetul singură, în camera ei. Distrusese biletul, aşa cum i se ceruse, fără să înțeleagă de ce era nevoie. Lucrurile se lămuriseră într-o seară. Era pe la mijlocul toamnei. Prin telefon i se spusese ca la ora *m*

douăzeci şi treizeci să fie pe aleea ce duce spre „Circul de stat“. Se plimbase puțin şi în momentul cînd se oprise să privească, încă o dată, intrarea în clădirea circului, auzise oprindu-se cineva în spatele său şi vrusese să se întoarcă. „Nu întoarce capul ! auzi însă vocea unui bărbat. Cît vom sta împreună nu ai voie să mă priveşti. Mergi pe aleea cealaltă şi aşează-te pe prima bancă. Cu spatele către mine.“ Făcuse aşa cum i se ceruse. Deşi nu era nimeni în jur, individul 'îi vorbise mai mult pe şoptite, îi amintise, pentru început, de crimă şi de trădarea de secrete militare unui individ oarecare. Pentru a nu fi divulgată, i se ceruse să îndeplinească sarcinile ce i se vor da, tot pe linie de spionaj. Ascultîndu-1, i se păruse că lucrurile auzite, indicațiile ce i se dăduseră nu o privesc pe ea. Avusese impresia că trăia un vis urît. Gîndise atunci cu două minți. Una îi poruncise să asculte... alta îi spusese să nu asculte. în încheierea indicațiilor ce i le dăduse, bărbatul ce se ținea ascuns îi reamintise încă o dată grozăviile ce o aşteptau dacă, refuzînd să facă ce i se ceruse, va fi dată pe mina securității... înțelesese... înțelesese şi ascultase...

...într-o zi din iarna următoare, fusese înştiințată ca în seara zilei de şapte decembrie, la orele nouăsprezece, să fie singură la o masă în restaurantul „Bucureşti“ din Constanța. De voie, de nevoie, trebuise să plece. Pe drum îşi rememorase de cîteva ori indicațiile ec le primise... Avea să fie invitată la dans de un cetățean care o va întreba : „Ce mai ştii de nenea Gică ?“ la care urma să răspundă : „E în concediu la Băile Herculane“. După aceea, trebuia să-i înmîneze partenerului de dans un banal ruj de buze, consumat pe jumătate, pe care-1 primise odată cu. instrucțiunile şi cu banii de cheltuială.

...O „experiență“ aproape identică se repetase şi după un an. în vară, însă nu la Constanța ci la Mangalia. Pricepuse de-acum despre ce era vorba. De cîteva ori intenționase să meargă la miliție să destăinuiască ce i se **ceruse,** dar teama de consecințe o oprise.

Se gîndise să-şi găsească pe cineva apropiat, de încredere, față de care să-şi descarce sufletul... Dar, pe cine ?.., In izolarea în care trăise atîta timp...

Vremea trecea... într-o perioadă, aştepta parcă ceva. Intuise un neprevăzut. Şi acel ceva venise ca un trăznet — un bilet al cărui conținut o făcuse să se cutremure. I se ceruse, sub aceleaşi amenințări, să se înapoieze în orăşelul natal, să caute să fie reîncadrată la depozitul militar unde lucrase şi să furnizeze apoi, prin mijloacele ce i se vor indica ulterior, diferite date. Ea nu ştiuse că datorită, slabelor informații culese la bufetul unde lucra, „protectorii“ ei nu erau mulțumiți. îi devenise clar că „prietena“ sau „protectorii“ ei din umbră recurgeau la şantaj. Trăise zile şi nopți cumplite. Aici ajunsese, aşadar ! Fră- mîntărilc n-o ajutaseră să găsească vreo soluție. „în fond,: ce mai contează ? !“ Aşa se întorsese acasă.

Vecinilor, care se ocupaseră de înmormîntarea mamei şi se îngrijiseră de lucrurile rămase, le însăilase o poveste oarecum verosimilă : nu intrase în facultate şi, fiindu-i ruşine să se mai întoarcă, acceptase o căsătorie „fulger“. Dar, cum soțul îi murise recent într-un accident iar ea rămăsese fără nici un sprijin într-un oraş în care nu cunoştea pe nimeni, 'cu inima plină de remuşcări pentru felul în care îşi pierduse mama, decisese să revină acolo unde copilărise, să sc devoteze amintirii mamei, față de care se simțea atît de vinovată, să meargă zilnic la mor- mîntul ei...

O femeie mai în vîrstă, singură, înduioşată de situația ei, de starea ei sufletească, mai ales de căința ei, se oferise s-o primească la c-a.

Rezolvase astfel cum nu se aşteptase mai bine problema revenirii şi simțise o uşurare. Cîteva zile nu ieşise clin casă decît pentru a merge la cimitir. Apoi începuse să acționeze în vederea reîncadrării la acelaşi depozit. Se **aşteptase** să întîmpine greutăți, ceea ce n-ar fi fost imposibil. Lipsise doar atîta timp şi ar fi fost normal să nu mai găsească o funcție liberă. în planurile sale mizase însă pe un om. Un sergent-major — Barbu Mânuță. „O mai fi, n-o mai fi în unitate ? !“ în anul în care lucrase la depozit se înfiripase între ei o idilă. Pe atunci el era necăsătorit, ea. tînără... Se împrieteniseră. La despărțire nu-şi făcuseră promisiuni. Totul rămăsese în „suspensie“. Cu el ar fi putut discuta... .

îl întâlnise, din întâmplare, într-o seară, cînd se ducea la cimitir. Era o seară noroasă şi nu prea era lume pe stradă. Porniseră împreună ; stătuseră puțin la mormântul mamei, apoi se aşezaseră pe o bancă.

Observîndu-i starea în care se afla, Barbu Mânuță, acum plutonier, încercase să destrame atmosfera grea ce-i înconjura :

•—• Nu înțeleg, Adela, cum de n-ai găsit tăria morală ca după eşecul ia examen să vii acasă. O aveai aici pe mama, îți puteai relua munca, locul nu-ți era ocupat.; Doar îți promisese şi comandantul că avea să te aştepte trei săptămîni. Şi-apoi...

Se opri oftând. Ea-1 ascultase în tăcere.

— Şi-apoi ştiai, reluă el, că mai erau pe-atunci şi „alții“ care se gândeau la dumneata...

— Pe-atunci... da... dumneata, Măriuca de la D.S.

— Dar ce-ai făcut, totuşi, de-atunci ? ! Sînt, iacă, aproape doi ani...

Gindindu-se mai dinainte la eventualitatea unei discuții cu fostul prieten, ea hotărîse să apeleze tot la varianta relatată vecinilor. Dar un gînd de ultimă clipă o făcuse să renunțe.

— Ce-am făcut ? Greu de spus. Adică... greu poate nu, cit ruşinos. Da... e bine spus, ruşinos. Am ajuns să-mi fie silă de mine...

— Nu înțeleg, crede-mă că nu înțeleg...

— Iartă-mă ! Dumneata te-ai căsătorit ?

— Da.

— Cu Măriuca ?

— Da, cu ea.

— Aveți copii ?

— Un băiat.

— îl cheamă Radu, nu ?

— Da, Radu.

Se-ntunecase de-a binelea. Ea şedea cu capul sprijinit de mînă, el rezemat de spătarul băncii.

— Mi-e greu, mi-e foarte greu să-ți spun totul cu de-amănuntul. Am vrut să mă omor. De două ori am încercat. M-am dovedit totuşi o laşă. Am rămas în Bucureşti. M-am contopit cu tumultul oraşului. Am aflat de moartea mamei şi mi-am dat seama că, într-un fel, fusesem autoarea morală a acestei tragedii. Gîndul acesta m-a împiedicat şi mai mult să revin aici. Am muncit pe unde am putut. Am făcut de toate. Am căutat să mi se piardă urma, să nu mai ştie de mine nimeni din vechii cunoscuți, să nu mă mai găsească nimeni. Şi-acum, iată-mă totuşi aici, fără să ştiu precis ce am să fac...

Se sculase şi aşteptase să se ridice şi el. Porniseră agale spre ieşirea din cimitir. El o condusese pînă acasă.

în afară de câteva cuvinte despre Măriuca, fosta ei colega, devenită soția lui Barbu, şi care îşi lăsase serviciul din cauza copilului, nu mai discutaseră nimic.

Spre surprinderea ei, chiar a doua zi fusese invitată printr-un curier, la comandantul unității. „Intervenise oare

plutonierul Mânuță ?“ Deşi se gîndise şi pînă atunci cu teamă şi emoție, la momentul intrării în unitate, ia clipa întîlnirii cu comandantul, pentru care avusese întotdeauna un respect deosebit, cind fusese chemată începuse să tremure.

Comandantul o aşteptase. După o discuție destul de lungă, acesta îi spusese să facă cerere de încadrare pe postul Măriucăi. Nu-i venise să creadă !

în drum spre casă, rememorase discuția cu comandantul, un om vârstnic, cu multă experiență de viață şi cu multă înțelegere. Lăsase cererea pe biroul lui. urmînd ca răspunsul să-l primească acasă.

Timp de o săptămînă nu se întâmplase nimic, nu primise nici o veste. Primele trei zile trecuseră mai uşor. Celelalte, deosebit de greu. Ştia că angajarea ei presupunea anumite formalități. Dăduse nişte detalii vagi, prezentase cei aproape doi ani într-un mod credibil, dar greu de ve- rificat. Simțea totuşi o nelinişte...

Pentru a-şi alunga gîndurile negre ce puseseră stăpânire pe ea, se hotărâse să-şi aştearnă pe hîrtie ultimii ani de viață. Cu un scop precis ? Nu. Poate doar ca să-şi limpezească mai bine cum s-au petrecut lucrurile...

După două săptămâni de la depunerea cererii a fost anunțată să se prezinte la unitate. în prima zi nu lucrase mai nimic, nici în ziua următoare nu făcuse ceva deosebii. Plutonierul care cumulase şi funcția de şef al biroului D.S., ceruse comandantului permisiunea de a termina ve-

rificârea şi clasarea corespondenței pentru a preda serviciul fără încurcături.

Văzîndu-se singură în biroul de documente secrete, ea *se neliniştise.* Trebuia „să culeagă“ anumite date. începuse să răsfoiască dosarele, încercînd să memoreze tot ceea ce credea că interesează : nume de comandanți şi de unități militare, garnizoane, stocuri şi denumiri de muniție... Se apucă apoi să înregistreze corespondența la zi. Mai întîi însă o răsfoise să vadă dacă nu cumva aceasta cuprinde ceva date de natura celor cerute. Tresărise citind o adresă prin care şeful depozitului era înştiințat că peste cîtva timp urma să sosească un material nou (nişte componente de luptă pentru rachete) pentru depozitare şi conservare, în care scop i se cerea să elibereze o magazie destinată acestui material. Reținuse şi această informație.

...Sîmbătă. Da, sîmbăta trecută, pe la orele douăsprezece, fusese chemată la comandant, care-i spusese că luni trebuia să fie la Bucureşti, la comandament, pentru a preda nişte situații nesecrete, dar urgente.

— S-ar putea să stai în Capitală vreo două-trei zile ; situațiile trebuie verificate şi, dacă e ceva în neregulă, aduse înapoi.

Ar fi vrut să spună că nu poate, că ar fi bine să meargă altcineva, însă se răzgîndise. Se temuse să nu dea de bănuit; n-avea motive întemeiate să refuze.

Plecase duminică dimineața. Stătuse două zile în Bucureşti, aşteptîndu-se s-o caute cineva, s-o oprească pe stradă. Dar, nimic. Abia în drum spre gară se întîmplase lucrul de care se temuse. La ux*carea în tramvai, cineva îi strecurase un bilet în mînă. Nu remarcase însă persoana pentru că totul se petrecuse în ultima clipă, eînd tramvaiul pornise.

La gară, după ce-şi luase biletul de tren, intrase într-o

cabină telefonică unde desfăcuse şi citise misiva. „Dacă nu s-a întîmplat nimic deosebit, imediat ce te instalezi în tren fumează o ţigară la fereastra vagonului.“

Aşa şi făcuse. „Cine o fi fost ? Ce mai vor de la mine-?“

Oftează adine. E tîrziu ; îşi dă însă seama că nu poate dormi. Mai aprinde o ţigară şi, în faţa ferestrei, prin care nu se vedea nimic clar, dă iarăşi frîu liber gîndurilor. încercă să întrevadă viitorul...

Cîteva cioeăniturі în uşa cuşetei îi rup firul gîndurilor. Tresare. Aşteaptă. Din nou se aud cioeăniturі. Deschide. E controlorul.

— Bună seara, biletul la control, vă rog !

în acelaşi timp, prin spatele controlorului trece un cetăţean care, pentru o clipă doar, îşi îndreaptă privirea spre ea. Instinctiv îl priveşte şi Adela, doar pentru o fracţiune de secundă. Simte cum îi tremură picioarele, încearcă să se calmeze. „Nu, nu poate fi chiar el... Dar...“ în faţa ochilor îi stăruie figura blinda a bătrînului care murise de mina ei. îl revede, în amintire, chircit pe scaun şi cu capul pe masa din sufrageria unde o dusese Mircea...

— Vă e rău ? o întrebă speriat controlorul.

— Nu... puţin... aţipisem şi...

— Aşezaţi-vă pe pat ! Aveţi un calmant ? Vreţi un pahar cu apă ?

—■ Da, mulţumesc... Vă rog să mă lăsaţi..T

Nu după mult timp, în cabină, a cărei uşă rămăsese descuiată, îşi făcu apariţia „fantoma“ care o obseda de atxta timp...

— Te simți bine, domnişoară Adela ?

— Da ! Dar cine sînteți şi ee doriți ?... Vă rog,,,

— Trebuie să încheiem socotelile, domnişoară Adela Costin. Mă recunoşti, nu ? După cum vezi n-am murit : dar am rămas singur. Credeam că ai înțeles ce ți se cerea Dar, ce să mai lungim vorba, n-ai ştiut să-ți ții gura Mircea şi încă o persoană au fost arestați azi-dimineață înseamnă că ai vorbit. Asta te va costa. Cu noi nu-i d< glumit...

Adela, îngrozită de ideea morții, ar vrea să spună că nu vorbise nimic, că a executat întocmai dispozițiile primite, că adunase deja unele informații pe care era gata să le furnizeze „binefăcătorilor“ săi, că... Dar toate acestea rămîn nerostite. Adela pare o stană de piatră. Dealtfel, ceea ce adunase ea de la biroul D.S. (lucru pe care nu-1 ştia însă) nu prezenta nici o valoare penti'u spionajul străin : materialele şi datele erau false, fiind furnizate dc organele de securitate, care — de mai multă vreme — erau pe urmele bandei. Nu ştia că însuşi drumul la Bucureşti, cu aşa-zisele situații urgente, fusese organizat in scopul recunoaşterii şi arestării ultimului component al grupului...

Individul o priveşte stăruitor. De groază, ea se aruncă pe pat, acoperindu-şi fața cu perna.

— Fiola e pregătită. Ia-o ! îi porunci fosta „victimă" scoțînd din buzunar o fiolă mică. Sparse între degete gîtul lunguieț al fiolei şi i-o întinse, nu înainte însă de a c şterge c-u mănuşile.

Fata este şi mai îngrozită. Ia maşinal fiola şi, văzînd că „omul blînd“ pe care-] cunoscuse cu aproape doi ani în urmă scoate un cuțit cu lama dublă, o duse la gură.

în acelaşi moment insă uşa compartimentului este deschisă brusc şi doi bărbați pătrund înăuntru, imobilizîndu-1 pe bandit sub privirile speriate ale Adelei,

Bîndu-şi seama cam cum stau lucrurile, Adela Costin simte o prăbuşire, apoi o destindere ; încearcă să înțeleagă situația în care se găseşte dar mintea refuză s-o asculte ; fragmente de introspecție în propria-i viață îi aduc în minte cîteva cuvinte, rostite doar pe jumătate în decursul timpului : „Simt cum mă prăbuşesc, cum mă cuprinde abisul ; mă cuprinde sau eu mă afund în el ! ? Cînd am făcut primii paşi

Martie, 1970

¡Lector : VIORICA FLOREA
Tehnoredactor ; ELENA PREDA

Bun de tipar 19.10.19S1. Apărut: 1981. Coli Upar 9

Comanda nr. 19 344
Combinatul poligrafic „Casa Scînteii“,
Piaţa Scînteii nr. X, Bucureşti,
Republica Socialistă România

Lei 6.50

Colecția Clepsidra

